

SFÂNTA EVANGHELIE A DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS DUPĂ CEI PATRU EVANGHELIȘTI

Povestirea Evangheliei înainte de Nașterea Domnului

Scopul Sf. Evanghelii

Lc. 1, 1-3

De vreme ce mulți s-au apucat să alcătuiască istorisirea faptelor împlinite printre noi, precum ni le-au încredințat, cei care au fost de la început martori și slujitori ai Cuvântului, am găsit cu cale și eu, care am urmărit cu de-amănuntul toate de la început, să ți le scriu pe rând, prea alesule Teofile, ca să cunoști adânc, temeinicia învățăturilor, pe care le-ai primit, prin viu grai.

Și încă multe alte minuni făcu Iisus înaintea ucenicilor Lui, care minuni nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea sunt scrise ca să credeți că Iisus este Hristos și crezând să aveți viață în numele Lui.

CUVÂNTUL ÎNAINTE ȘI DUPĂ ÎNTRUPARE

In. 1, 1-18

La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era la început la Dumnezeu. Toate printr-Însul s-au făcut și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Într-Însul era viața și viața era lumina oamenilor. Și lumina în întuneric luminează și întunericul n-a cuprins-o.

Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui – Ioan. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre lumină, ca, prin el, să creadă toți. Nu era el lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre lumină. Era lumina cea adevărată, care venind în lume, luminează pe tot omul. În lume era și lumea printr-Însul s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut.

Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. Dar celor ce L-au primit, le-a dat putința să se facă fii ai lui Dumnezeu: celor ce cred în numele Lui; care, nu din sânge, nici din poftă a trupului, nici din poftă de bărbat, ci din Dumnezeu s-au născut. Și Cuvântul trup S-a făcut și S-a

sălăşluit întru noi şi am văzut mărirea Lui, mărire ca a unuia născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr.

Ioan mărturisea despre El şi striga grăind: „Acesta era despre Care am spus: Cel ce vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era. Şi din plinirea Lui noi toţi am luat şi har peste har. Căci legea prin Moise s-a dat; harul şi adevărul au venit prin Iisus Hristos. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; Fiul Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.

GENEALOGIA ŞI NAŞTEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS

Mt. 1, 1-17; Lc. 3, 26-38

Cartea naşterii lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam. Avraam a născut pe Isaac, Isaac a născut pe Iacov, Iacov a născut pe Iuda şi pe fraţii lui; Iuda a născut pe Fares şi pe Zara din Tamar, iar Fares a născut pe Esrom, Esrom a născut pe Aram. Aram a născut pe Aminadav, Aminadav a născut pe Naason, Naason a născut pe Salmon, Salmon a născut pe Booz din Rahav, Booz a născut pe Obed, din Rut. Obed a născut pe Iese. Iar Iese a născut pe David împăratul, David împăratul a născut pe Solomon din femeia lui Urie; Solomon a născut pe Roboam, Roboam a născut pe Avia, Avia a născut pe Asa. Asa a născut pe Iosafat, Iosafat a născut pe Ioram, Ioram a născut pe Ozia; Ozia a născut pe Ioatam, Ioatam a născut pe Ahaz, Ahaz a născut pe Ezechia; Ezechia a născut pe Manase, Manase a născut pe Amon, Amon a născut pe Iosia; Iosia a născut pe Iehonia şi pe fraţii lui, în timpul strămutării în Babilon.

După strămutarea în Babilon Iehonia a născut pe Salatiel, Salatiel a născut pe Zorobabel. Zorobabel a născut pe Aviud, Aviud a născut pe Eliachim, Eliachim a născut pe Azor, Azor a născut pe Sadoc, Sadoc a născut pe Achim, Achim a născut pe Eliud, Eliud a născut pe Eleazar, Eleazar a născut pe Matan, Matan a născut pe Iacov, Iacov a născut pe Iosif, bărbatul Mariei, din care S-a născut Iisus care se numeşte Hristos. Fiind precum se credea, fiul lui Iosif, al lui Eeli; al lui Matat, al lui Levi, al lui Melhi, al lui Ianf, al lui Iosif; al lui Matatia, al lui Amos, al lui Naum, al lui Esli, al lui Nagai, al lui Maat, al lui Matatia, al lui Semei, al lui Iosif, al lui Iuda; al lui Ioanan, al lui Risa, al lui Zorobabel, al lui Salatiel, al lui Niri; al lui Melhi, al lui Adi, al lui Cosam, al lui Elmadam, al lui Er, al lui Iesei fiul lui Eliezer, al lui Iorim, al lui Matat, al lui Levi; al lui Simeon, al lui Iuda, al lui Iosif, al lui Ionam, al lui Eliachim, al lui Melea, al lui Mena, al lui Matata, al lui Natan, al lui David; al lui Iesei, al lui Ovid, al lui Booz, al lui Salmon, al lui Naason; al lui Aminadav, al lui Admin, al lui Arni, al lui Esrom, al lui Fares, al lui Iuda; al lui Iacov, al lui Isaac, al lui Avraam, al lui Tara, al lui Nahor; al lui Seruh,

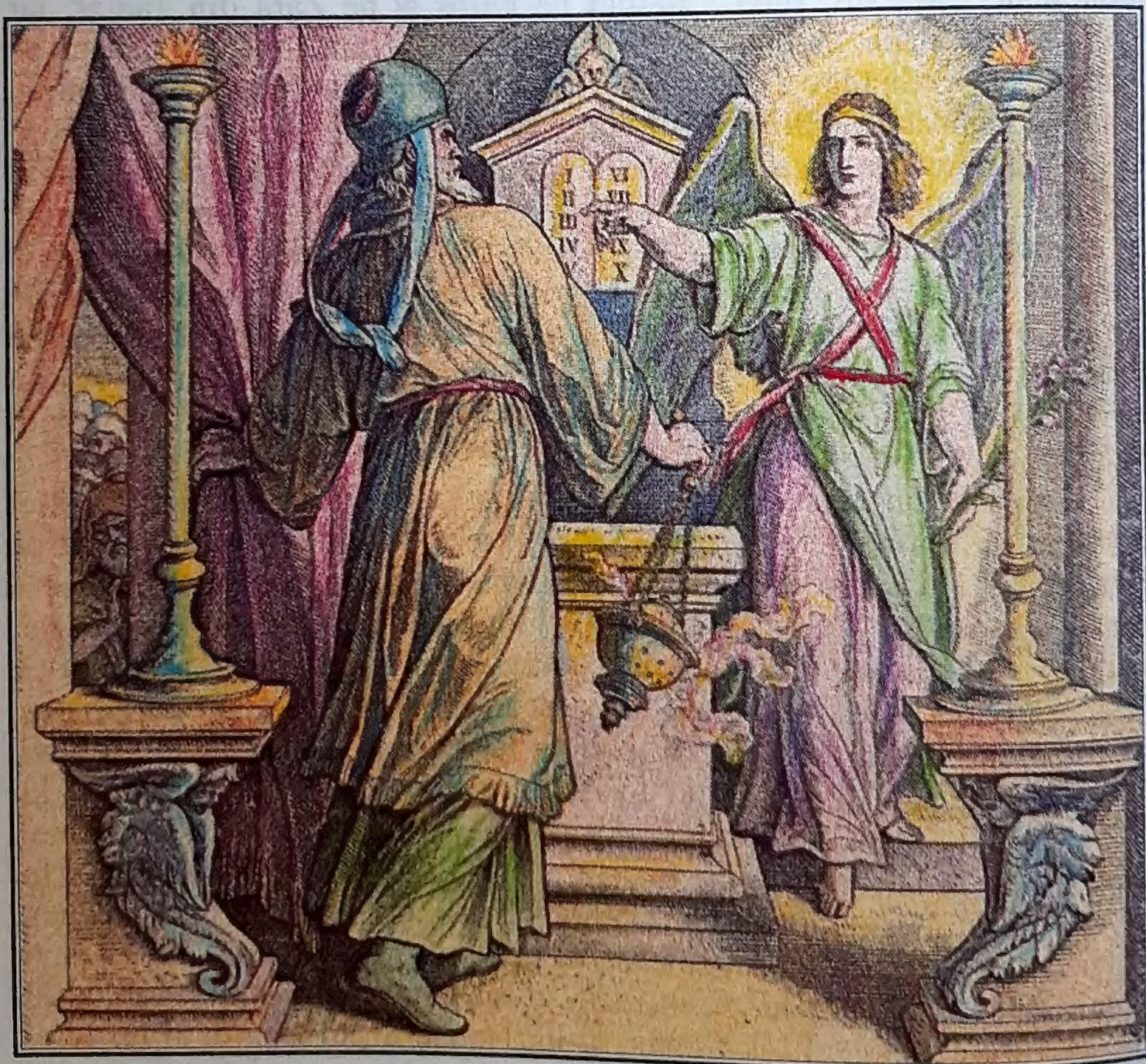
al lui Ragav, al lui Falec, al lui Ever, al lui Sala; al lui Cainam, al lui Arfaxad, al lui Sim, al lui Noe, al lui Lameh, al lui Matusala, al lui Enoh, al lui Iared, al lui Maleleil, al lui Cainan, al lui Enos, al lui Sit, al lui Adam, al lui Dumnezeu.

Deci toate nemurile de la Avraam până la David sunt paisprezece neamuri. De la David până la strămutarea în Babilon sunt paisprezece neamuri. Iar de la strămutarea în Babilon până la Hristos sunt tot paisprezece neamuri.

VESTIREA NAȘTERII SF. IOAN BOTEZĂTORUL

Lc. 1, 5-25

Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. În zilele lui Irod, regele Iudeei, era un preot, numit Zaharia, din rândul preoției lui

Preotului Zaharia, pe când tămâia în templu, i s-a arătat Îngerul Domnului. El s-a spăimântat foarte tare, dar Îngerul Domnului l-a liniștit, spunându-i că femeia lui va naște un fiu și-i va pune numele Ioan.

Abia și femeia lui dintre fetele lui Aaron, numită Elisabeta. Amândoi erau drepti în fața lui Dumnezeu, umblând fără prihană în toate poruncile și rânduielile Domnului. Și ei n-aveau nici un copil, pentru că Elisabeta era stearpă și amândoi erau bătrâni în zilele lor.

Dar, într-o zi, pe când Zaharia slujea înaintea lui Dumnezeu, în rândul slujbei sale, după datina preoției, ieși la sorti, ca să intre în templul Domnului să tămâieze. Și toată mulțimea poporului era afară, în ceasul tămâierii, rugându-se.

Atunci i se arătă Îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului tămâierii. Zaharia s-a tulburat când l-a văzut și l-a cuprins frica. Dar Îngerul îi zise: „Nu te teme, Zahario, pentru că rugăciunea ta a fost auzită și femeia ta Elisabeta îți va naște un fiu și-i vei pune numele Ioan. El îți va fi bucurie și veselie și de nașterea lui mulți se vor bucura, căci va fi mare înaintea Domnului și vin și băutură ametoare nu va bea și chiar din pântecele maicii sale se va umple de Duh Sfânt, și pe mulți dintre fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor. El va merge înaintea Lui cu duhul și cu puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre fii și pe cei neascultători la înțelepciunea dreptilor, ca să gătească Domnului un popor pregătit”.

Și Zaharia zise către Înger: „După ce voi cunoaște aceasta? Căci eu sunt bătrân și femeia mea înaintată în zile!” Îngerul răspunzându-i, zise: „Eu sunt Gavriil, cel ce stau înaintea lui Dumnezeu și sunt trimis să-ți binevestesc acestea. Și iată, vei fi mut, neputând vorbi până în ziua când acestea se vor împlini, pentru că n-ai crezut în cuvintele mele, care se vor împlini la vremea lor. Și poporul aștepta pe Zaharia și se mira că zăbovește în templu. Iar când a ieșit nu le putea vorbi și ei înțeleseseră că văzuse o vedenie în templu. Și el le făcea semn cu mâna că a rămas mut. După ce se împliniră zilele lui de slujbă, plecă acasă. Iar după aceste zile femeia sa a zămislit și s-a tăinuit timp de cinci luni, zicându-și: „Așa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ia ocară mea dintre oameni”.

VESTIREA NAȘTERII LUI IISUS HRISTOS

Lc. 1, 26-38

Iar în luna a șasea Îngerul Gavriil a fost trimis de la Dumnezeu într-un orașel din Galileea, numit Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat care se numea Iosif, din casa lui David și numele Fecioarei era Maria. Când intră la ea, Îngerul zise: „Bucură-te, ceea ce ești plină de dar! Domnul este cu tine! Binecuvântată ești tu între femei!” Iar ea, văzându-l, se tulbură de cuvântul lui și cugeta în sine, ce fel de închinare să fie aceasta!?... Îngerul însă îi zise: „Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la

Dumnezeu. Și iată, vei zămisli în pântec și vei naște fiu și-I vei pune numele Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, tatăl Său. Și în veci va împărăți peste casa lui Iacob și Împărăția Lui nu va avea sfârșit”. Și Maria zise către Înger: „Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu cunosc bărbat?” Și răspunzându-i Îngerul, zise: „Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul Care se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. Iată și Elisabeta, ruda ta,

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, stând în Templul Sfânt, zilnic se ruga, citea Dumnezeieștile Scripturi, cugeta în legea Domnului (Ps.1, 1-3); iar în camera fecioarelor lucra: torcea in, cânepă, țesea, împletea, cosea... Aici în Templu venea Îngerul Domnului aducându-i hrană cerească și cuvinte Dumnezeiești. Tot aici, odinioară, pe când citea în cartea Proorocului Isaia: „*Iată Fecioara în pântec va avea și va naște Fiu...*”, a auzit glas din ceruri, arătându-i că dânsa e acea Fecioară anume pregătită pentru această lucrare supranaturală.

Astăzi este începutul mântuirii noastre și arătarea Tainei celei din veac: Fiul lui Dumnezeu Fiul Fecioarei se face și Darul îl binevestește Gavriil. Pentru aceasta și noi împreună cu dânsul să-i strigăm Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te cea plină de Daruri. Domnul este cu tine!

la bătrânețe a zămislit fiu, chiar și ea, căreia i se zicea stearpă, este în luna a șasea; căci la Dumnezeu nici un cuvânt nu este cu neputință”.

Și Maria zise: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău”. Și Îngerul a plecat de la ea.

SFÂNTA FECIOARĂ LA ELISABETA

Lc. 1, 39-45

În zilele acelea Maria se sculă și se duse în grabă la munte într-un oraș al seminției lui Iuda. Și intră în casa lui Zaharia și se închină Elisabetei. Îndată ce Elisabeta auzi urarea Mariei, pruncul săltă în pântecele ei și Elisabeta se umplu de Duh Sfânt. Și strigă ea cu glas puternic și zise: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău! Și de unde mie aceasta, ca Maica Domnului meu să vină la mine? Căci iată, îndată ce glasul urării tale veni la urechile mele, săltă pruncul de bucurie în pântecele meu. Fericită ești, pentru că ai crezut că se vor împlini cele ce ți-au fost spuse de la Domnul”.

CÂNTAREA SFINTEI FECIOARE

Lc. 1, 46-56

Atunci Maria a zis: „Mărește suflete al meu pe Domnul și duhul meu s-a bucurat de Dumnezeu, Mântuitorul meu, că a căutat spre smerenia roabei Sale, că iată, de acum mă vor ferici toate neamurile. Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic și sfânt este numele Lui și mila Lui în neam și în neam spre cei ce se tem de El. Făcut-a tărie cu brațul Său; risipit-a pe cei mândri în cugetul inimii lor. Răsturnat-a pe cei puternici de pe tronuri și a înălțat pe cei smeriți, pe cei flămânzi i-a umplut de bunătați și pe cei bogați i-a scos afară deșerți. Sprijinit-a pe Israel, sluga Sa, ca să-și aducă aminte de îndurarea Sa; precum a făgăduit părinților noștri, lui Avraam și seminției lui până în veac”.

Și Maria rămase împreună cu ea timp de trei luni și apoi se întoarse la casa ei.

NAȘTEREA SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL

Lc. 1, 57-66

Iar Elisabetei i se împlini vremea să nască și născu un fiu. Și vecinii și rudele ei auziră că Domnul a mărit mila Sa față de ea și se bucurau împreună cu ea. Și în ziua a opta venură să taie împrejur pruncul

și voiau să-i pună numele tatălui său: Zaharia. Dar mama lui împotrivindu-se zise: „Nu! Ci se va numi Ioan”. Și-i ziseră: „Nu e niemeni între rudele tale care să se numească așa”. Făceau însă semne tatălui lui, ca el să le spună, cum ar voi să-i pună numele! Și el cerând o tăbliță, scrise: „Ioan va fi numele lui”. Și toți se minunară. Și pe dată i se deschise gura i se dezlegă limba și începu să grăiască, binecuvântând pe Dumnezeu.

Atunci frica i-a cuprins pe toți care locuiau împrejurul lor. Și în tot ținutul muntos al Iudeei se vorbea despre toate cuvintele acestea.

Și toți câți le auzeau le păstrau în inima lor zicând: „Ce va fi oare pruncul acesta?” Și mâna Domnului era cu el.

Preasfânta Fecioara Maria vizitează pe Elisabeta, vara sa, cu care se feliicită și se sfătuiește. Amândouă: Fecioara Maria și bătrâna Elisabeta, sunt îmbrăcate cuviincios, modest, fără fleacurile luxului, și împodobirile femeilor zilelor noastre. Creștinele care doresc a-și mântui sufletele, să se îmbrace și să se poarte cuviincios, luând pildă de la Preasfânta Fecioara Maria.

CÂNTAREA PREOTULUI ZAHARIA

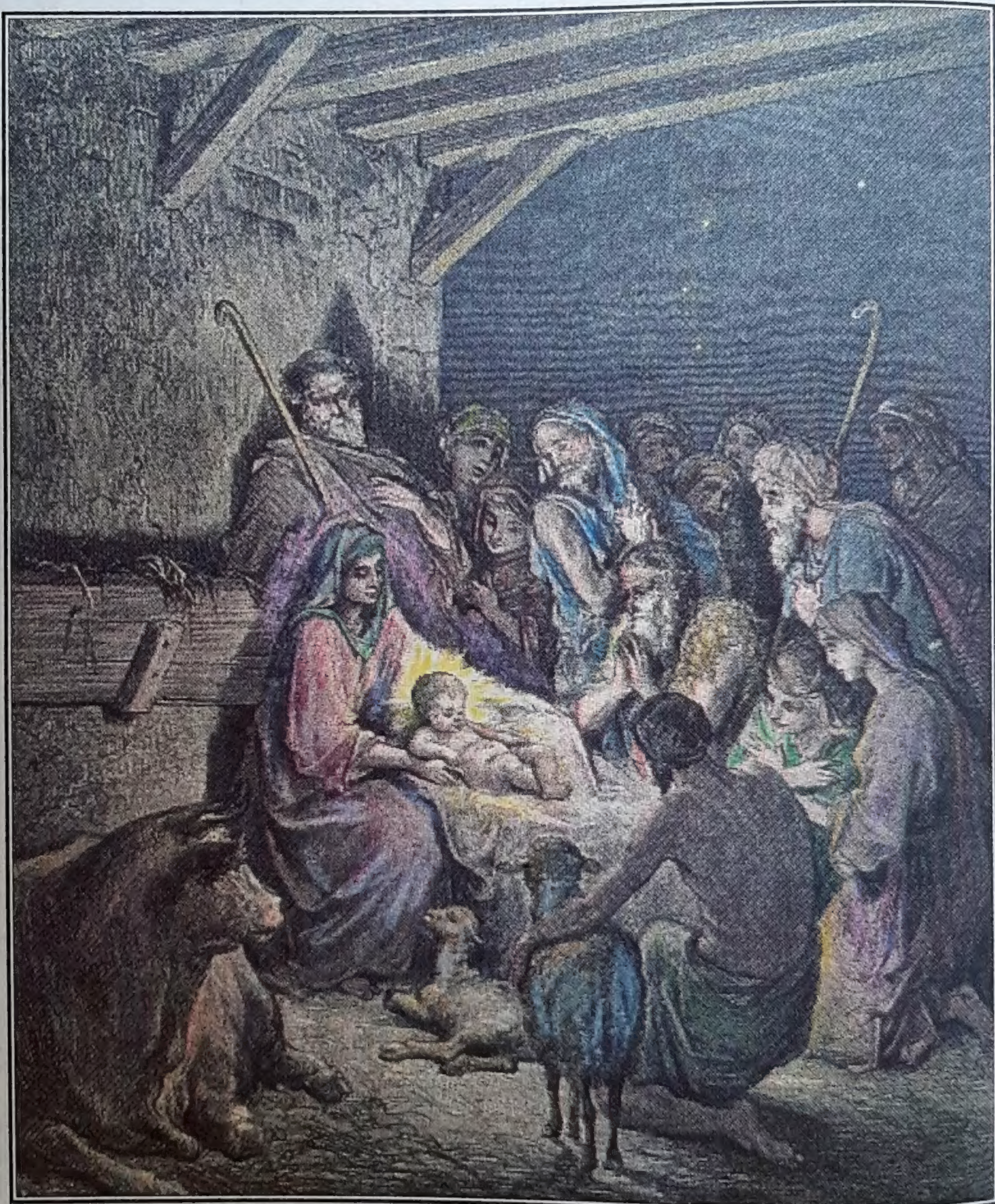
Lc. 1, 67-79

Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duh Sfânt și a proorocit, zicând: „Binecuvântat este Domnul Dumnezeu lui Israel, pentru că și-a cercetat poporul și l-a răscumpărat; și ne-a ridicat un Mântuitor puternic în casa lui David, slujitorul Său, precum a grăit, prin gura Sfinților Săi, prooroci din veac că ne mântuiește de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor, celor care ne urăsc. Că îi miluiește pe părinții noștri și că Își aduce aminte de legământul Său cel sfânt –, de jurământul, pe care l-a făcut către Avraam, părintele nostru: că ne va da nouă putința, ca, izbăvindu-ne din mâinile vrăjmașilor noștri, fără frică să-I slujim Lui, în sfințenie și în dreptate, înaintea feței Sale, în toate zilele vieții

Preotul Zaharia necrezând cuvintele Îngerului, a rămas mut până în ziua când s-a născut pruncul – Sf. Ioan Botezătorul. Când să pună nume copilului, a cerut o tăbliță ca să scrie pe ea ce nume să-i pună. În acel moment însă i s-a dezlegat limba, și a rostit cu glas tare: „Ioan” va fi numele lui.

noastre. Iar tu, pruncule, Prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, căci vei merge înaintea feței Domnului, ca să gătești căile Lui, să dai poporului Său cunoștința mântuirii spre iertarea păcatelor lor, prin milos-

Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de ființă naște și pământul peștera, Celui neapropiat aduce, Îngerii cu păstorii slavoslovesc și magii cu steaua călătorească, că pentru noi S-a născut Prunc tânăr – Dumnezeu Cel mai înainte de veci!

Cel ce înainte de luccafăr din Tatăl fără de maică S-a născut, astăzi pe pământ fără de tată, S-a întrupat din Tine. Pentru aceasta steaua binevestește Magilor, și Îngerii cu păstorii laudă Nașterea Ta cea fără de sămânță, Ceea ce ești plină de Dar.

tivirea milei Dumnezeuului nostru, cu care ne-a cercetat, din înălțime, Răsăritul cel de sus; ca să lumineze celor care stau în întuneric și în umbra morții, și să îndrepte picioarele noastre pe calea păcii”. Iar copilul creștea și se întărea în Duhul. Și a fost în pustie, până în ziua arătării lui către Israel.

ÎNGERUL SE ARATĂ LUI IOSIF

Mt. I., 18-25

Iar nașterea lui Iisus Hristos a fost așa: mama Lui, Maria, logodită fiind cu Iosif, mai înainte de a fi ei împreună, s-a aflat având în pânțec de la Duhul Sfânt. Iosif, logodnicul ei fiind drept și nevrând să o dea în vileag, își puse în gând să o lase în ascuns. Dar pe când se gândea la acestea, iată, Îngerul Domnului i se arată în vis, grăindu-i: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, pentru că cel zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. Și ea va naște Fiu și-I vei pune numele Iisus, căci Acesta va mântui pe poporul Său de păcatele lor”. Și toate acestea s-au făcut ca să se împlinească ceea ce s-a spus de la Domnul, prin proorocul, care zice: „Iată, fecioara va lua în pânțec și va naște Fiu și-L vor numi Emanuel, care se tâlcuiește „Cu noi este Dumnezeu”. Și Iosif, după ce se deșteptă din somn, făcu așa precum îi poruncise Îngerul Domnului și luă la sine pe Maria, logodnica sa. Și Iosif n-a cunoscut-o pe ea, până ce-a născut pe Fiul său, Unul Născut și I-a pus numele Iisus.

Micii, boii și asinii, erau, astfel, însăși firea;
În păstori – îngenunchată – era toată omenirea;
Iar în Magi, era știința sau întreaga-nțelepciune
Ce veneau, cu umilință, lui Iisus a se supune!...

Aducând la noi iubirea care nu cunoaște ură,
El venea să năruiască idolii cu mută gură;
Celor urgisiți în temniți, să le fie soare-n prag;
Istoviților, – odihnă; slăbănogilor, – toiag;

Stâncă celor în vâltoare; reazăm celor buni și blânzi;
Însetaților, fântână; azimă, la cei flămânzi;
Deznădejdea s-o mângâie; lacrimile să usuce,
Când știa că, pentru toate, răstignit va fi pe cruce!...

Astfel, când veni din Ceruri Mila Lui fără măsură,
Pe pământ născu-mpotriva-I cea mai ne-mpăcată ură,
Ură care-n veci nu iartă, ură mai presus de fire
Ce-a dospit mereu în inimi pân-la crunta răstignire!

Iar de-atunci, – deși milenii anii lumii trec mereu,
Cei ce n-au primit în suflet până azi pe Dumnezeu,
Duși de marea lor trufie, – aur adunând comoară,
Pe Iisus-Mântuitorul îl ucid a doua oară!...

NAȘTEREA LUI IISUS HRISTOS

Lc. 2, 1-7

În zilele acelea ieși poruncă de la Cezarul August să se înscrie toată lumea. Această înscriere, cea dintâi se făcu pe când Quirinius era guvernator al Siriei. Și toți se duceau să se înscrie, fiecare în orașul său. Iosif s-a suit și el din Galileea, din orașelul Nazaret, în Iudeea, în orașul lui David, ca să se înscrie cu Maria, logodită cu el, care era însărcinată. Pe când ei erau acolo, se împlini vremea ca ea să nască, și născu pe Fiul ei, Unul Născut și-L înfășă în scutece și-L culcă într-o iesle, pentru că nu mai era loc pentru ei în casa de oaspeți.

PĂSTORII DIN BETLEEM

Lc. 2, 8-20

În împrejurimi erau niște păstori, care stăteau noaptea pe câmp, lângă turma lor, făcând de strajă cu rândul. Și iată, un Înger al Domnului stătu

În timpul nașterii Pruncului Iisus, Îngerul Domnului s-a arătat pasteurilor care-și stăteau turmele în preajma Betleemului vestindu-le nașterea Mesiei cel mult așteptat. Îngerul le-a dat semn după care îl vor afla și cunoaște.

lângă ei și slava Domnului străluci în jurul lor și mare frică îi cuprinse. Îngerul însă le-a zis: „Nu vă temeți! Iată, vă vestesc bucurie mare, de care se va bucura tot poporul, pentru că astăzi vi S-a născut, în orașul lui David, un Mântuitor, care este Hristos Domnul. Și acesta vă este semnul: Veți găsi un Prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle”. Și deodată s-a alăturat Îngerului o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoie”. Și după ce Îngerii s-au dus de la ei în cer, păstorii vorbeau unii către alții: „Să mergem deci, până la Betleem ca să vedem cuvântul ce ni s-a vestit, pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut”. Și veniră în grabă și aflară pe Maria, pe Iosif și pe prunc culcat în iesle.

Și după ce-L văzură, au vestit ceea ce li se spusese despre Pruncul acesta. Și toți, câți auzeau se minunau de cele spuse de păstori. Iar Maria păstra toate cuvintele, cumpănindu-le în inima ei. Și păstorii se întoarseră

În această imagine, se vede pe păstori care au venit să aducă daruri lui Iisus. În depărtare, Betleemul care se răsfață în lumina soarelui și a lunii. Umila peșteră umedă și saracătoasă, unde s-a născut Pruncul Dumnezeu. Acestea au un adânc înțeles.

la turma lor slăvind și lăudând pe Dumnezeu, pentru toate câte auziseră și văzuseră, așa cum li se spusese.

NUMELE COPILULUI IISUS

Lc. 2. 21

Când se împliniră opt zile pentru a-L tăia împrejur, Îi puseră numele Iisus, pe care-l spusese Îngerul mai înainte de a se fi zămislit El în pân-tecele Maicii Sale.

DUCEREA LUI IISUS LA TEMPLU

Lc. 2. 22-24

Și când s-au împlinit zilele curățirii, după legea lui Moise, Iosif și Maria L-au dus la Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului, precum

Bucură-te cea plină de Dar, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că din Vîntul Sfânt
Soarele Dreptății, Hristos Dumnezeuul nostru, lumina pe cel dintr-o umbră. Veseliți-vă
și tu, bătrânule drept, cel ce ai primit în brațe pe Fiul singurului născut din Dumnezeu. Cel ce ai
dăruit nouă și învierea.

scrie în legea Domnului, că orice întâi-născut, parte bărbătească, va fi chemat sfânt Domnului, și să dea jertfă, cum este scris în legea Domnului, o pereche de turturele sau o pereche de porumbei.

BĂTRÂNUL SIMEON

Lc. 2, 25-35

Și, iată, era în Ierusalim un om, numit Simeon. Omul acesta era drept și cucernic, așteptând mângâierea lui Israel și Duhul Sfânt era asupra lui. Lui îi făgăduise Duhul Sfânt să nu vadă moartea, până ce nu va vedea pe Hristos Domnul. Deci, veni în templu, îndemnat de Duhul și când părinții aduseră pe Iisus pruncul, ca să facă pentru El, după datina legii, atunci el îl luă în brațe și binecuvântă pe Dumnezeu și zise: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace; că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău, Israel”.

Și Iosif și mama Lui se minunau de cele ce se spuneau despre El. Și-i binecuvântă Simeon iar către Maria, Mama Lui, zise: „Iată, Acesta este rânduit, spre căderea și ridicarea multora din Israel și spre semn de împotrivire, ca să se descopere gândurile din multe inimi și chiar prin însuși sufletul tău va trece sabie”.

ANA PROOROCIȚA

Lc. 2, 36-39

Și era și Ana proorocița, fiica lui Fanuel, din neamul lui Așer, – ea era tare bătrână și trăise, după fecioria ei, șapte ani cu bărbatul său. Și văduvă fiind, la vârstă de optzeci și patru de ani, – ea nu se depărta de templu, ci slujea lui Dumnezeu, zi și noapte, în posturi și în rugăciuni. Venind și ea în același ceas, mulțumea lui Dumnezeu și vorbea despre El tuturor celor care așteptau mântuirea în Ierusalim. Și după ce săvârșiră ei toate după legea Domnului, se întoarseră în Galileea, în orașul lor: Nazaret.

MAGII DE LA RĂSĂRIT

Mt. 2, 1-12

Iar după ce S-a născut Iisus în Betleemul Iudeei, în zilele regelui Irod, iată, magi din Răsărit veniră în Ierusalim, zicând: „Unde este regele Iudeilor cel ce S-a născut? Căci l-am văzut steaua în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui”. Și regele Irod când auzi aceasta se tulbură și tot Ierusalimul împreună cu el. Și adunând pe toți arhiereii și cărturarii poporului îi întrebă: unde este să Se nască Hristos? Iar ei i-au zis: „În Betleemul Iudeei, căci așa este scris de proorocul: Și tu, Betleeme, pământul lui

Iuda, nu ești nicidecum cel mai mic între căpeteniile lui Iuda. căci din tine va ieși Povătuitorul, care va păstori pe poporul Meu Israel”

Magii, deși au fost păgâni și vrăjitori idolatri, supunându-se inspirației Divine, ei au căutat pe Dumnezeu. Părăsind toate, s-au expus feluritelor osteneli și primejduri grele până ce au aflat pe Mesia. Atunci s-au adus daruri: *Aur*, fiindcă au văzut în Pruncu Irod pe Universalul Împărat etern al cerului și al pământului. *Incens*, ca să se închină pe Atotputernicul Dumnezeu Creatorul și Țiitorul lumii. *Smirnă*, că au văzut în El pe Mesia, Mielul lui Dumnezeu Care avea a Se crucifica, jertfi, muri și proslăvi în mântuirea lumii. Câtă deosebire între Magii aceștia și Irod reedificatorul Templului

Atunci Irod chemă într-ascuns pe magi și află lămurit despre timpul, în care li se arătase steaua, și trimițându-i la Betleem, le-a zis: „Duceți-vă

1. A treia: "Fie Dumnezeu Dumnezeu ne trimite în lume lumina care luminează și ne învață să dansăm și să cântăm cântecul de laude. Să ne învațe să ne închinăm lui Dumnezeu Dreptății și să Te cântăm, Doamne, Dumnezeu, Dumnezeu, slavă ție."

Când pe cer văzut-au Magii stea nemaivăzută încă,
Strălucind pe-a omenirii de păcate noapte-adâncă,
Înțeles-au că e steaua unui Împărat ce vine,
Lumea toată să-L slăvească și pe veci Lui să se-nchine!

Și-nărcând pe-a lor cămile daruri scumpe, cum anume
Magii n-au mai dus nici unui Împărat din larga lume,
Au pornit în căutarea Celui care-avea să vină,
Sufletele să le umple de Cereasca Lui lumină!...

Pe când însă Împărații au palate aurite,
Împăratul omenirii se născu-ntr-un țarc de vite,
Și-naintea frunții Celui care-avea să poarte spinii
Cei dintâi îngenuncheat-au mieii, boii și asinii!...

și cercetați cu amănuntul despre Prunc și când Îl veți afla, vestiți-mi și mie, ca să mă duc și eu să mă închin Lui". Ei ascultând cuvintele regelui plecară și iată, steaua, pe care o văzuseră în Răsărit, mergea înaintea lor, până ce ajunse deasupra locului unde era Pruncul și se opri. Iar ei când au văzut steaua, s-au bucurat foarte mult. Și intrând în casă, văzură Pruncul cu Maria, Mama Lui și căzând la pământ I se închinară și deschizându-și visteriile Îi dădură daruri: aur, tămâie și smirnă.

Și fiind înștiințați prin vis să nu se întoarcă la Irod, s-au dus pe altă cale în țara lor.

FUGA ÎN EGIPT

Mt. 2, 13-15.

După ce au plecat magii, iată, Îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif zicând: „Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune eu, căci Irod are să caute Pruncul, ca să-L

Îngerul Domnului se arată noaptea în vis lui Iosif, spunându-i să ia pruncul și pe Mama Lui și să fugă în Egipt, pentru că Irod vrea să-l omoreze.

omoare". Iar Iosif sculându-se noaptea, luă Pruncul și pe mama Lui și plecă în Egipt. Și-au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul, care zice: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”.

UCIDEREA PRUNCILOR

Mt. 2, 16-18

Atunci Irod văzând că a fost amăgit de magi, se mânie cumplit și trimițând poruncă ucise pe toți pruncii, care erau în Betleem și în toate ținuturile dimprejur, de doi ani și mai mici, după timpul, pe care-l aflate de la magi.

Imaginea de față ne arată tăierea pruncilor din ținuturile Betleemului cu hotarele lui, de către ostași tiranului Irod, și jalea plină de disperare a mameilor lipsite de fii. Câtă deosebire între mamele acestea ale Betleemului și femeile denaturate ale vremilor noastre, care și avortează pruncii lor spre a fi slobode pentru frecventarea cărciumilor și a locurilor de pierzare sufletească, a petrecerilor antiereștinești, jocuri, ospete, chefuri, vorbiri putrede, cântece curvești, beții și alte blestemății...

Atunci s-a împlinit cuvântul spus de Ieremia Proorocul: „Glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire multă era. Rahela, își plânge copiii și nu vrea să fie mângâiată pentru că nu mai sunt”.

IOSIF, SFÂNTA FECIOARĂ ȘI PRUNCUL LA NAZARET

Mt. 2, 19-23; Lc. 2, 40

După ce, a murit Irod, iată, Îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif, în Egipt, zicându-i: „Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și du-te în pământul lui Israel, căci au murit cei care căutau viața Pruncului”. Iosif, sculându-se, luă Pruncul și pe mama Lui și se întoarse în pământul lui Israel. Auzind însă că Arhelau domnește în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să se ducă acolo și primind poruncă în vis, s-a dus în părțile Galileii. Și a venit și a locuit în orașelul numit Nazaret, ca să se îplinească, ceea ce s-a zis prin prooroci: „că Nazarinean Se va chema”. Iar Pruncul

După moartea lui Irod, Iosif cu Pruncul Iisus și Mama Lui s-au întors din Egipt în pământul lui Israel, la Nazaret. Acolo a statat lucrând, dîndu-și seama că trebuie să facă cele trebuincioase existenței, până la vârsta de 30 de ani, când a ieșit spre a activa în public pentru întemeierea Împărăției Mesianice și mântuirea lumii.

creștea și se întărea cu Duhul, plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era asupra Lui.

Pruncul Hristos, rătăcea în mijlocul învățaților. Templului pe care-l asculta și le punea întrebări. Știința, întrebările și răspunsurile Lui, îi uimise pe toți. Aici în Templul Sfânt, Casa Tatălui Sau Cere- c- il- a- lă- Mama Sa cu bătrânul Io- și- stand- Școala stătea din pridvorul Bisericii a- dat- lumii- întregi- pe- cei- mai- buni- pe- cei- mai- mari- pe- adevărații- învățați- luminători- ai- lumii. Biserica totdeauna, a fost, este și va fi, stâlp de întărire a adevărului și luminătoarea sufletelor. Cei ce dorim mântuire, apropiere și unire cu Dumnezeu, să rămânem pururea în Biserica Lui, prin credința și viețuirea după Dreptarul Ortodoxiei.

DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS ÎN TEMPLU LA 12 ANI

Lc. 2, 41-52

Părinții Lui se duceau în fiecare an la Ierusalim de sărbătoarea Paștilor. Iar când era El de doisprezece ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul sărbătoririi. Sfârșindu-se zilele pe când ei se întorceau acasă, Iisus copilul rămase în Ierusalim și părinții Lui nu știură. Dar socotind că El este cu tovarășii lor de drum, merseră cale de o zi și-L căutau printre rude și

Mântuitorul Iisus Hristos a dus o viață smerită de muncă și de rugăciune. În cursul zilei îl ajuta bătrânului Iosif, care era teslar; iar seara se ruga împreună cu dânsul. Tatăl Său din ceruri și le tălcuia scripturile. Și astfel Iisus creștea tot mai mult în putere și înțelepciune, căci Darul Domnului era peste Dansul!

Munca este cel mai bun fel de a ne întrebuința timpul. Cine iubește munca din copilărie va avea mult folos când va fi mare... dar numai munca cinstită

cunoscuți, însă negăsindu-L se întoarseră la Ierusalim ca să-L caute. Și după trei zile L-au găsit în templu șezând în mijlocul învățătorilor de lege, ascultându-i și întrebându-i. Și toți care-L auzeau se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui. Și văzându-L, rămaseră uimiți iar mama Lui îi zise: „Fiule, pentru ce ne-ai făcut aceasta? Iată, tatăl tău și eu, Te-am căutat îngrijorați!” El, însă, le zise: „Pentru ce Mă căutați? Nu știți că trebuie să fiu întru cele ale Tatălui Meu?” Dar ei nu pricepură ceea ce le spusese.

Și s-a coborât împreună cu ei și au venit la Nazaret și le era supus. Iar mama Sa păstra toate cuvintele acestea în inima ei.

Și Iisus sporea cu înțelepciunea, cu vârsta și cu harul înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

PREDICA SF. IOAN BOTEZĂTORUL

Mt. 3, 1-12; Mrc. 1, 2-8; Lc. 3, 1-18; In. 1, 6

Fost-a om trimis de la Dumnezeu; numele lui era Ioan. Precum este scris la Isaia Proorocul: „Iată, trimit Îngerul Meu, care va găti calea Ta, înaintea feței Tale”.

În anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu Cezarul, Ponțiu Pilat fiind guvernator al Iudeei și Irod tetrarh al ținutului Galileii, iar Filip fratele său tetrarh al Itureei și Trahonitidei și Lisaniaș tetrarh al Abilemei, în timpul arhiereilor Anna și Caiafa, cuvântul lui Dumnezeu a fost către Ioan fiul lui Zaharia în pustie. În zilele acelea a venit Ioan Botezătorul ca să propovăduiască în pustia Iudeii. El este acela despre care Proorocul Isaia a zis: „Glasul celui care strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui”.

Și Ioan era îmbrăcat cu haine din păr de cămilă și împrejurul mijlocului cu încingătoare de piele. El mânca acride și miere sălbatică. Și toți mergeau la el, din tot ținutul Iudeei și cei din Ierusalim și erau botezați de el, în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele. Ioan a străbătut toată împrejurimea Iordanului, propovăduind botezul pocăinței spre iertarea păcatelor, zicând: „Pocăiți-vă, căci s-a apropiat Împărăția cerurilor”.

MUSTRAREA FARISEILOR

Și când a văzut Ioan pe mulți dintre farisei și dintre saducheii că vin la botezul lui, le-a zis: „Pui de vipere, cine v-a arătat să fugiți de mânia viitoare? Faceți deci roade vrednice de pocăință. Și nu vă amăgiți zicând în voi înșivă: „Iată avem pe Avraam! Căci vă spun, că Dumnezeu poate să ridice și din pietrele acestea fii lui Avraam.”

Orice vale se va umple și orice munte și deal va fi netezit; căile cele strâmbe se vor îndrepta și drumurile colțuroase vor fi netezite. Și toată făptura va vedea mântuirea lui Dumnezeu”.

El propovăduia zicând: „Vine după mine Cel ce este mai puternic decât mine, Căruia nu sunt vrednic, ca, plecându-mă să-I dezleg cureaua încălțămintelor Lui. Eu v-am botezat cu apă, iar Acela vă va boteza cu Duhul Sfânt. Iată securea este la rădăcina pomilor, deci orice pom, care nu face rod bun se taie și se aruncă în foc”.

Sfântul și marele Prooroc Ioan Botezătorul, văzând alergând la sine în pustia Iordanului, multimea lumii din Ierusalim, din toată Iudeia și din toată latura dinprejurul Iordanului, propovăduia, zicând: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat „Împărăția Cerurilor!”

A ieșit pe vremea ceea, când Pilat domnea-n Iudeia,
Al lui Zaharia fiu, ca să predice-n pustiu...
Din păr de cămilă-avea haină lungă... și-o curea
Mijlocul i-l încingea... cu acride se hrănea,
Și cu miere din păduri... El dădea învățături
Oamenilor cuvântând: „Pocăiți-vă curând,
Că cereasca împărăție nu-i departe! O să vie!...
Pomii sterpi vor fi tăiați
Și-n vâpaie aruncați!”

ÎNDRUMĂRI MORALE

Și mulțimile îl întrebau zicând: „Ce să facem deci?” Ioan răspunzând, le zicea: „Cel care are două haine să dea celui ce n-are și cel care are hrană să facă la fel”. Au venit și vameșii ca să fie botezați și-i ziseră: „Învățătorule! Noi ce să facem?” Iar el le-a zis: „Să nu luați nimic mai mult peste ce vă este rânduit prin lege”. Și chiar unii ostași îl întrebau zicând: „Dar noi ce să facem?” Și le-a zis: „Să nu asuprați pe nimeni, nici să învinuiți pe nedrept pe cineva, ci fiți mulțumiți cu simbria voastră”.

IOAN VESTEȘTE PE MESIA

Pentru că poporul era în așteptare și mulți se întrebau în inimile lor, privitor la Ioan, dacă, nu cumva este el Hristosul? Ioan le răspunse tuturor zicând: Într-adevăr eu vă botez cu apă spre pocăință, iar Acela care vine după mine este mai puternic decât mine și eu nu sunt vrednic să-l dezleg încălțăminte, Acela vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. În mâna Lui este lopata și va curăți aria Sa și va aduna grâul în hambar iar pleava o va arde cu foc nestins”.

Cu astfel de îndemnuri și multe altele asemenea, vestea Ioan poporului Evanghelia.

MĂRTURIA SF. IOAN BOTEZĂTORUL

In. 1, 19-28

Și aceasta este mărturia lui Ioan, când au trimis Iudeii din Ierusalim preoți și Leviți ca să-l întrebe: „Tu cine ești?” El mărturisi adevărul și nu tăgădui, ci mărturisi: „Nu sunt eu Hristos”. Și ei îl întrebară: „Cine ești dar? Ești Ilie?” și el zise: „Nu sunt!” – „Ești tu proorocul?” Și el răspunse: „Nu!” Atunci i-au zis: „Cine ești? Ca să dăm un răspuns celor care ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuși?” „Eu” – zise el – „sunt glasul celui care strigă în pustie: „Îndreptați calea Domnului”, precum a zis Proorocul Isaia”. Ei îl întrebară și-i ziseră: „Atunci pentru ce botezi, dacă nu ești Hristosul, nici Ilie, nici proorocul?” Ioan le răspunse zicând: „Eu botez cu apă, dar în mijlocul vostru se află Acela, pe care voi nu-L știți. Acela este Cel care vine după mine, Care mai înainte de mine a fost, Căruia nu sunt vrednic să-l dezleg cureaua încălțăminte”.

Trimișii erau dintre farisei.

Acestea s-au petrecut în Betania dincolo de Iordan, unde boteza Ioan.

BOTEZUL DOMNULUI IISUS HRISTOS

Mt. 3, 13-17; Mrc. 1, 9-11; Lc. 3, 21-22.

Atunci a venit Iisus din Nazaretul Galileii, la Iordan către Ioan, ca să fie botezat de el. Dar Ioan l s-a împotrivit, zicând: „Eu am nevoie să

fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?” Și răspunzând Iisus îi zise: „Lasă acum, căci așa ni se cade ca să împlinim toată dreptatea”. Atunci Ioan nu I s-a mai împotrivit. Și Iisus a fost botezat de Ioan în Iordan.

După ce s-a botezat tot poporul și Iisus fiind botezat, îndată a ieșit din apă și pe când El se ruga, a văzut Ioan cerurile deschise și Duhul pogorându-se peste El în chip de porumbel.

În Iordan botezându-te Tu, Doamne, închinarea Treimii s-a arătat, ca glasul Părintelui a mărturisit: „Fiu iubit pe Tine numindu-te, și Duhul în chip de Porumbel, a adevărit înălțarea Cuvântului. Cel ce Te-ai arătat, Hristoase Dumnezeu și lumea o ai luminat, slavă fie

S-a auzit un glas din ceruri, zicând: „Tu ești Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit”.

ISPITIREA DOMNULUI IISUS HRISTOS.

Mt. 4. 1-11; Mrc. 4. 12-13; Lc. 4. 1-13.

Iar Iisus, plin de Duhul Sfânt, se întoarse de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul. El a stat în pustie patruzeci

de zile și patruzeci de nopți fiind ispitit de satana. Și era cu fiarele sălbatice și Îngerii îi slujeau. El nu a mâncat nimic în acele zile.

Dar, după ce a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, când se împliniră ele, la urmă a flămânzit. Și apropiindu-se de El ispititorul, îi zise: „Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pâini”. Iar El răspunzând a zis: „Scris este: Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu”. Atunci diavolul îl duse în Sfânta Cetate și-l puse pe aripa templului. Și-l zise: „Dacă ești

Diavolul ispitește pe Iisus Hristos, spunându-l să prefacă pietrele în pâini.

Și-n pustiu purtându-l Duhul, – după cum Scriptura spune,
 Stat-a patruzeci de zile să postească-n rugăciune;
 Și fiind flămând acolo, – urmărit de cel Vielean,
 În zadar, să-l ispitească de trei ori a vrut Satan;
 Biruința ce-a avut-o cu Adam și Eva-n Rai,
 Fostul șarpe n-o mai are cu Iisus, prin al său grai.
 El uita că, dacă omul i-a căzut în laț nu greu,
 Cel ce chip de om luase, era însuși Dumnezeu;
 Și capcana-n van întinde astfel diavoleseul gând,
 Strecurând vielean îndemnul, când Iisus era flămând:
 „Dacă Tu ești, precum zis-ai, Fiul Celui Preaînalt, iată:
 Zi necstor pietre albe, toate-n pâini să se prefacă!”
 Dar Iisus răspuns-a-ndată: „Scris e-n Legea Mea Cerească:
 Nu numai cu pâine-n lume poate omul să trăiască,
 Ci, de asemenea el poate, mai din plin, cu tot Cuvântul
 Ce cu gura Lui i-l spune Tatăl-Dumnezeu Preastântul!”

Fiul lui Dumnezeu aruncă-Te jos, căci scris este: «Îngerilor Săi va porunci pentru Tine, ca să Te păzească», și «pe mâini Te vor ridica, ca nu cumva să lovești piciorul Tău de piatră». Iisus îi zise: „De asemenea este scris: «Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău»”.

Dar Satan, ispită nouă lui Iisus aduce-n pripă.
Când îi zice, așezându-L, sus pe-a Templului aripă
Dacă Dumnezeu Ți-e Tatăl, iar Tu Fiul zici că-l ești
Scris e ca să Te susțină mâini și aripi Îngerești
Deci, sări jos, de pe-nălțimea Templului luându-Ți, zborul
Fiind sigur că, de piatră nu Ți s-o izbi piciorul!”
Dar Iisus îi dă răspunsul: „Scris e ție, cuget rău
Să nu ispitești pe Insuși Domnul Dumnezeuul tău!”
Diavolul atunci îl duse pe-un pisc înalt de munte sur,
Arătându-l ale lumii toate-împărățiile din jui
„Peste toate-acestea, iată, pot: stăpân să te fac azi
De-mi aduci închinăciune și-naintea mea de cazi”
„Piei din fața Mea, satano, că scris este în Legi Cerești
Doar Lui Dumnezeu te-nehină și Lui singur să-i slujești
A răspuns Iisus - și-ndată cel viclean, invins, s-a dus
Și venit-a roi de Îngeri să slujească Lui Iisus

Și apoi diavolul Îl sui pe un munte înalt și-I arată într-o clipă, toate împărățiile lumii și slava lor. Și-I zise diavolul: „Ție-Ți voi da toată pute-

Iisus l-a biruit pe diavol și a treia oară. Diavolul a încercat să-l ispitească cu vânt și l-a biruit.

Deci, Satan îl înbiase cu ispite trei și-anume:
Ca flămând, cu pâine caldă; fală și comori din lume;
Dar Iisus, prin ce răspunde celui rău la toate-aceste,
Îi arată că El, Fiul, rob acestora nu este!...

De trei ori deci, răspunzându-i lui Satan, ca OM – meritu
Biruitu-l-a pe diavol, – nu ca însuși Dumnezeu,
Biruintă ce, desigur, Celui rău, – în acest fel,
Dumnezeul-OM o smulge pentru noi, nu pentru El!

Dac-ar fi făcut pe placul celui cu viclean cuvânt,
El, vicleanul de pe munte, cu spre Cer mai mult avânt
Ar fi năzuit ca firul Domnului să fie rupt,
Spre-a sui mahnire-n ceruri, – biruind el dedesubt!
Dar Satan, din a lui luptă cu Iisus rămâne-nfrântul
Și biruitor se-nalță cu puterea Sa „Cuvântul”!

rea aceasta și slava lor, căci mie mi-a fost dată și eu o dau cui vreau. Deci, dacă Tu Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta”.

Și Iisus răspunse și zise: „Mergi! Înapoia mea satano! că scris este: «Domnului Dumnezeuului tău să te închini și numai Lui să îi slujești»”.

Și sfârșind diavolul toată ispita s-a îndepărtat de la El până la o vreme.

Și, iată, Îngerii au venit la El și-I slujeau.

MIELUL LUI DUMNEZEU A doua mărturie a lui Ioan

În. 1, 29-34

A doua zi, Ioan a văzut pe Iisus venind către el și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatul lumii. El este Acela despre care eu spuneam: «După mine vine un bărbat, care a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era. Și eu nu-L știam, ci, ca să fie cunoscut lui Israel,

EU NU SUNT EU, CI ALTUL

Ma uit pe fata ta și-a mea și văd cu luare-aminte.
Că e ceva ce-ar semăna și pareă... totuși minte...
Suntem zidiți cu-același lut, și totuși mi se pare,
Că fata mea și fata ta, nu are asemănare?

Dar, nu e vorba de contur și nici de ce se vede,
Ci este vorba, pot să jur, de altceva ce nu se vede...
De prezența în tine a „altul”, un mîsafir ce l-ai poftit
Cu vorba ta, da-n care „altul”, ființa ta, a folosit.

Tu, dacă-n pun că-n ochii tăi îl vezi pe „altul”
Te te apleci și cu omul... cum spui că „altul” este?
Dă-l înseamnă pui așa, dar vezi acela „altul”
El nu e „altul” ta, „altul” și tu devii un „altul”.

„Altul” ăsta, e-te-un hoț ce viața ți-o pîndește
Și se apleacă, teol servat și trupu-ți folosește.
Fără nădejde, fără încredere – a omului poveste...
Căci „altul” ăsta, omul ăsta, pînă oameni, veșnic este.

„Altul” ăsta, e-te-un hoț, totuși, dar în dorința-i mare,
El pînă apleacă, teol servat și trupu-ți folosește
Dă-l înseamnă pui așa, dar vezi acela „altul”
El nu e „altul” ta, „altul” și tu devii un „altul”.

„Altul” ăsta, e-te-un hoț, totuși, dar în dorința-i mare,
El pînă apleacă, teol servat și trupu-ți folosește
Dă-l înseamnă pui așa, dar vezi acela „altul”
El nu e „altul” ta, „altul” și tu devii un „altul”.

„Altul” ăsta, e-te-un hoț, totuși, dar în dorința-i mare,
El pînă apleacă, teol servat și trupu-ți folosește
Dă-l înseamnă pui așa, dar vezi acela „altul”
El nu e „altul” ta, „altul” și tu devii un „altul”.

pentru aceasta am venit cu botezând cu apă”. Și Ioan a mărturisit zicând: „Am văzut Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel și a rămas peste El. Și eu nu-l știam, dar Cel care m-a trimis ca să notez cu apă. Acela m-a spus: «Peste care vei vedea Duhul pogorându-se și rămânând peste El, Acela este care botează cu Duh Sfânt». Și eu am văzut și am mărturisit, că Acesta este Fiul lui Dumnezeu”.

Botezătorul, predicând despre venirea pe pământ a Împărăției lui Dumnezeu, arăta pe Mântuitorul, zicând: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii!”

Chiar Ioan Botezătorul, care calea-îi pregătea,
 Predicând la tot poporul, despre Tine-așa spunea:
 „Cel ce vine-î mai puternic, eu în fața Lui mă plec,
 Căci e Sfânt, iar eu nu-s vrednic, nici sandala sa-î dezleg!
 Dacă el era nevrednic, ce să spun atunci eu?
 Sunt un slujitor netrebnic, vrednic de disprețul Tău;
 Însă Tu ești *Adevărul*, veșnic și neschimbător:
 Tu ești *Căminul*, Tu ești *Trădă*, ești speranța tuturor!

PRIMII UCENICI: IOAN, ANDREI ȘI PETRU. A treia mărturie a lui Ioan.

In. 1, 35-43

A doua zi Ioan stătea iarăși cu doi din ucenicii lui. Și privind către Iisus care trecea pe acolo, a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu”. Și-l auziră cei doi ucenici vorbind și se duseră după Iisus. Iar Iisus întorcându-Se și văzându-i mergând după El, le-a zis: „Ce căutați?” Iar ei I-au zis: „Rabbi”, ceea ce înseamnă: Învățătorule, „unde locuiești?” „Veniți și veți vedea”, le zise El. Și ei veniră și văzură unde stătea și rămaseră la El în ziua aceea. Era ca la al zecelea ceas. Andrei, fratele lui Simon-Petru, era unul din cei doi ucenici, care auziseră de la Ioan și-L urmaseră. Acesta l-a întâlnit mai întâi pe fratele său Simon și i-a spus: „Am aflat pe Mesia, care tâlcuit înseamnă Hristos”. Și l-a dus la Iisus. Iar Iisus privind-l în față i-a zis: „Tu ești Simon, fiul lui Ionî, tu te vei numi Chefa, – adică: Petru”.

Pe când Petru și Andrei, fratele lui, pescuiau pe malul lacului Ghenizaret, iată că Iisus a trecut pe acolo, și le-a zis: „Veniți după Mine și vă voi face vânători de oameni” Plini de o bucurie fără margini, au lăsat toate și au mers după El

ALȚI DOI UCENICI: FILIP ȘI NATANAIL

În. 1. 43-51

A doua zi Iisus voia să meargă în Galileea și întâlnindu-l pe Filip i-a zis: „Vino după Mine!” Și Filip era din Betsaida, din cetatea lui Andrei și a lui Petru. Filip îl întâlnește pe Natanail și-i zice: „Noi am aflat pe Acela despre care a scris Moise în Lege și proorocii, pe Iisus fiul lui Iosif, din Nazaret”. Și Natanail îi zise: „Din Nazaret poate fi ceva bun?” – „Vino și vezi”, îi zice Filip. Iisus văzu pe Natanail venind către El și zise, despre el: „Iată, într-adevăr, un israelit în care nu este nici un vicleșug”. Natanail îi zise: „De unde mă cunoști?” Iisus răspunse și-i zise: „Mai înainte ca Filip să te fi chemat te-am văzut sub smochin”. Și Natanail răspunse și-l zise: „Rabbi! Tu ești Fiul lui Dumnezeu. Tu ești Regele lui Israel”. Iisus răspunse și-i zise: „Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, de aceea crezi. Mai mari decât acestea vei vedea”. Și-i zise: „Adevărat, ade-

După aceea, Iisus mergând puțin mai înainte, a văzut pe doi tineri: Iacob și Ioan, fratele lui, împreună cu tatăl lor Zevedei. Ei erau cu o corabie, nu departe de o corabioară, ungura lor bogăție pe care o aveau. Iisus i-a chemat și pe danșii. Ei fără să stea mult pe gânduri, au lăsat corabia și pe tatăl lor și l-au urmat pe Iisus.

vărat vă spun, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe Îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul Omului”.

DOMNUL IISUS HRISTOS ÎN GALILEEA

Mt. 4, 17; Mrc. 1, 16; Lc. 3, 21; 4, 14

Și Iisus, în puterea Duhului, S-a întors în Galileea și a ieșit vestea despre El în tot ținutul dimprejur.

Aici la nunta din Cana, Preacurata Maica Domnului s-a rugat Fiului ei ca să ajute pe noi și El a prefăcut apa în vin. Ea purtarea mijloc este înaintea Fiului Său pentru ajutorul fiecărui binecredincios creștin, și așa, pe mulți a folosit și folosește. Apa prefăcută în vin roșu (cum zice și Sf. Ciril) era icoana vinului Euharistic și a Sângelui Său varsat pentru iertarea păcatelor omenirii, care revine la El cu bună credincioșie și luminată ascultare. Mila făcută de Domnul cu mirii și lumea adunată la nunta din Cana, e o pildă vie, ca noi să ajutăm pe cei lipsiți în nevoile lor duhovnicești și pământești, cu faptele noastre sufletești.

TAINA CĂSĂTORIEI

Un bărbat și o fecioară
Printr-un nobil legământ,
Se unesc și împreună
Sunt un trup pân-la mormânt.

Iar iubirea roditoare
Îi transformă în părinți,
Îi sustine a noul viată
Și îi poate face Sfinți!

De atunci a început Iisus să propovăduiască și să zică: „Pocăiți-vă, căci s-a apropiat Împărăția cerurilor. S-a împlinit vremea și s-a apropiat Împărăția lui Dumnezeu. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie”.

Iar Iisus era ca de treizeci de ani când a început să propovăduiască.

NUNTA DIN CANA GALILEII

In. 2, 1-11

Iar a treia zi s-a făcut o nuntă în Cana Galileii și mama lui Iisus era acolo. Și au fost chemați și Iisus și ucenicii Lui la nuntă. Și sfârșindu-se vinul, mama lui Iisus zise către El: „Nu mai au vin!” Iisus îi zice: „Ce ne privește pe Mine și pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu”. Mama Lui zise servitorilor: „Faceți orice vă va zice”. Și erau acolo șase vase de piatră cu apă puse pentru curățirea Iudeilor, având fiecare două sau trei vedre.

Iisus le-a zis: „Umpleți vasele cu apă”. Și ei le umplură până sus. „Scoateți acum” – le zise El – „și duceți nunului”. Și-i duseră. Și după ce gustă nunul apa ce se făcuse vin neștiind de unde este, însă servitorii, care scosese apa știau, strigă pe mire și-i zise: „Orice om pune întâi vinul cel bun și după ce s-a băut, atunci pune pe cel mai slab. Dar tu ai ținut vinul cel bun până acum”.

Cu aceasta Iisus a făcut începutul minunilor, în Cana Galileii și-Și arată slava și ucenicii Săi crezură în El.

DOMNUL IISUS HRISTOS LA NAZARET

Lc. 4, 16-22; In. 2, 12

Iisus a venit la Nazaret, unde fusese crescut și după obiceiul Său, în ziua Sabatului a intrat în sinagogă și s-a sculat să citească. Și I s-a dat cartea Proorocului Isaia și deschizând cartea a găsit locul unde era scris: „Duhul Domnului peste Mine, pentru care M-a uns, să binevestesc săra-

Doamne, Care-n trei Persoane
Ești un Singur Dumnezeu,
În familia creștină,
Fă s-apară Chipul Tău!

Că să aibă-o viață Sfântă
Și căminul fericit,
Un exemplu admirabil,
Dumnezeu le-a dăruit.

În familia sublimă,
Ce-a trăit în Nazaret,
În Iisus și în Maria
Și-n Iosif, bătrânul drept.

Tatăl, mama și copii,
Fiecare-n felul său,
Împlinindu-și datoria,
Îl slujesc pe Dumnezeu!

Bucuria și durerea,
Ei cu drag și le-mpartesc
Și pe drumul scurt al vieții,
În iubire se unesc!

cilor; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor izbăvire și orbilor căpătarea vederii și să eliberez pe cei năpăstuiți, să vestesc anul de milă al Domnului”.

Domnul Iisus Hristos învățând în sinagoga din Nazaret, fariseii și cărturarii îndârjiți asupra Lui, îi puneau felurite întrebări, pregătite de ei cu multe înțeleșuri, cu scopul de a-l discredita în fața poporului – Iisus însă le-a astupat gurile, arătându-le că porunca cea mai mare din lege este iubirea lui Dumnezeu și a aproapelui.

După ce a închis cartea, a dat-o înapoi slujitorului și a stat jos. Și privirile tuturor din sinagogă erau ațintite asupra Lui. El a început să le spună: „Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre”. Și toți Îl încuviințau și se minunau de cuvintele harului, care-I ieșeau din gură și ziceau: „Oare nu este Acesta feciorul lui Iosif?”

La rugămintea Sfântului Petru, Mântuitorul Hristos vindecă pe soacra lui, care era cuprinsă de friguri.

Din biserică, Iisus, după ce ieși, S-a dus
La ai Săi învățăcei: Simon, Petru și Andrei.
Acolo de-o boală grea, soacra lui Simon zăcea;
Friguri înspăimântătoare o muceau... Părea că moare...

Pentru dânsa L-au rugat, El pe friguri le-a certat;
Ridică din pat, de-o mână, după-aceea pe bătrână.
Și-au lăsat-o frigurile ce-o muceau de luni de zile!
Ea sări din pat voioasă și slujit-a lor prin casă!

După aceea Se pogorî la Capernaum El și mama Lui și ucenicii Lui și n-au rămas multe zile acolo.

DOMNUL IISUS HRISTOS MERGE LA CAPERNAUM

Mt. 4, 13-16; Mrc. 1, 21-22; Lc. 4, 15, 31-32

Părăsind Nazaretul, a venit și a locuit în Capernaum, lângă mare, în hotarele Zabulonului și Neftalimului, ca să se împlinească ce s-a spus prin Isaia Proorocul, care a zis: „Pământul Zabulonului și pământul Neftalimului, spre calea mării, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor; poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în latura și în umbra morții, lumină le-a răsărit. Și a venit în Capernaum și fiind ziua Sabatului, intră îndată în sinagogă și învăța. Și erau uimiți de învățătura Lui, căci El îi învăța ca Cel Care are putere și nu cum îi învățau cărturarii, și toți Îl lăudau.

VINDECAREA UNUI ÎNDRĂCIT ÎN SINAGOGA DIN CAPERNAUM

Mrc. 1, 23-28. Lc. 4, 33-37

În sinagoga lor era un om cu duh necurat și striga tare către Iisus, zicând: „Ce ai cu noi, Iisuse Nazarinene? Ai venit să ne pierzi? Te știm cine ești: Sfântul lui Dumnezeu”. Și Iisus îl certă zicând: „Taci și ieși din el”. Și duhul cel necurat, aruncându-l în mijloc, scuturându-l și strigând cu glas mare ieși din el, nevătămându-l cu nimic. Și toți încremeniră de spaimă și vorbeau între ei, zicând: „Ce este cu glasul acesta? Ce este aceasta? Ce-i această învățătură nouă? Că poruncește cu stăpânire și putere duhurilor necurate și ele I se supun și ies!” Și a ieșit vestea despre El în tot ținutul dimprejur și în toată împrejurimea Galileii.

TĂMĂDUIREA SOACREI LUI PETRU

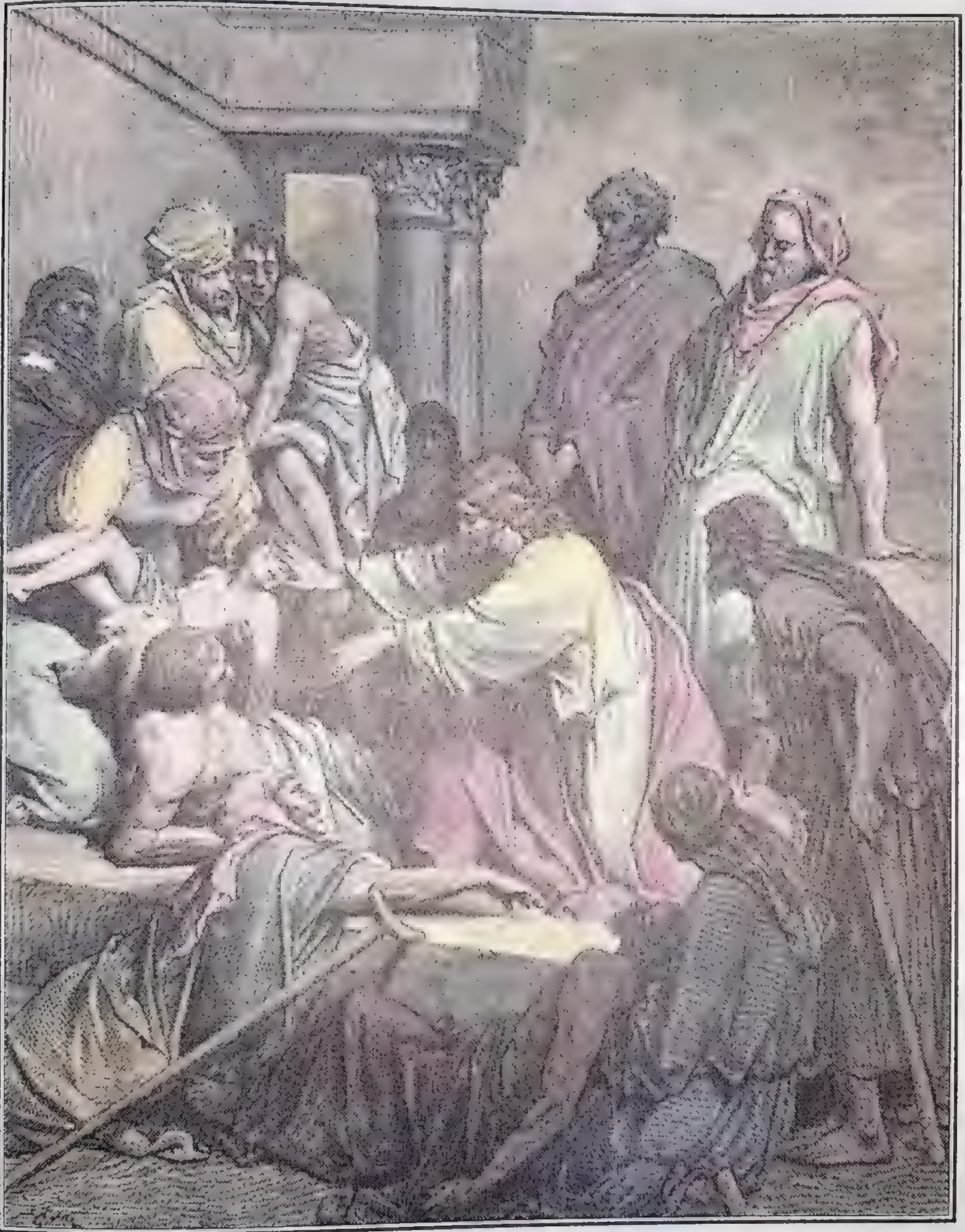
Mt. 8, 14-15; Mrc. 1, 29-31; Lc. 4, 38-39

Și sculându-Se El, îndată ce a ieșit din sinagogă, a venit, cu Iacob și Ioan, la casa lui Simon și a lui Andrei. Și când a intrat Iisus în casa lui Petru, a văzut pe soacra lui Simon zăcând bolnavă de friguri și îndată i-au vorbit despre ea și-L rugau pentru dânsa. Iisus apropiindu-Se, se aplecă asupra ei, o ridică în sus, apucându-i mâna, certă frigurile, și numaidecât frigurile o lăsară și ea se sculă și le slujea lor.

ALTE VINDECĂRI ÎN CAPERNAUM.

Mt. 8, 16-17; Mrc. 4, 32-34; 3, 11-12; Lc. 4, 40-41

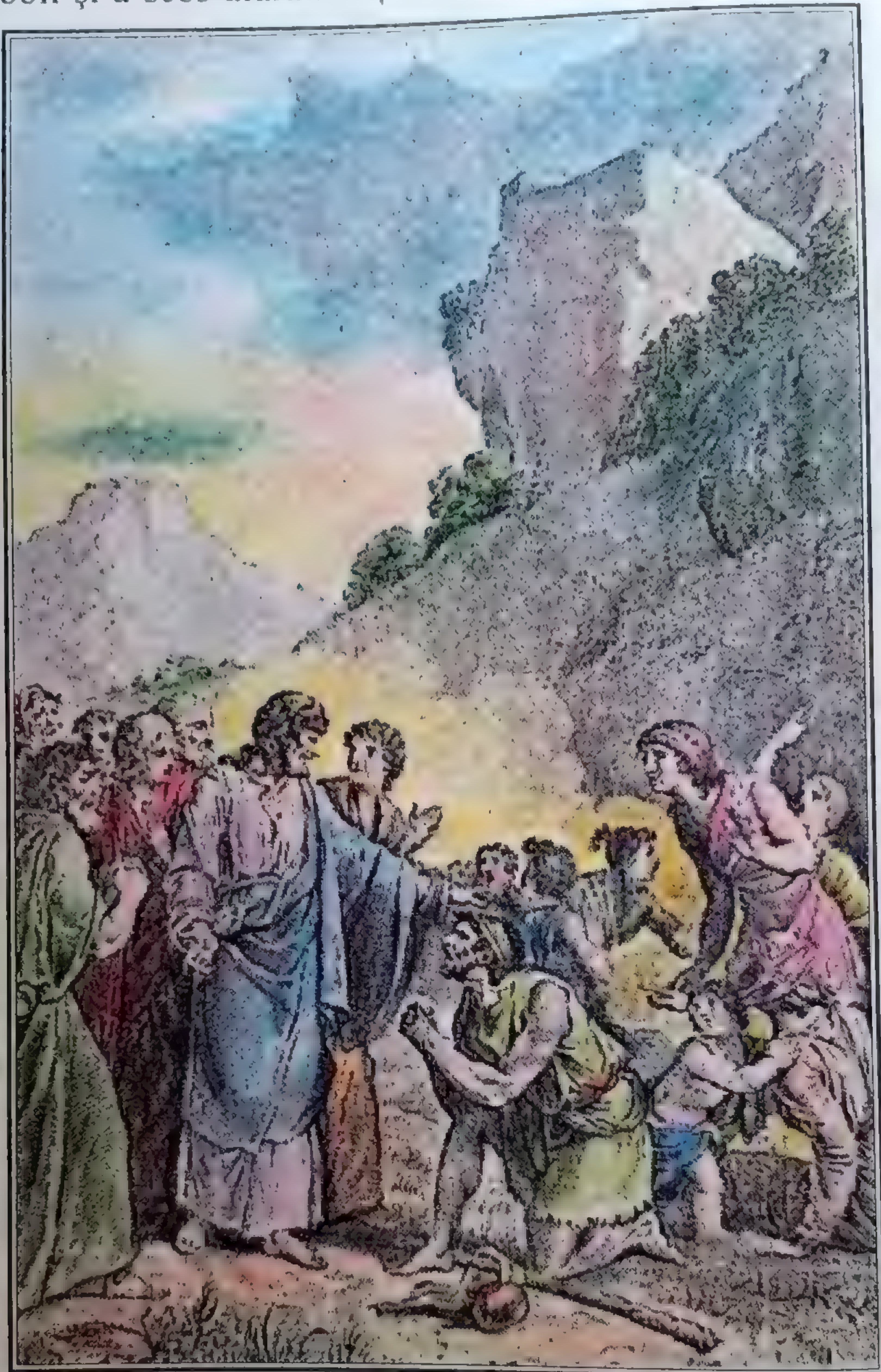
Iar seara, după asfințitul soarelui, aduceau la El pe toți bolnavii și îndrăciții, El punându-Și mâinile pe fiecare, îi tămăduia pe toți. Și tot

Câți aveau bolnavi, plecară la Iisus cu ei, spre seară
Suferinzi nenumărați stau la ușa adunați
Mâna doar pe ei punca și pe toți îi lecuia!

Iisus Hristos vindecând pe cei bolnavi, a alinat multe suferințe! A mângâia sufletele
omenești este o operă Divină!

orașul era adunat înaintea ușii. Și a tămăduit pe mulți care pătimeau de fel de fel de boli și a scos afară mulți demoni, numai prin cuvânt, și nu lăsa

Mântuitorul vindecă un lepros care I s-a adresat cu credință că poate să-l tămăduiască

Acum Domnul stă pe cale
Și-nspre El e-un om plecat,
E leprosul cel pe care
Dumnezeu l-a vindecat!

Nu uita, când Domnul te va izbăvi.
Vino totdeauna pentru a-i mulțumi;
Dacă ești cu minte și conștiincios
Jertfa mulțumirii dă-o lui Hristos!

pe demoni să vorbească, pentru că-L știau că El este Hristos. Ca să se împlinească ce s-a zis prin Proorocul Isaia, care zice: „Acesta neputințele noastre a luat și bolile noastre a purtat”. Și duhurile necurate când Îl vedeau, cădeau înaintea Lui și strigau zicând: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu”. Și El mult le certa ca să nu-L facă cunoscut.

VESTIREA EVANGHELIEI ÎN ÎMPREJURIMILE CAPERNAUMULUI

Mt. 4, 23-25; Mrc. 1, 35-39; Lc. 4, 42-44

A doua zi Iisus sculându-Se dis-de-dimineată a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu și acolo se ruga. Și Simon și cei ce erau împreună cu El Îl căutau. Căci țineau să nu plece de la ei. Și când L-au aflat, I-au zis: „Toți Te caută”. Iar El le zise: „Să mergem într-altă parte, prin cetățile și satele învecinate, ca să propovăduiesc și acolo Împărăția lui Dumnezeu, căci pentru aceasta sunt trimis.”.

Și a străbătut Iisus toată Galileea învățând în sinagogile lor și vestea Evanghelia Împărăției și tămăduia toată boala și toată neputința în popor. Vestea despre El s-a răspândit în toată Siria și aduceau la El, pe toți cei ce pătimeau rău de felurite boli și chinuri și pe îndrăciți, pe lunatici și pe paralitici și El îi vindeca pe toți. Și mergeau după El multe popoare din Galileea, din Decapole, din Ierusalim și din Iudeea și de dincolo de Iordan.

TĂMĂDUIREA UNUI LEPROS.

Mt. 8, 2-4; Mrc. 1, 40-45; Lc. 5, 12-16

Pe când era El într-una din cetăți, iată, un om plin de lepră, văzându-L pe Iisus, a venit la El, s-a aruncat cu fața la pământ și L-a rugat, zicând: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești”. Și făcându-l-se milă, întinzând mâna, îl atinse și-i zise: „Vreau! Fii curățit”. Și zicând acestea Iisus, îndată a pierit lepra de la el și a fost curățit. Și poruncindu-i cu asprime îndată l-a scos afară. Apoi Iisus îi zise: „Vezi, nu spune nimănui, ci mergi de te arată preotului și du darul, care este rânduit de Moisi, spre mărturie lor, pentru curățirea ta”.

Dar el plecând a început să vestească și să răspândească cuvântul, astfel încât Iisus nu mai putea să intre pe față în cetate, ci stătea afară în locuri pustii și veneau la El de pretutindeni.

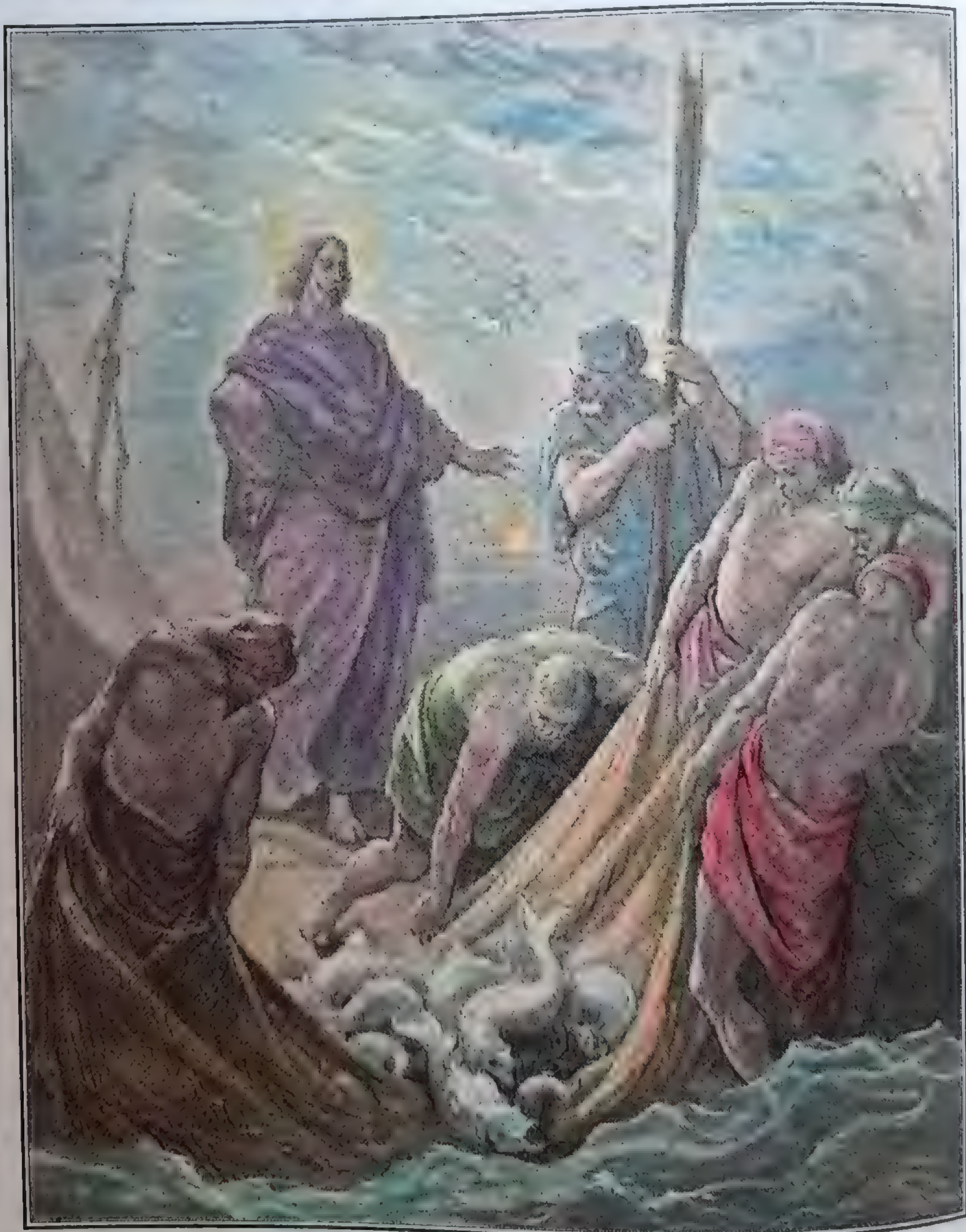
Iar cuvântul despre El se răspândea mai mult și multe mulțimi se adunau ca să-L asculte și să se tămăduiască de suferințele lor. El însă se retrăgea în locuri pustii și Se ruga.

PESCUIREA MINUNATĂ

Chemarea celor dintâi Apostoli

Mt. 4, 18-22; Mrc. 1, 16-20, 39; Lc. 5, 1-11

Într-o zi pe când Iisus sta pe malul Ghenizaretului și mulțimea îl îmbulzea, ca să audă cuvântul lui Dumnezeu, a văzut două corăbii, care

După o noapte de muncă încordată dar fără a prinde ceva însă făcând ascultare de glasul lui Iisus, au aruncat mrejele spre vânăre și au prins mulțime de pești

stăteau la marginea lacului, iar pescarii, doi frați: Simon, numit Petru și Andrei, fratele lui – coborâți din ele își spălau mrejele. El le zise: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni”. Iar ei lăsară îndată mrejele lor acolo și-l urmară Lui.

De acolo, mergând puțin mai departe, a văzut pe alți doi frați: Iacov a lui Zevedeu și pe Ioan, fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-și mrejele și i-a chemat și pe ei.

Ei lăsând pe Zevedeu, tatăl lor, în corabie cu lucrătorii, se duseră după El. Suindu-Se El într-o corabie, care era a lui Simon, îl rugă s-o depărteze puțin de la țărm și șezând jos învăța poporul din corabie. Iar când a încetat să vorbească a zis către Simon: „Du-o în larg și aruncați mrejele voastre pentru pescuire”. Și Simon răspunse și zise: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic, dar după cuvântul Tău voi arunca mrejele”. Făcând aceasta prinseră o mare mulțime de pești, încât era gata să li se rupă mrejele. Îndată făcură semn tovarășilor lor, care erau în cealaltă corabie să vină să le ajute. Ei veniră și umplură amândouă corăbiile, încât erau să se afunde. Iar Simon Petru când a văzut aceasta a căzut la picioarele lui Iisus, zicând: „Ieși de la Mine, Doamne, că sunt om păcătos”. Căci îl cuprinsese spaima pe el și pe toți, care erau cu el, din pricina pescuirii peștilor, asemenea și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Dar Iisus zise către Simon: „Nu te teme! De acum înainte vei fi pescar de oameni”. Și după ce scoaseră amândouă corăbiile pe uscat, lăsând totul îi urmară Lui. Și Iisus mergea în toată Galileea porpovăduind în sinagogile lor și scotea afară pe demoni.

PAȘTELE LA IERUSALIM

Alungarea vânzătorilor din templu

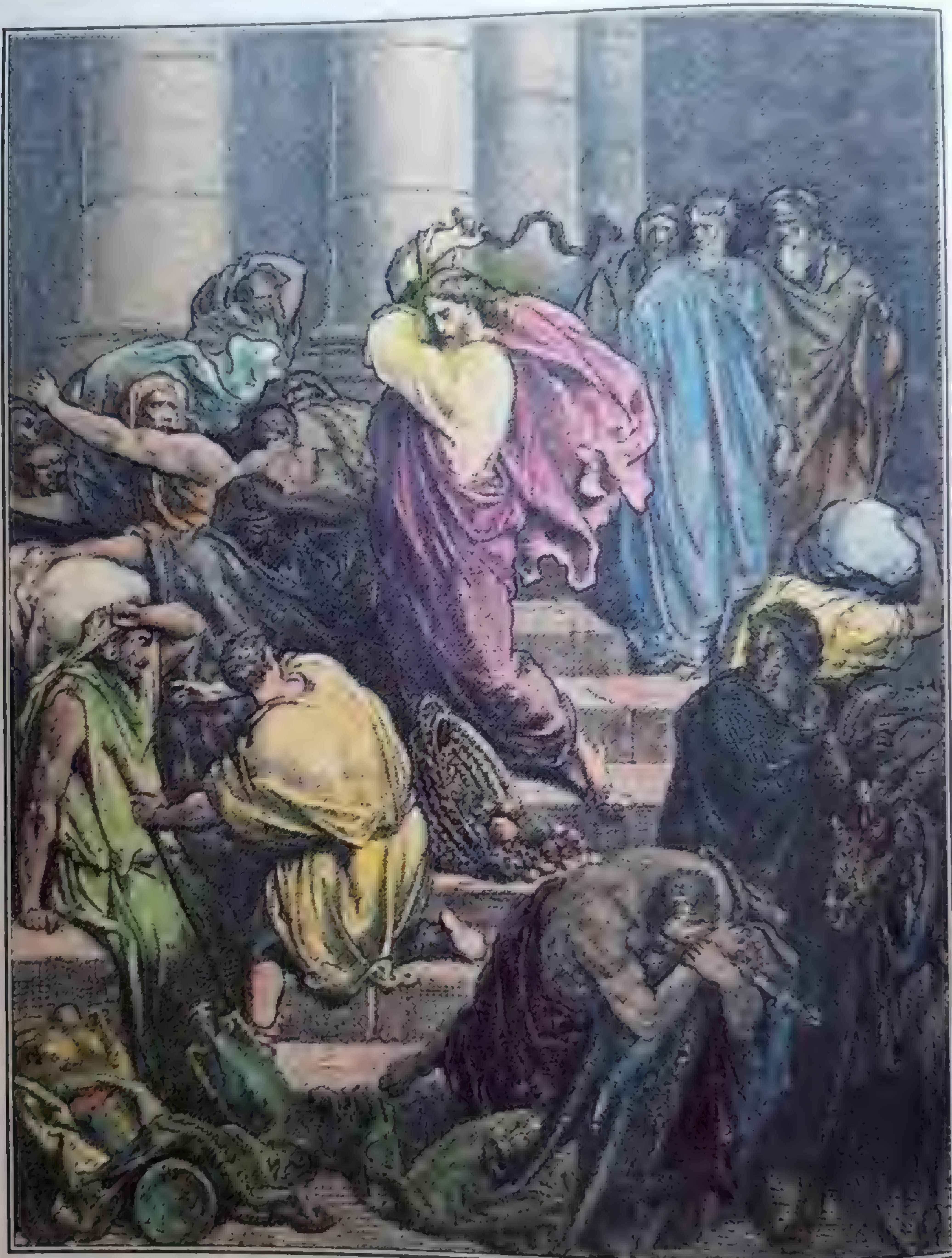
Ioan 2, 13-25

Era aproape Paștele Iudeilor și Iisus S-a suit la Ierusalim. Și a găsit șezând în templu pe vânzătorii de boi și de oi și de porumbei și pe schimbătorii de bani. Și făcând un bici de streanguri îi alungă pe toți din templu și oile și boii și banii schimbătorilor îi împrăstie și mesele lor le răsturnă. Și zise vânzătorilor de porumbei: „Luați acestea de aici. Nu faceți casa

Dupa ce o noapte-ntr-o noapte în zadar s-a tot trudit,
Dupa ce printre-o mulțime pești-n mreajă-au navalit,
Teu a simțit distanța dintre om și Dumnezeu
„Pleacă de la mine, că om păcătos sunt eu!”.

Doamne, nu sunt vrednic ca să stau în preajma mea,
Dar acum sunt nevrednic, Te rog Doamne, nu pleca,
Căci Tu ești cel care ne faci să fim oameni,
Tu ești Speranța în viitor!

Tatălui Meu casă de negustorie”. Iar ucenicii Lui și-aduseră aminte că este scris: „Râvna casei Tale Mă mistuie pe Mine”.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos, văzând neorânduielile ce se făceau în Templul Său, a scos afară pe toți vânzătorii și a rasturnat mesele schimbătoare... Precum Mântuitorul a scos din Templu cele potrivnice închinării în acel loc, așa și noi creștinii să scoatem din ființa noastră, din casele noastre, și din viața noastră, Domnului, toate cele potrivnice închinării, ca: Biserica lui Dumnezeu să nu se facă loc de schimbătoare cu idoli. Să ne curățim pe noi și Biserica Sfântă de toate cele potrivnice închinării.

Deci Iudeii răspunzând, I-au zis: „Ce semn ne arăți, că ai dreptul să faci acestea?” Iisus răspunse și le zise: „Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voi ridica”. Dar Iudeii ziseră: „Templul acesta a fost zidit în patruzeci și șase de ani și Tu în trei zile îl vei ridica?” El însă vorbea de templul trupului Său. Deci, când s-a sculat din morți, ucenicii Săi și-au adus aminte că aceasta o spusese lor, și au crezut Scripturii și cuvântului, pe care li-l spusese Iisus.

MULȚI IUDEI CRED ÎN IISUS

Și pe când El era în Ierusalim de praznicul Paștilor, mulți Iudei au crezut în numele Lui, văzând minunile pe care le făcea. Dar Iisus însuși nu Se încredea în ei, pentru că îi știa pe toți și fiindcă n-avea trebuință ca cineva să-l mărturisească despre om, căci El însuși știa ce era în om.

El îi vorbește lui Nicodim despre nașterea duhovnicească, prin Stantul Botez și despre Patimile Sale, în comparație cu Moisi care a înălțat șarpele în pustie.

IISUS HRISTOS ȘI NICODIM

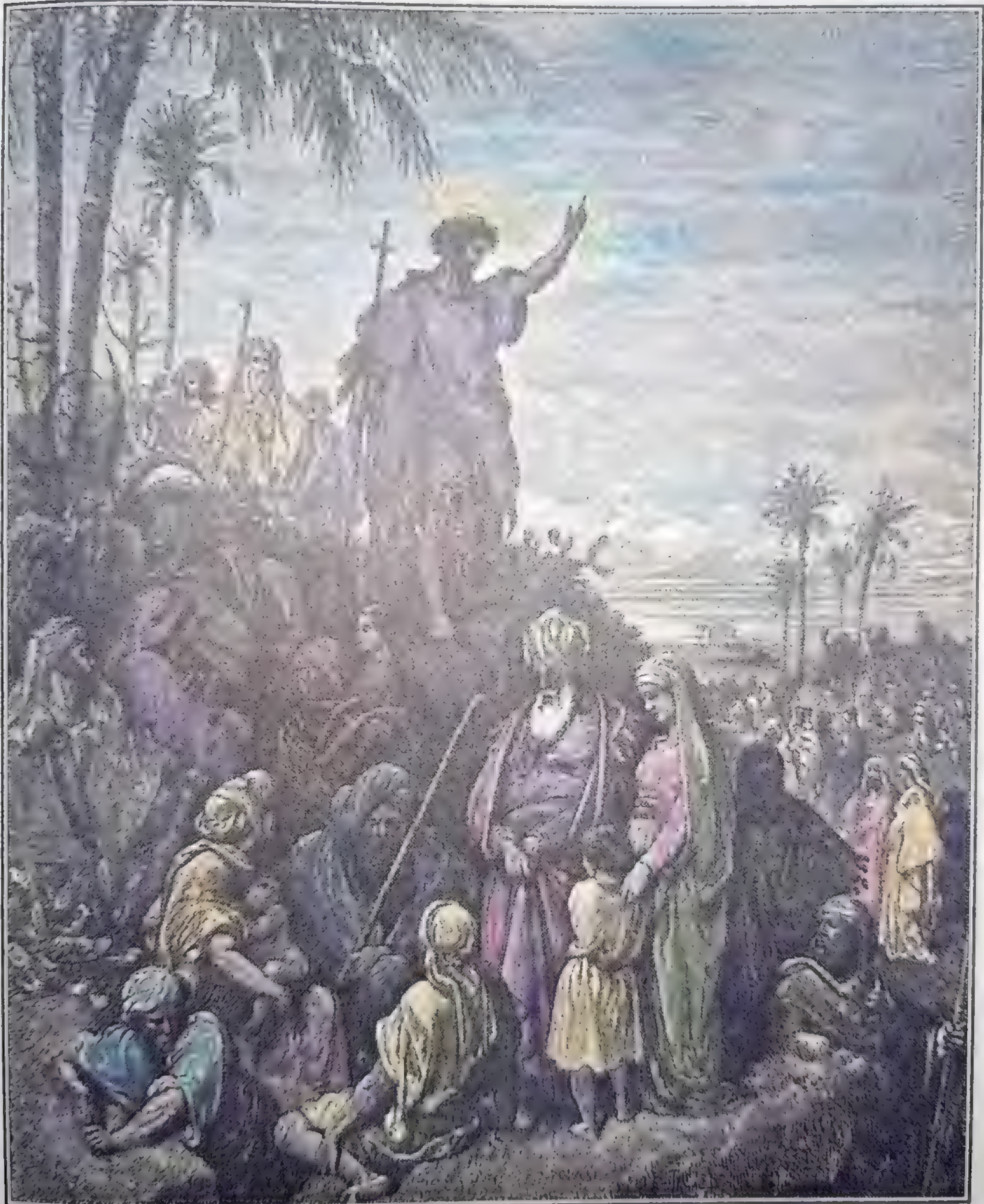
Ioan 3, 1-21

Între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al Iudeilor. Acesta a venit la El noaptea și l-a zis: „Rabbi! Știm că de la Dumnezeu ai venit învățător, căci nimeni nu poate face aceste minuni, pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el”. Iisus răspunse și-i zise: „Adevărat, adevărat îți spun: dacă cineva nu se va naște de sus, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”. Nicodim zise către El: „Cum poate un om să se nască, când e bătrân? Oare poate să intre a doua oară în pân-tecele maicii sale și să se nască?” Iisus răspunse: „Adevărat, adevărat îți spun: Dacă cineva nu se va naște din apă și din Duh nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din trup trup este și ce este născut din Duh Duh este. Nu te mira că ți-am spus: trebuie să vă nașteți de sus. Vântul suflă unde vrea și auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine și încotro se duce. Tot astfel este cu oricine care este născut din Duh”. Nicodim îi răspunse și-l zise: „Cum pot să fie acestea?” Și-i răspunse Iisus și-i zise: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu cunoști acestea? Adevărat, adevărat îți spun: Noi vorbim ce știm și ceea ce am văzut mărturisim, dar voi mărturia noastră n-o primiți! Dacă v-am spus cele pământești

Iisus le zice celor de față, între altele: Fiți desăvârșiți ca cei. Cum e Tatăl Sânt și Cel

și nu credeți, cum veți crede dacă vă voi spune cele cerești? Nimeni nu s-a suit în cer decât numai Cel ce S-a pogorât din cer, Fiul Omului Care este în cer”.

Alteori Ioan Botezătorul propovăduiește mulțumiri de pre-botez și pocăință, îndemnându-i să facă fapte vrednice de pocăință, pentru că vremea creștinării este aproape și fiecare va trebui să ia răsplata după cum îi va fi fapta!

IISUS VESTEȘTE RĂSTIGNIREA SA

Și după cum Moisi a înălțat șarpele în pustie, tot astfel se cuvine să fie înălțat Fiul Omului. Pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci Dumnezeu atât de mult a iubit lumea, încât a dat pe Unul-Născut Fiul Său, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă

În convorbirea lui Iisus cu Nicodim despre unele taine... îi prezice și răstignirea Sa, în comparație cu șarpele înălțat de Moisi, la care privind cei mușcați de șerpi, se vindecau viața veșnică. Că Dumnezeu nu a trimis pe Fiul Său în lume, ca să judece lumea, ci pentru ca lumea să fie mântuită prin El. Cel care crede în El nu este judecat, iar cel care nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în numele Unuia-Născut Fiul lui Dumnezeu. Iar judecata este aceasta, că Lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât Lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine, care făptuiește cele rele, urăște Lumina și nu vine la Lumină, pentru ca faptele lui să nu fie descoperite. Dar cel care face adevărul, vine la Lumină, pentru ca faptele lui să fie arătate că întru Dumnezeu sunt săvârșite.

IISUS HRISTOS ÎN IUDEEA

A patra mărturisire a lui Ioan

În. 3, 22-36

După aceasta a venit Iisus și ucenicii Săi în pământul Iudeei și stătea cu ei acolo și boteza. Și era și Ioan care boteza în Enom, aproape

de Salim, pentru că acolo erau apele mari și oamenii veneau și erau botezați. Căci Ioan încă nu fusese închis în temniță. Și între ucenicii lui Ioan și un Iudeu s-a ivit o neînțelegere cu privire la curățire. Ei se duseră la Ioan și-i ziseră: „Învățătorule, Acela care era cu tine dincolo de Iordan, despre care tu ai mărturisit, iată că botează și toți se duc la El”. Ioan răspunse și zise: „Omul nu poate lua nimic, dacă nu-i este dat din cer. Voi înșivă îmi sunteți martori că am spus: Nu sunt eu Hristosul! Ci că sunt trimis înaintea Lui. Cel care are mireasă este mire, iar prietenul mirelui, care stă și-L ascultă, se bucură de glasul mirelui. Deci, această bucurie a mea este deplină. El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez. Cel care vine de sus este deasupra tuturor, cel care este de pe pământ, pământesc este și de pe pământ vorbește. Cel care vine din cer, este deasupra tuturor. Și ce-a văzut și ce-a auzit aceea mărturisește dar nimeni nu primește mărturia Lui. Cel care a primit mărturia Lui, a întărit că adevărat este Dumnezeu. Căci Cel pe care L-a trimis Dumnezeu grăiește cuvintele lui Dumnezeu. Că Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură. Tatăl își iubește Fiul și toate L-le-a dat în mână. Cel care crede în Fiul are viață veșnică, iar cel care nu ascultă de Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”.

IOAN BOTEZĂTORUL ÎN TEMNIȚĂ

Mt. 4, 12; Mrc. 6, 17-20; Lc. 3, 19-20

Iar Irod tetrarhul fiind muștrat de Ioan pentru Irodiada, femeia fratelui său Filip și pentru toate relele pe care le făcuse Irod, a adăugat la toate și pe aceasta: l-a închis pe Ioan în temniță. Căci însuși Irod trimise să prindă pe Ioan și-l băgă în închisoare, din pricina Irodiadei, nevasta fratelui său Filip, pentru că o luase pe ea de nevastă. Căci Ioan îi zicea lui Irod: „Nu ți-e îngăduit să iei pe nevasta fratelui tău”. De aceea Irodiada îl ura de moarte și chiar voia să-l omoare, dar nu putea, căci Irod se temea de Ioan, știindu-l om drept și sfânt și-l ocrotea. Când îl auzea vorbind sta mult pe gânduri și-l asculta cu plăcere.

Iisus auzind că Ioan a fost închis a plecat în Galileea.

DOMNUL IISUS HRISTOS ÎN SAMARIA

Ioan 4, 1-4

Deci Domnul, aflând că fariseii au auzit că El face mai mulți ucenici și botează mai mult decât Ioan, deși nu Iisus însuși boteza, ci ucenicii Lui, a lăsat Iudeea și s-a dus iarăși în Galileea. Și trebuia ca El să treacă prin Samaria.

Sfântul Ioan Botezătorul înclinat de Irod în temnița Marelui Măslin.

SAMARINEANCA

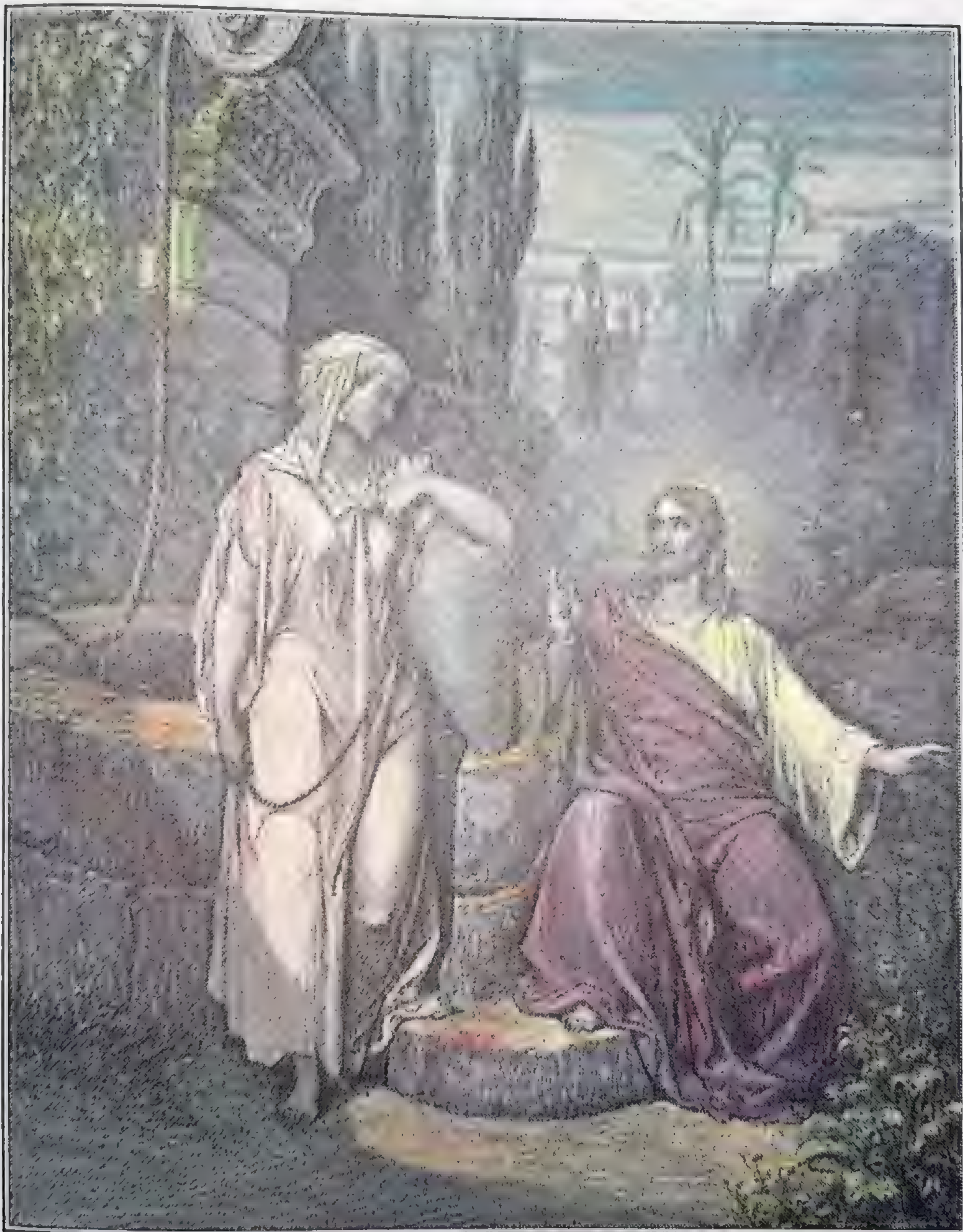
Ioan 4, 5-43

Deci a venit la o cetate a Samariei numită Sihar, aproape de locul pe care Iacob l-a dat fiului său Iosif. Acolo era fântâna lui Iacob. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, s-a așezat lângă fântână. Era ca la al șaselea ceas (amiază). Atunci o femeie din Samaria a venit să scoată apă. Iisus îi zise: „Dă-Mi să beau”. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate să cumpere mâncare. Dar femeia samarineancă îi zise: „Cum Tu, iudeu fiind, ceri să bei de la mine, care sunt o femeie samarineancă? Căci iudeii n-au nici un amestec cu samarinenii”.

Apa cea vie

Iisus răspunse și-i zise: „Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și El ți-ar fi dat apă vie”. Femeia îi zise: Doamne, nici n-ai cu ce scoate și fântâna este adâncă, de unde dar ai apa cea vie? Oare Tu ești mai mare decât părintele nostru Iacob, care ne-a dat fântâna aceasta și el însuși a băut din ea și fiii săi și turmele sale”. Iisus îi răspunse și-i zise: „Oricine care bea din apa aceasta va înseta iarăși; iar cel care va bea din apa pe care i-o voi da Eu

nu va mai înseta în veac, că apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică”.

Convorbirea lui Iisus Hristos cu femeia samariteancă la fântâna lui Iacob.

Apă Vie, Apă Vie, – sau Dumnezeiască Apă
Care nu mai însetează pe cel ce din Ea se-adapă.
Despre tine zis-a Domnul cu lumini cerești sub geană,
Când a glăsuț femeii din Scripturi: Samariteană:

Femeia a zis către El: „Doamne! dă-mi această apă, ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot”. Iisus îi zice: „Du-te, cheamă pe bărbatul tău și vino aici”. Femeia răspunse și zise: „N-am bărbat”. Iisus îi zise: „Bine ai spus că nu ai bărbat, că cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus”.

Universalitatea Bisericii Creștine

Femeia l-a zis: „Doamne! văd că Tu ești prooroc. Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta și voi spuneți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm”. Iisus îi zise: „Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinați căruia nu știți, noi știm Cui ne închinăm, pentru că mântuirea este din iudei. Însă vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în Duh și în adevăr, căci și Tatăl însuși astfel de închinători își dorește. Dumnezeu este Duh și cei care l se închină, trebuie să l se închine în Duh și în adevăr”. „Știm” – Îi zise femeia – „că va veni Mesia, care se cheamă Hristos, când va veni Acela ne va vesti toate”. Iisus îi zise: „Eu sunt, Cel care vorbesc cu tine”.

Încredințarea samarinenilor

Dar atunci au sosit ucenicii Lui și se mirau că vorbea cu o femeie. Totuși nimeni nu-l zise: „Ce dorești sau ce vorbești cu ea?”. Atunci femeia își lăsă ulciorul acolo și se duse în cetate și spuse oamenilor: „Veniți de vedeți un om, care mi-a spus toate câte am făcut, nu cumva este Acesta Hristosul?”. Deci ei au ieșit din cetate și veneau la El.

Hrana duhovnicească

Între timp ucenicii îl rugau zicând: „Învățătorule, mănâncă!”. Dar El le zise: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o știți”. Pentru aceea ucenicii își ziceau între ei: „Nu cumva l-a adus Lui cineva să mănânce?”. Dar Iisus le zise: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis și să săvârșesc lucrul Lui”.

„Dacă-ai ști tu cine este Cel ce-ți zice acumă ție:
„Dă-Mi să beau”. – tu Lui ai cere și ți-ar da El Apă Vie!
Că cel ce va bea din apa ce de Mine-i va fi dată,
Nu mai înseta-va-n veacuri niciodată, niciodată,
Ba-nlăuntrul lui va bea-o, ea, izbăvitoare-foarte,
În izvor se va preface, dându-i viață fără moarte!”

Secerișul și Secerătorii

„Oare nu ziceți voi: mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată Eu spun: Ridicați-vă ochii și vedeți lanurile că sunt albe pentru seceriș, acum. Și secerătorul plată ia și adună rod spre viață veșnică, ca să se bucure deopotrivă semănătorul și secerătorul. Că întru aceasta este adevărat cuvântul: altul este semănătorul și altul secerătorul. Eu v-am trimis pe voi să secerați ce voi n-ați muncit, alții s-au ostenit și voi ați intrat în osteneala lor”.

CONVERTIREA SAMARINENILOR

In. 4, 45-54

Iar din orașul acela mulți dintre Samarineni crezură în El, pentru cuvântul femeii, care mărturisea: „Mi-a spus toate câte am făcut”.

Mantutorul Hristos isprăvind predica Sa de pe munte, Se cobora și voia să intre în oraș. Atunci El a fost întâmpinat de un sutaș al cărui fiu era bolnav. Încercase tot felul de leacuri, dar totul a fost zadarnic. Rugând el pe Iesus ca să-l vindece, minunea s-a săvârșit când Iesus l-a zis: „Mergi, fiul tău trăiește”!

Deci după ce Samarinenii veniră la El, îl rugau ca să rămână la ei și rămase acolo două zile. Și mult mai mulți crezură din pricina cuvântului Lui și-i ziceau femeii: „Nu credem numai pentru vorba ta, ci noi înșine am auzit și știm, că Acesta este cu adevărat Mântuitorul lumii, Hristosul”.

Iar după două zile ieși de acolo și se duse în Galileea, predicând Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu.

FIUL SLUJBAȘULUI DIN CAPERNAUM

Ioan 4, 45-54

Când a sosit în Galileea, L-au primit bine Galileenii, care văzuseră toate câte făcuse El în Ierusalim, în timpul sărbătorii, căci și ei merseseră la sărbătoare. Și Iisus se duse din nou în Cana Galileii, unde prefăcuse apa în vin. În Capernaum era un slujitor regesc al cărui fiu era bolnav. Acesta când auzi că Iisus a venit din Iudeea în Galileea, merse la El și-L rugă ca să Se coboare și să tămăduiască pe fiul său, căci era pe moarte. Dar Iisus îi zise: „Dacă nu veți vedea semne și minuni, nu veți crede”. Slujbașul regesc însă îl zise: Doamne, coboară-Te înainte de a-mi muri copilul”. Iisus îi zise: „Du-te, copilul tău trăiește”. Slujitorul regesc se încrezu în cuvântul pe care i-l spuse Iisus și plecă. Dar pe când se întorcea spre casă, iată, servitorii îi ieșiră înainte, spunându-i: „Copilul tău trăiește”. Atunci el căută să afle de la ei ceasul în care i-a fost mai bine, iar ei îi spuseră: „Ieri la ceasul al șaptelea l-au lăsat frigurile”. Deci, tatăl a cunoscut că acela era chiar ceasul în care Iisus îi spusese: „Copilul tău trăiește”. Și a crezut el și toată casa lui. Deci Iisus, după ce a venit iarăși din Iudeea în Galileea, a făcut această a doua minune.

IISUS HRISTOS DIN NOU LA NAZARET

Mrc. 6, 1-3; Lc. 4, 23-30. In. 4, 44

Iisus a ieșit de acolo și a venit în patria Sa și ucenicii Lui L-au urmat. Și fiind sâmbătă, a început să învețe în sinagogă. Și mulți, auzindu-L se minunau și ziceau: „De unde știe El aceste învățături? Și ce este cu înțelepciunea aceasta, care I s-a dat Lui și ce este cu minunile acestea, care se fac prin mâinile Lui? Oare nu este El tâmplarul, feciorul Mariei și fratele lui Iacov și al lui Iosif și al lui Iuda și al lui Simon? Și oare nu sunt surorile lui aici, între noi? Și El era pentru ei un prilej de sminteală.

Iisus însă le-a zis: „Cu adevărat îmi veți spune pilda aceasta: „«Doctore! vindecă-te pe tine însuși. Pe toate câte am auzit că s-au făcut în Capernaum, fă-le și aici, în patria Ta. Dar adevărat vă spun», – zise El – „că nici un prooroc nu este primit bine în patria sa. Deci, vă spun adevărat: multe vădu-

ve erau în Israel pe vremea lui Ilie, când s-a încuiat cerul trei ani și șase luni, încât se făcu mare foamete peste tot pământul și la nici una dintre ele n-a fost trimis Ilie, ci numai la o femeie văduvă din Sarepta Sidonului. Și mulți leproși erau în Israel, pe vremea lui Elisei Proorocul și totuși nici unul dintre ei nu s-a curățit, ci numai Neeman Sirianul". Și toți care erau în sinagogă se

Iudeii furioși, au scos pe Iisus din sinagogă și L-au dus pe marginea muntelui ca să-L arunce jos

umplură de mânie, când auziră acestea. Și sculându-se L-au scos afară din cetate și L-au dus până în sprânceana muntelui, pe care era zidit orașul lor, ca să-L arunce jos, în prăpastie. Dar El trecu prin mijlocul lor și se duse de la ei. Căci El însuși mărturisise că un prooroc nu-i cinstit în patria Lui.

PARALITICUL DIN CAPERNAUM

Mt. 9, 1-8; Mrc. 2, 1-12; Lc. 5, 17-26

După câteva zile a intrat iarăși în Capernaum, și s-a auzit că este acasă. Și s-au adunat atât de mulți, încât nu se mai putea trece nici pe înaintea ușii și El le grăia cuvântul lui Dumnezeu. De față erau farisei și învățători ai legii, care veniseră din toate cetățile Galileii, ale Iudeii și ale Ierusalimului. Și puterea Domnului era spre a-i tămădui pe ei. Și iată, niște

bărbați vin aducând la El pe un paralytic. Ei căutau să-l ducă înăuntru și să-l pună înaintea Lui. Și neputând să se apropie de El, din pricina mulțimii, se suiră pe casă, desfăcură acoperișul casei, unde era El, și prin spărtura făcută au lăsat în jos patul în care zăcea paralyticul, înaintea lui Iisus. Iisus, văzându-le credința, a zis paralyticului: „Îndrăznește, fiule! Păcatele-ți sunt iertate”. Dar erau acolo unii dintre cărturari, care ședeau și cugetau în inimile lor: „Pentru ce vorbește Acesta astfel? Hulește! Cine poate ierta păcatele fără numai unul Dumnezeu?”. Și îndată Iisus cunoscând cu Duhul Său, că astfel gândesc în ei înșiși, le zise: „Pentru ce gândiți aceasta în inimile voastre? Ce este mai lesne, a spune paralyticului: Păcatele-ți sunt iertate! sau a spune: Scoală-te! ia-ți patul și umblă? Dar ca să știți că Fiul Omului are putere pe pământ a ierta păcatele”, zise paralyticului, „Ție-ți zic: scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta”. Și se sculă și îndată luându-și patul, ieși afară înaintea tuturor și se duse la casa lui, încât toți erau uimiți și preamăreau pe Dumnezeu, care dă o putere ca aceasta oamenilor, zi-

Mirabilul văzând credința celor patru inși care au adus pe cel slabănog. Ea vindea iar mulțimea a rămas impresionată!

când: „Niciodată n-am văzut asemenea lucruri. Astăzi am văzut lucruri minunate”.

CHEMAREA LUI MATEI

Mt. 9, 9; Mrc. 2, 13-14; Lc. 5, 27-28

Și Iisus ieși iarăși de-a lungul țărmului mării și toată mulțimea venea la El și El îi învăța. Și când a trecut pe la vamă, a văzut pe un vameș, numit Levi, fiul lui Alfeu, șezând, și i-a zis: „Urmează-Mă”. Și el, după ce a lăsat totul, sculându-se îi urmă.

HRISTOS LA MASĂ CU VAMEȘII

Mt. 9, 10-13; Mrc. 2, 15-17; Lc. 5, 29-32

Și Levi l-a făcut ospăț mare în casa sa. Și când ședea El la masă în casa lui, mulți vameși și păcătoși ședeau la masă împreună cu Iisus și cu ucenicii Lui; căci erau mulți, și-L urmau. Cărturarii și fariseii văzându-L că mănâncă cu vameșii și cu păcătoșii, ziceau ucenicilor Lui: „Pentru ce Învățătorul vostru mănâncă și bea cu vameșii și cu păcătoșii?”. Și Iisus auzind le-a spus: „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. N-am venit să chem pe drepti, ci pe păcătoși la pocăință.

Deci ducându-vă, învățați ce înseamnă: „Milă voiesc și nu jertfă, căci n-am venit să chem pe drepti, ci pe păcătoși la pocăință”.

UCENICII LUI IOAN

Mt. 9, 14-17; Mrc. 2, 18-20; Lc. 5, 33-39

Ucenicii lui Ioan și ai fariseilor țineau post. Și au venit la El și l-au spus: „Pentru ce ucenicii lui Ioan și ai fariseilor postesc și fac rugăciuni, iar ucenicii Tăi nu postesc, ci mănâncă și beau?”. Și Iisus le zise: „Puteți oare să faceți pe nuntași să postească câtă vreme este mirele cu ei? Câtă vreme este mirele cu ei nu pot posti. Vor veni însă zile când mirele se va lua de la ei și atunci, în acele zile, vor posti”. Și le spuse și o pildă: „Nimeni nu taie un petic de la o haină nouă să-l pună la o haină veche, și dacă totuși ar face așa și pe cea nouă o strică și celei vechi, peticul care este de la cea nouă nu i se va potrivi. Și nimeni nu pune vin nou în burduri vechi, căci, dacă pune, vinul nou va sparge burdufurile și el se va vărsa și burdufurile se vor strica. Ci vinul nou trebuie pus în burduri noi. Și amândouă se păstrează împreună. Și nimeni după ce a băut vin vechi nu dorește îndată de cel nou, căci zice: „cel vechi este mai bun”.

IISUS PETRECE AL DOILEA PAȘTE ÎN GALILEEA

Sabatul și smulgerea spicelor de grâu

Mt. 12, 1-8; Mrc. 2, 23-28; Lc. 6, 1-5

Și într-o zi de Sabat, – următor celui dintâi după Paște – Iisus trecea printre semănături și ucenicii Lui flămânzind și începură să smulgă spice de grâu și frecându-le în mâini le mâncau. Iar unii farisei când au văzut îl ziseră: „Vezi! Ucenicii Tăi fac ceea ce nu se cuvine să facă în zi de Sabat”. Dar El le răspunse: „N-ați citit nici ceea ce a făcut David, când a flămânzit el și cei ce erau cu el? Cum a intrat el în casa lui Dumnezeu în timpul arhiereului Abiatar și mănă pâinile punerii înaintea, pe care nu se cuvine a le mânca altcineva decât numai preoții și dădu și celor care erau împreună cu el? Sau n-ați citit în lege că în zilele Sabatului preoții în templu calcă Sabatul și sunt fără de vină? Dar Eu vă spun, că aici este ceva mai mare decât templul. Deci dacă ați fi știut ce înseamnă: „Milă voiesc, iar nu jertfă” n-ați fi osândit pe cei nevinovați. Și le zise: „Sabatul a fost făcut pentru om și nu omul pentru Sabat, astfel că Fiul Omului este Domn și al Sabatului”.

Într-o gambă de nocieru lui Iisus flămânzind, au început a rupe spice și a mânca. Iisus de grâu. Iar cu rupele că nu se cuvine, Iisus cu dojenă cu cuvinte a spus:

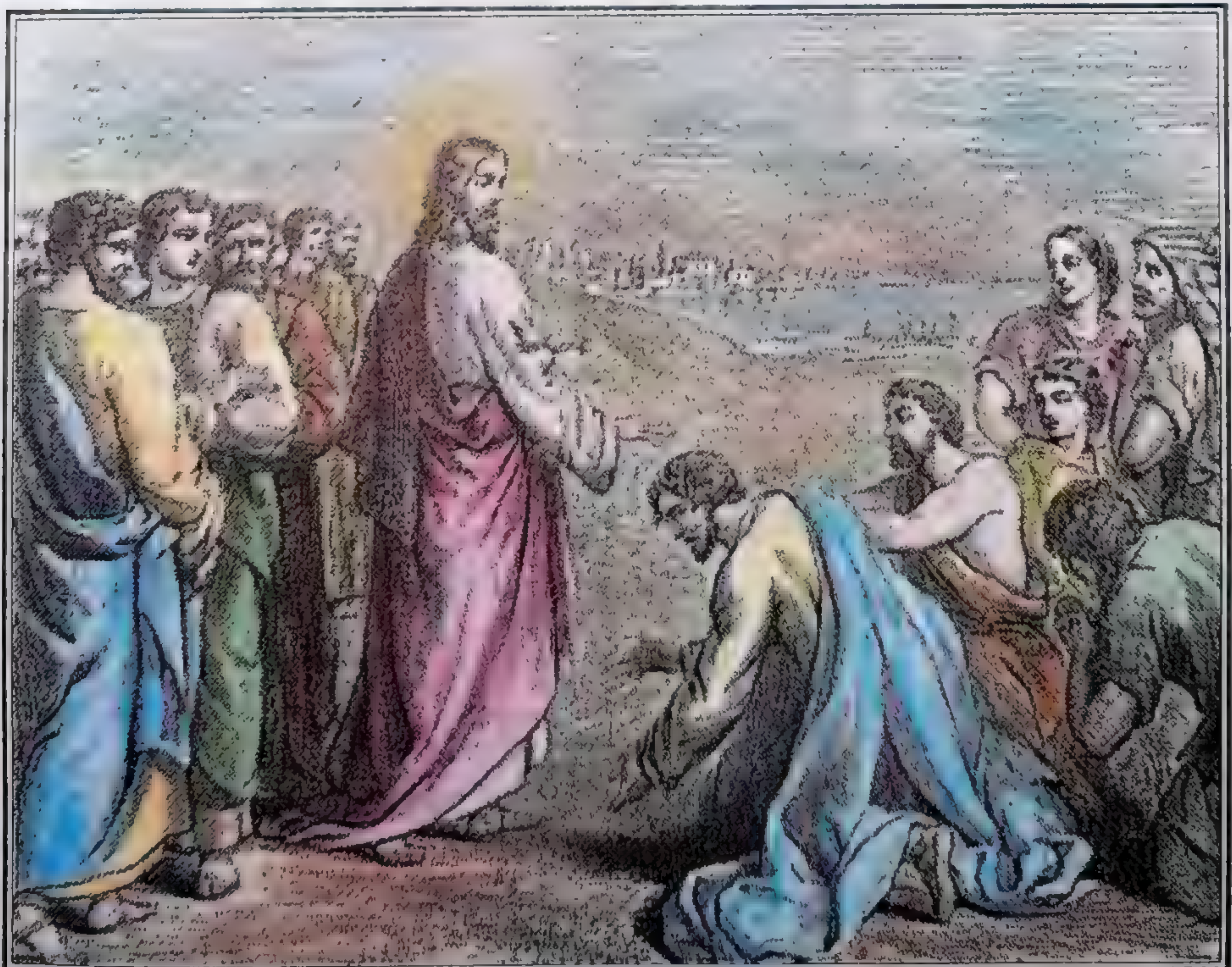
OMUL CU MÂNA USCATĂ

Mt. 12. 9-14; Mrc. 3. 1-6; Lc. 6. 6-11.

Și într-o altă zi de Sabat, după ce a plecat de acolo, Iisus a intrat în sinagogă și învăța. Și era un om acolo și mâna dreaptă îi era uscată. Iar

Iisus vindecă omul cu mâna uscată, cu toate obiecțiile făcute de farisei

Mulțime multă de popor văzând minunile pe care le făcea Iisus, strigau entuziasmați: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu!”. Pentru acest lucru, Iisus îi certa ca să nu-L facă arătat.

cărturarii și fariseii îl pândeau să vadă dacă vindecă în ziua sâmbetei, ca să-I găsească pricină de învinuire. Și-L întrebară, zicând: „Este oare îngăduit a tămădui în ziua sâmbetei?”. Dar El știa gândurile lor și zise omului care avea mâna uscată: „Scoală-te și stai în mijloc”. Și el sculându-se a stat. Atunci Iisus le zise: „Și Eu vă întreb dacă se cade în zi de sâmbătă a face bine sau a face rău, a mântui sau a pierde un suflet?”. Dar ei tăceau.

El însă le zise: „Cine dintre voi va fi omul, care va avea o oaie și dacă ea va cădea într-o groapă în ziua sâmbetei, oare nu o va apuca și o va scoate afară? Cu cât mai prețios decât oaia este omul! Astfel că se cade a face bine sâmbăta”.

Apoi privindu-i cu mânie, întristat fiind pentru împietrirea inimii lor, zise omului: „Întinde mâna”. Și el o întinse și mâna i se făcu sănătoasă ca și cealaltă.

Fariseii însă după ce ieșiră afară, îndată se sfătuiră cu Irodianii împotriva Lui ca să-L piardă. Dar Iisus știind gândurile lor, a plecat de acolo și mulți L-au urmat și El i-a tămăduit pe toți. El însă le porunceă să nu-L facă cunoscut.

ALTE VINDECĂRI

Mt. 12: 17-21; Mrc. 3: 7-12

Și Iisus s-a dus cu ucenicii Lui spre mare și L-a urmat o mare mulțime, din Galileea și din Iudeea, din Ierusalim, din Iudumeea, de dincolo de Iordan și din împrejurimile Tirului și Sidonului, o mulțime numeroasă, care auzise câte făcea, a venit la El. Și El a spus ucenicilor Săi, să pună la îndemână o corăbioară, din pricina mulțimii, ca să nu-L îmbulzească. Căci pe mulți tămăduise, încât toți câți erau bolnavi năvăleau spre El ca să se atingă de El. Și duhurile necurate când îl vedeau, cădeau înaintea Lui și strigau zicând: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu”. Și El mult le certa ca să nu-L facă cunoscut, ca să se împlinească ce s-a zis prin proorocul Isaia, care zice: „Iată, Fiul Meu pe care L-am ales, Iubitul Meu întru Care a binevoit sufletul Meu, Duhul Meu voi pune peste El și judecată neamurilor va vesti. Nu se va certa, nici nu va striga, și nici nu-I va auzi cineva glasul pe ulițe. Trestie strivită nu va frânge și feștilă ce fumegă nu va stinge, până ce va scoate judecata spre biruință. Și în numele Lui vor nădăjdui neamurile”.

ALEGEREA APOSTOLILOR

Mt. 10: 2-4; Mrc. 3: 13-19; Lc. 6: 12-16

În zilele acelea Iisus a ieșit la munte să se roage și a petrecut noaptea în rugăciune către Dumnezeu. Când s-a făcut ziuă, a chemat la Sine pe ucenicii Săi. El alese dintre ei doisprezece, ca să fie cu El și ca să-i trimită

să propovăduiască și să aibă putere să tămăduiască bolile și să scoată afară pe demoni. Pe acești doisprezece îi și numi Apostoli: pe Simon, pe care-l numi și Petru, pe Andrei, fratele său, pe Iacob și pe Ioan, pe Filip și pe

Omul, văzând minunile făcute de Iisus, aduceau la El tot felul de bolnavi spre a-i vindeca!

Bartolomeu, pe Matei și pe Toma, pe Iacob al lui Alfeu și pe Simon numit Zelotul; pe Iuda al lui Iacob și Iuda Iscarioteanul, care s-a făcut și trădător.

MULȚIMILE ÎN JURUL DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

Lc. 6. 17-19.

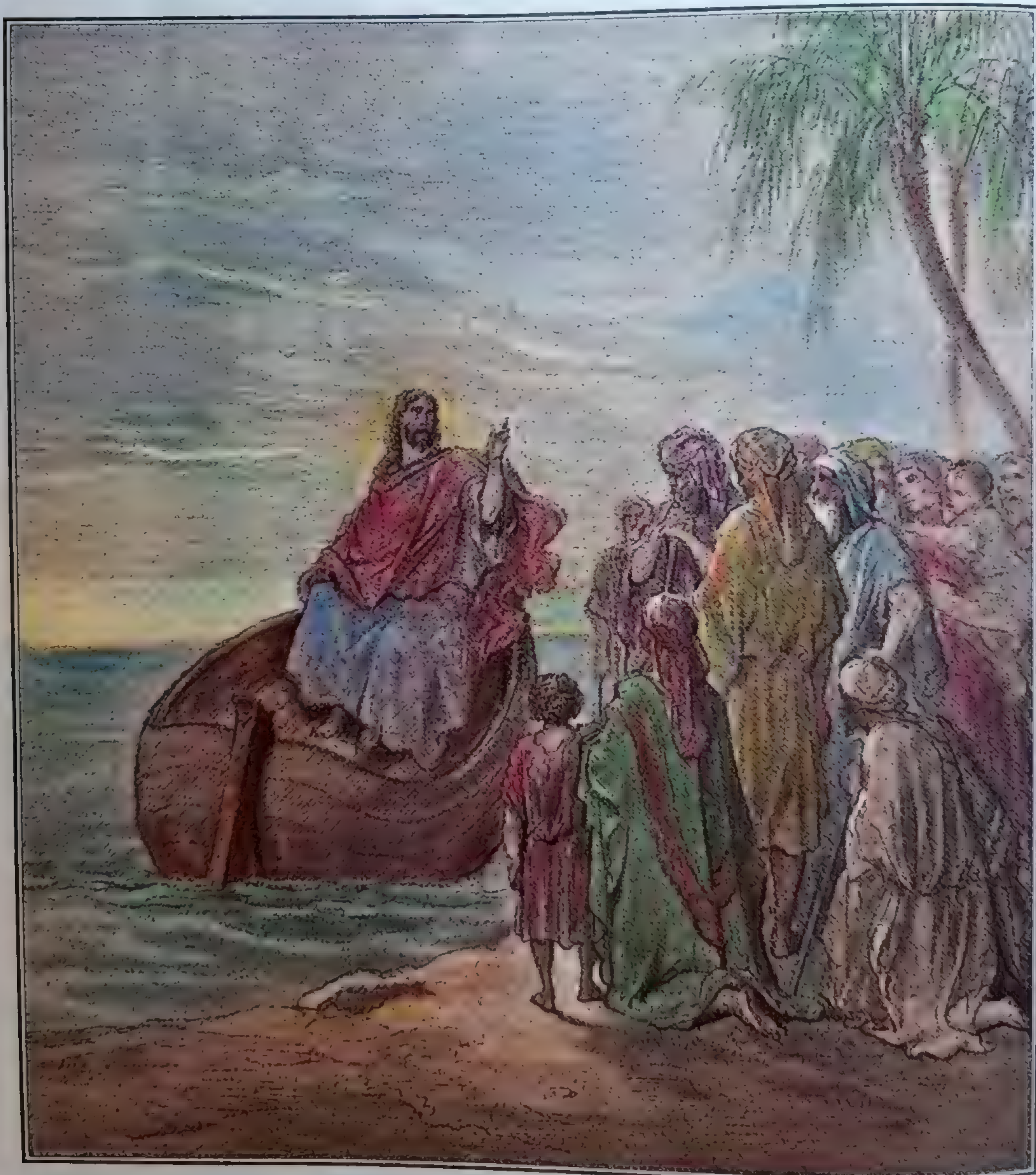
Iisus coborând cu ei de pe munte, a stat într-un loc șes și era acolo mulțime de ucenici de ai Lui și mare mulțime de popor, din toată Iudeea și din Ierusalim și de pe țărmul mării Tirului și Sidonului, care veniseră să-L asculte și să fie tămăduiți de bolile lor. Și cei chinuiți de duhuri necurate erau tămăduiți. Și toată mulțimea căuta să se atingă de El, pentru că o putere ieșea dintr-Însul și-i vindeca pe toți.

PREDICA DE PE MUNTE

Mt. 5. 1-12; Lc. 6. 20-23

a) Fericirile

Iisus văzând mulțimile, S-a suit pe munte și șezând El, au venit la Dânsul ucenicii Săi. El deschizându-Și gura Sa, îi învăța pe ei, zicând: „Fericți cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția cerurilor. Fericți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia. Fericți cei blânzi, că aceia vor moșteni

Mântuitorul Iisus Hristos, fiind împresurat de mulțimea oamenilor, a intrat într-o corabie de unde le-a vorbit cele despre Împărăția lui Dumnezeu.

pământul. Fericiți cei ce flămânzesc, și însetează de dreptate că aceia se vor sătura. Fericiți cei milostivi, că accia se vor milui. Fericiți cei curați cu inima, că accia vor vedea pe Dumnezeu. Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema. Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este Împărăția cerurilor. Fericiți veți fi când din pricina Mea vă vor ocări și vă vor prigoni și mințind vor zice tot cuvântul rău împotriva

Mântuitorul nostru Iisus pe Munte ve-te-te „tenemile” și dă oamenilor multe învățături frumoase. Fericiți vom fi dacă vom urma învățăturile arătate aici!

voastră. Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri, că tot astfel au prigonit pe proorocii de dinaintea voastră.

b) Nefericirile sau Vaiurile

Lc. 6, 24-26

„Dar vai vouă, bogaților, că de pe acum vă luați mângâierea. Vai vouă, celor ce sunteți sătui acum, că veți flămânzi. Vai vouă, celor care râdeți acum, că veți plânge și vă veți tângui. Vai vouă, când toți oamenii vor zice bine de voi, căci tot astfel făceau părinții lor cu proorocii mincinoși”.

c) Sarea pământului. Lumina lumii

Mt. 5, 13-16. Lc. 14, 34-35

„Voi sunteți sarea pământului, dar dacă sarea se va strica, prin ce se va săra? Intru nimic nu mai este de folosință, fără numai de a fi aruncată afară, să fie călcată în picioare de oameni.

Voi sunteți lumina lumii. Cetatea așezată pe vârful de munte nu poate fi ascunsă. Și oamenii nici nu aprind făclie și o pun sub obroc, ci în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă”. Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor ca să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru, Cel din ceruri”.

d) Legea veche și Evanghelia. Dreptatea creștină

Mt. 5, 17-20. Lc. 16, 17

„Să nu socotiți că am venit să stric legea sau proorocii! N-am venit să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun: Înainte de a trece cerul și pământul, nici o iotă sau o cirtă din lege nu se va pierde, până ce toate se vor împlini. Deci oricine va strica una dintre aceste porunci, cât de mic, și va învăța pe oameni așa să facă, cel mai mic în Împărăția cerurilor se va chema, iar cel care va face și va învăța pe alții să facă la fel, acela mare se va chema în Împărăția cerurilor. Căci vă spun că dacă dreptatea voastră nu va întrece pe a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra în Împărăția cerurilor”.

e) Dragostea evanghelică

Mt. 5, 21-26

„Ați auzit că s-a zis celor de demult: «Să nu ucizi», iar cine va ucide va fi supus judecății”. Eu însă vă spun: că oricine, care se mânie pe fratele său, va fi supus judecății, iar cel care va zice fratelui său: **Netrebnicule!**, va fi supus judecății soborului. Iar cel care va zice: **Nebunule!** va fi supus judecății, spre focul Gheenei. Deci, când ți-aduci darul la altar și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău acolo înaintea altarului și întâi du-te de te împacă

cu fratele tău și numai atunci venind, adu darul tău. Împacă-te degrabă cu pârâșul tău, câtă vreme ești cu el pe cale, ca nu cumva pârâșul tău să te dea judecătorului și judecătorul să te dea slujitorului și să fii aruncat în temniță. Adevărat îți spun: nu vei ieși de acolo până ce nu vei fi dat cel din urmă ban”.

Iisus Hristos propovăduiește poporului și tămăduiește mulți bolnavi!

f) Înfrânarea poftelor. Sminteala mădularelor. Divorțul

Mt. 5, 27-32

„Ați auzit că s-a zis celor de demult: «Nu fi desfrânat». Eu însă vă spun: Oricine se uită la femeie, dorind-o, acela a și păcătuit cu ea în inima sa. Iar dacă ochiul tău drept te smintește, scoate-l și-l aruncă de la tine că mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale decât tot trupul tău să-ți fie aruncat în gheenă. Și dacă mâna ta dreaptă te smintește pe tine, taie-o și arunc-o de la tine, că mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale decât tot trupul tău să-ți fie aruncat în gheenă.

Și de asemenea s-a zis: că cel care-și va lăsa femeia, să-i dea ei carte de despărțire. Iar Eu vă spun: oricine își va lăsa femeia, afară de pricină de desfrânare, o face pe ea să păcătuiască și cine va lua pe cea lăsată, săvârșește adulter”.

g) Despre jurământ

Mt. 5, 33-37

„Ați auzit iarăși că s-a zis celor de demult: «Nu jura strâmb, ci împlinește juruințele tale făcute Domnului». Eu însă vă spun: Nu jurați nicidecum. Nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu; nici pe pământ, fiindcă este așternut al picioarelor Lui și nici pe Ierusalim, fiindcă este cetatea marelui Împărat. Nici pe capul tău nu jura, pentru că tu nu poți să faci nici un fir de păr, alb sau negru. Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; ceea ce este nu, nu; iar ce este mai mult decât acestea este de la cel rău”.

h) Iubirea față de aproapele. Iertarea

Mt. 5, 38-42; 7, 12

„Ați auzit că s-a zis: „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”. Iar Eu vă spun: Nu stați împotriva celui rău, ci oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Și celui care vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, dă-i și cămașa. Și dacă cineva te va sili să mergi o milă, mergi cu el două. Celui care-ți cere, dă-i și de la cel care voiește să se împrumute de la tine, nu-ți întoarce fața.

Deci, toate câte voiți să vă facă vouă oamenii, asemenea faceți și voi lor, căci aceasta este legea și proorocii”.

IUBIREA VRĂJMAȘILOR

Mt. 5, 43-48; Lc. 6, 27-36

„Ați auzit că s-a zis: «Iubește pe aproapele tău și urăște pe vrăjmașul tău». Eu însă vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei care vă blestемă, faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei care

vă asupresc și vă năpăstuiesc; ca să fiți fii ai Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face ca să răsară soarele peste cei răi și peste cei buni și face să plouă peste cei drepti și peste cei nedrepti. Fiți dar voi desăvârșiți, precum și Tatăl vostru cel Cerească desăvârșit este.

Căci dacă iubiți pe cei care vă iubesc pe voi, ce răsplată puteți avea? Nu fac oare și vameșii același lucru? Și dacă faceți bine celor care vă fac bine, ce mulțumire aveți? Că și păcătoșii același lucru fac. Și dacă împrumutați celor de la care nădăjduiți a lua înapoi, ce mulțumire aveți? Căci și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor ca să ia înapoi întocmai! Ci voi, iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și împrumutați și nimic nu nădăjduiți înapoi și răsplata voastră va fi multă și fiii Celui Preaînalt veți fi, că El este bun către cei nemulțumitori și către cei răi.

Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce faceți mai deosebit? Oare nu fac și păgânii același lucru?

Deci, fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv”.

Unde este credință, acolo este iubire

Unde este iubire, acolo este pace,

Unde este pace, acolo este Dumnezeu,

Unde este Dumnezeu, acolo nu lipsește nimic!

Unde este iubire, acolo-i Dumnezeu,

Acolo este răbdare, pace și iertare,

Dragostea-i acea putere care încă de pe pământ

Ne înalță către Tatăl, prin Hristos și Duhul Sfânt!

Dragostea pe toți ne-adună ca-ntr-un tot armonios,

Să formăm un trup și-un suflet împreună cu Hristos.

Dragostea înnobilează, ea ne face răbdători,

Calmi în fața nedreptății, blânzi cu cei-răuvoitori!

Dragostea e pururi bună, rău nu face nimănui,

Bine însă vrea să facă până și dușmanului.

Dragostea e delicată, cu duh binevoitor;

Vede numai partea bună, arătând-o tuturor.

Dragostea găsește scuze celui ce-a păcătuit;

Ea condamnă doar păcatul; nu pe cel ce a greșit.

Dragostea nu uită-un lucru: că oricare rătăcit

Este-un om bolnav la suflet, care trebuie-ngrijit.

Dragostea ne poruncește: dacă ne-am certat cumva,

Soarele să nu apună fără a ne împăca!

Dragostea e, dintre toate, darul cel mai prețios,

Calea sigură spre Ceruri, spre unirea cu Hristos!

i) Curăţenia în fapte

Mt. 6, 1-18

Adevărata milostenie

„Deci luaţi aminte: Să nu faceţi milostenia voastră înaintea oamenilor, spre a fi văzuţi de ei, altminteri răsplată nu veţi avea de la Tatăl vostru Care este în ceruri. Deci, când faci milostenie, nu trâmbiţa înaintea ta, cum fac făţarnicii în sinagogi şi pe uliţe, ca să fie slăviţi de oameni. Adevărat vă spun: Îşi iau răsplata lor. Tu dar, când faci milostenie, să nu ştie stânga ta ce face dreapta, ca să fie milostenia ta într-ascuns şi Tatăl tău, care vede în ascuns, îţi va răsplăti la arătare”.

Gândul curat în rugăciune

„Şi când vă rugaţi nu faceţi ca făţarnicii, căroră le place să stea în picioare în sinagogi şi la colţul uliţelor să se roage, ca să se arate oamenilor. Adevărat vă spun: Îşi iau răsplata lor. Deci tu, când te rogi, intră în camera ta şi închizând uşa, roagă-te Tatălui tău, care este într-ascuns şi Tatăl tău, care vede în ascuns, îţi va răsplăti la arătare”.

„Cine pe sărac ajută, pe Dumnezeu împrumută” spune o vorbă din bătrân

Bine vrei să făptuieşti?
Fugi de ochii omeneşti!
Şi prin lume lăpta ta,
Lasă, n-o mai trâmbiţa,
Cum viclenii fac anume
Pentru a fi slăviţi de lume!

În ascuns eu cei săraci
Milostenia s-o faci;
Stanga să nu ştie fapta,
Ce o săvârşeşte dreapta
Şi, Cel ce vede-n ascuns,
Îţi va răsplăti de-ajuns!

Rugăciunea să fie scurtă

„Iar când vă rugați, nu grăiți multe, ca păgânii, căci ei socotesc că în multa lor vorbire vor fi ascultați. Deci, nu vă asemenați lor, căci știe Tatăl vostru de ce aveți voi trebuință, înainte de a-I cere voi”.

Tatăl nostru

„Deci voi așa rugați-vă: Tatăl nostru care ești în ceruri, sfintească-se numele Tău. Vie Împărăția Ta. Fie voia Ta, precum în cer și pe pământ.

Mântuitorul ne recomandă să ne îngrijim mai mult de cele sufletești, decât de cele trupești, pentru că Dumnezeu, Care a făcut tot ce se vede, îngrijește și de creaturile Sale. Îngrijirea aceasta se numește: providența Dumnezeiască.

Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău! Că a Ta este Împărăția și puterea și mărirea în veci. Amin!”.

Iertarea greșelilor

„Căci dacă veți ierta oamenilor greșelile lor și vouă vă va ierta Tatăl vostru cel ceresc. Iar dacă nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre”.

Adevăratul post

„Iar când postiți nu fiți triști ca fățarnicii care își înfățișează fețele slăbite ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun că își iau răsplata lor. Deci, tu când postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău, care este într-ascuns și Tatăl tău, care vede într-ascuns îți va răsplăti la arătare”.

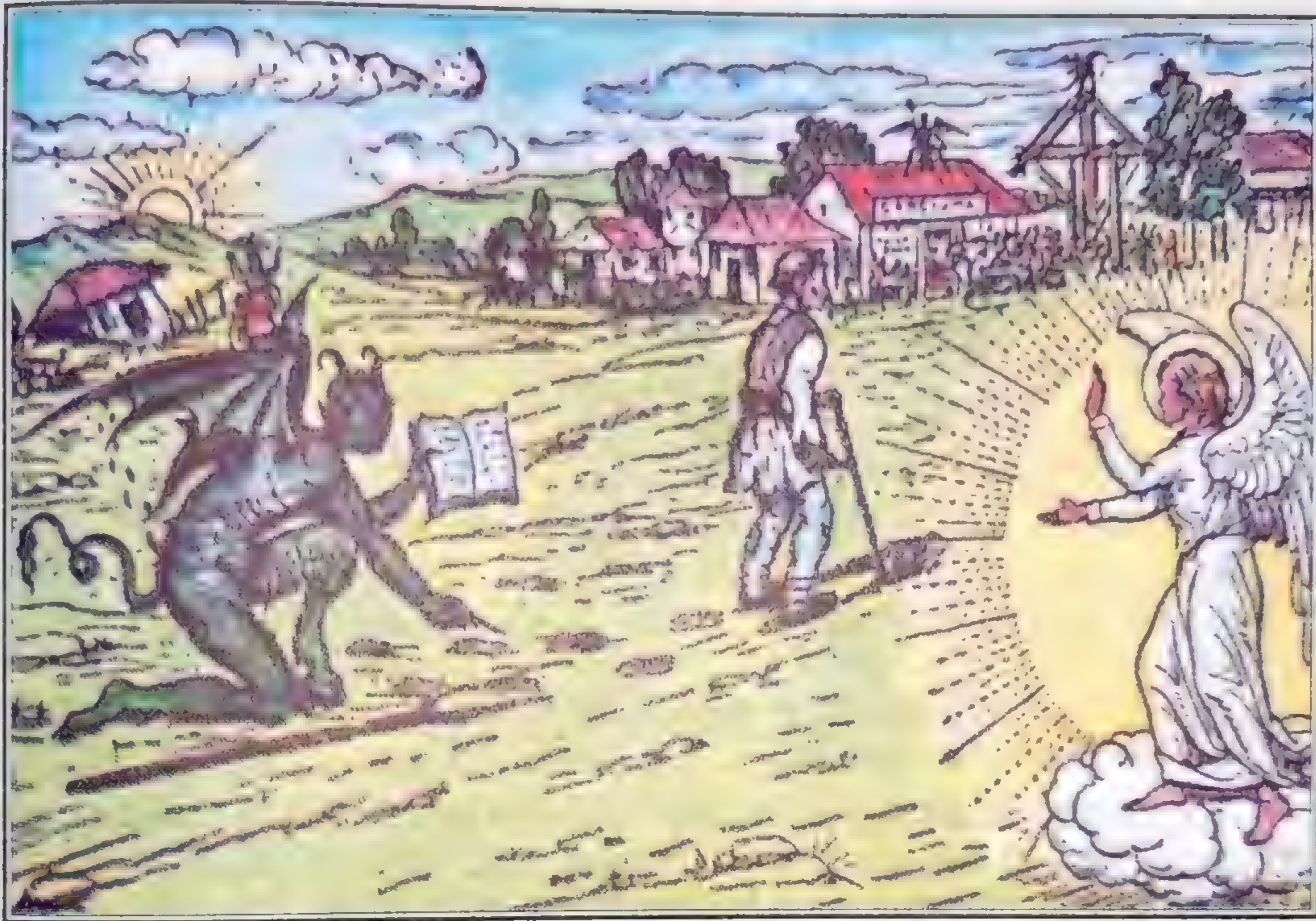

Capitolul 4. Iată ce arată pe Iisus Hristos în Duminică a morții și după învierea sa. El merge la sf. Biserica și la adunările religioase unde punge în inimă poporul. După aceea, după sf. Biserica, pe lângă capul lui, pune pe fiecare o pecare, una câte una, le scrie în carte, care-l vor folosi la ieșirea din viață!

CREȘTINUL FAȚĂ DE BOGĂȚIILE PĂMÂNTEȘTI. Adevărata bogăție

Mt. 6, 19-24, Lc. 12, 32-34

„Nu vă adunați comori pe pământ, unde moliile și rugina le strică și hoții le dezgroapă și le fură, ci adunați-vă comori în cer unde nici molia,

Chipul de față ne arată pe diavolul mergând după creștinul de formă goală, numărătoarea pașilor pe care îi face în cale pierzării. În căruia mla și în ale pe care îi numără și îi serie în catastiful păcatelor

UNDE MERGI, CREȘTINE DRAGĂ?

Unde mergi, creștine dragă, când e zi de sărbătoare?
La petreceri, pe la hore, sau la vorbă-n drumul mare?
Tu n-auzi un glas prea dulce, tu n-auzi un glas frumos,
Care zice: „Lăsați toate și veniți către Hristos”?

Unde mergi, creștine dragă, când e zi de sărbătoare?
Pe la bancă, sau la târguri, să-ți duci marfa de vânzare?
Tu nu vezi iubite frate că-n zadar te ostenești,
Și din munca ta, sărmane, mai nimic nu folosești!

Unde mergi, creștine dragă, când e zi de sărbătoare?
Să-ți vezi turma, mielușii, câmpul și-a tale ogoare?
Și socoți iubite frate că de-acum ești fericit?
Nu creștine, niciodată tu nu vei fi mulțumit.

Unde mergi creștine dragă, când e zi de sărbătoare?
Unde ți se -ndreaptă pașii? Încotro? pe ce cărare?
Spre Altarul cel de slavă, spre Altarul cel frumos,
Unde locuiește Domnul, dulcele nostru Hristos!

nici rugina nu le strică și de unde hoții nu le dezgroapă, nici nu le fură. Că unde-i comoara ta, acolo va fi și inima ta. Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă Împărăția. Vindeți avuțiile voastre și dați-le milostenie! Faceți-vă pungi, care nu se învechesc. Comoară neseacă în ceruri, unde hoțul nu se apropie, nici molia n-o strică! Că unde-i comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”.

Luminătorul omului

„Ochiul este luminătorul trupului. Deci, dacă ochiul tău va fi curat tot trupul tău va fi luminat. Dar dacă ochiul tău va fi rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care este în tine este întuneric, cu cât mai mare este întunericul!”.

Cei doi stăpâni

Mt. 6. 24

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni, căci sau pe unul va urî și pe celălalt va iubi, sau de unul se va ține și de celălalt nu se va îngriji. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona!”.

Încredere deplină în Dumnezeu

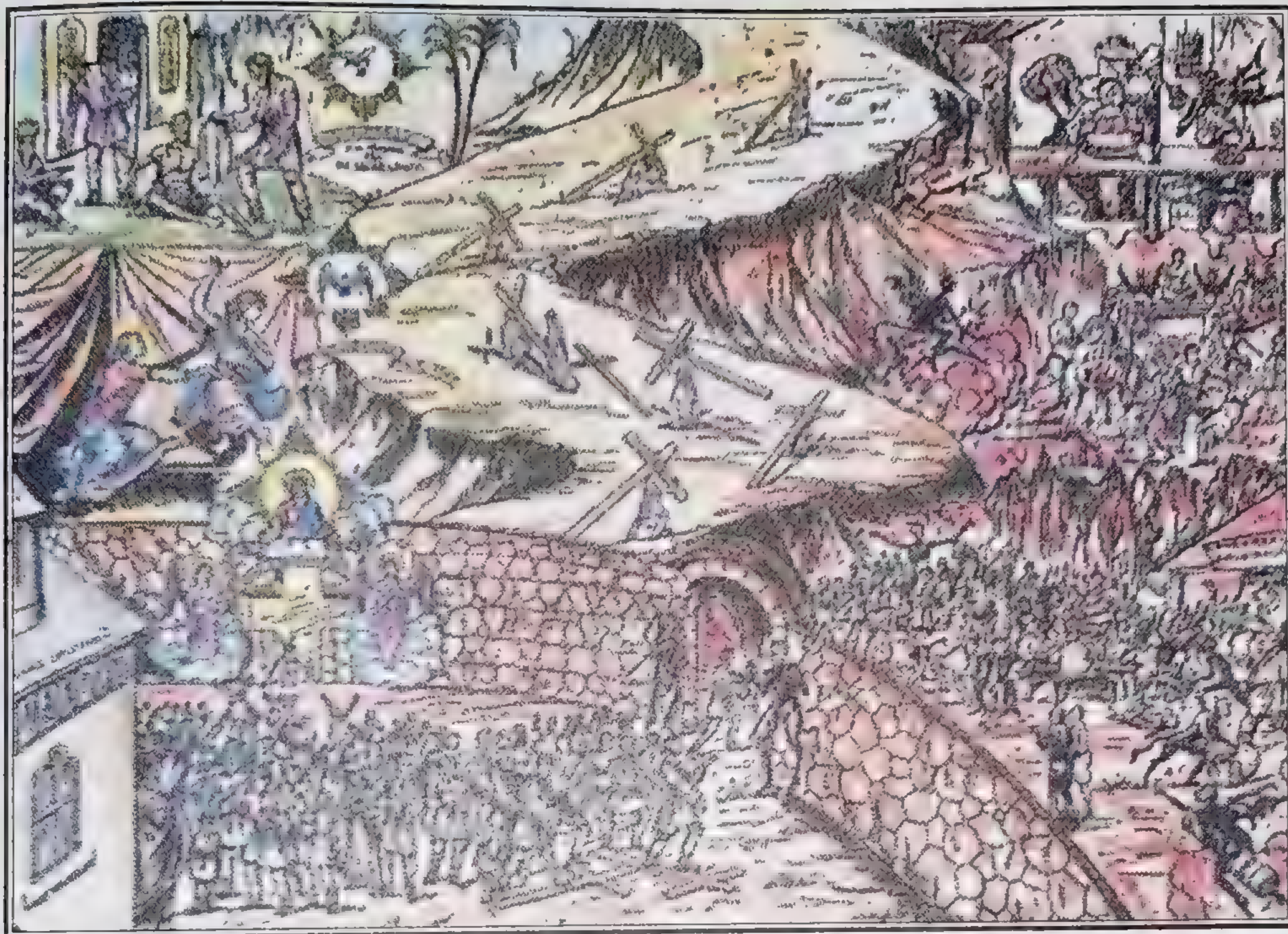
Mt. 6. 25-34; Lc. 12. 22-31

„Pentru aceasta vă spun: Nu vă îngrijorați pentru viața voastră ce veți mânca sau ce veți bea, nici pentru trupul vostru, cu ce vă veți îmbrăca. Nu este oare sufletul mai mult decât hrana și trupul decât haina? Priviți la păsările cerului, nici nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în grânare și Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare voi nu prețuiți mai mult decât ele? Cine deci dintre voi, oricât s-ar sili îngrijorându-se poate să-și adaoge staturii un cot? Și pentru îmbrăcăminte de ce vă îngrijorați? Priviți crinii câmpului cum cresc. Nu se ostenesc, nici nu torc, ci vă spun: Nici Solomon, în toată mărirea lui, nu se îmbrăca ca unul dintre aceștia. Deci, dacă Dumnezeu astfel îmbracă iarba câmpului, care azi e și mâine se aruncă în foc, oare nu cu mult mai mult vă va îmbrăca pe voi, puțin credincioșilor?”

Deci, nu vă frământați zicând: „Ce să mâncăm sau ce să bem sau cu ce să ne îmbrăcăm? Căci pe toate acestea păgânii le caută, că știe Tatăl vostru cel ceresc, că aveți nevoie de toate acestea. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea vi se vor adăuga.

Vino dar, creștine dragă, când e zi de sărbătoare.
La Biserică, la slujbă, vino dragă frățioare.
Vino, căci acolo este locul cel mai potrivit
Unde poți găsi pe Domnul, pe Iisus cel răstignit.

Așadar nu vă frământați pentru ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji ea însăși de ale sale. Destul îi este zilei răutatea ei”.

Intrați pe ușa cea mică, cămintă e largă și calea e largă ce te poartă cînd dăce la pierzare, și mulți sunt cei ce merg pe ea!

Adevărații creștini, care tenz de Sfîntu Dnseneă, ascultă sîntele slăbe și sîntutle preotilor, i i nă crucea lor și lăptand, dpt ce o bina, după lege, înainteaza, jertîndu-se pe calea vieții la Dnmne cu Creaomul lor. Creștini slabi, falși, însă nu fac așa. Ei își amnea jo crucea lor, prăpucand ne plătă cea lungă, alcarea ca niște căi grepi lura răbala și frân, pe calea pluzării, prăbuîndu-se ar t t în tadal vremelnice și veșnie.

Cine are ochi de văzut, să vadă, cei ce au urechi de auzit, să audă, și fiecare să se ostenea că a-i alege crucea, calea și partea cea bună, care aduce folos vremelnice și veșnic... Care și cum va lucra, așa plată va lua!

DRUMUL BUN ȘI DRUMUL RĂU

Sfînta Scriptură ne spune
Două drumuri; sunt pe lume,
Unu-i bun și altu-i rău
Nu merg pe-același traseu.

Drumul bun duce la viață,
Și afli pe Dumnezeu,
Drumul rău duce la moarte
Și îți pierzi sufletul tău!

Drumul bun e plin de curse,
La tot pasul le-ntâlnești,
Dar cu post și rugăciune
Pe toate ușor le treci.

Drumul rău e lat și neted
Și e plin de bunătăți,
Toată lumea te cinstește
Și-ți dă tot ce tu voiești.

Dar, fără să bagi de seamă
Tu cu timpu-mbătrânești,
Și puterea se sfârșește
Și mereu, mereu slăbești.

Și la urmă vine moartea,
Lumea să o părăsești,
Tu, atuncea cu durere,
Tot ai vrea să mai trăiești.

CUNOAȘTEREA DE SINE

Mt. 7, 1-5; Lc. 6, 37-38, 41-42

Îngăduința

„Nu judecați ca să nu fiți judecați, căci cu ce judecată judecați veți fi judecați și cu măsura cu care măsurați vi se va măsura. Nu osândiți și nu veți fi osândiți; iertați și veți fi iertați. Dați și vi se va da: măsură bună, îndesată, clătinată și plină cu vârf vor turna în sânul vostru, căci cu măsura cu care măsurați vi se va măsura vouă”.

Judecata de sine

„Pentru ce vezi paiul care este în ochiul fratelui tău, iar bârna care este în ochiul tău n-o simți? Sau cum vei zice fratelui tău: stai să scot paiul din ochiul tău! Și iată, bârna este în ochiul tău? Fățarnice, scoate mai întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău”.

CINSTIREA LUCRURILOR SFINTE

Mt. 7, 6-11

Prudența

„Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și întorcându-se să vă sfâșie.

STĂRUINȚA ÎN RUGĂCIUNE

„Cereți și vi se va da, căutați și veți afla, bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere, primește și cel care caută, află, și celui care bate i se va deschide. Cine este omul acela între voi, care, dacă fiul său îi va cere pâine, oare îi va da piatră? Sau dacă-i va cere pește, oare el îi va da șarpe? Deci, dacă voi, răi fiind, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da cele bune celor care cer de la El!”.

CALEA MÂNTUIRII ȘI A PIERZĂRII

Mt. 7, 13-29; 12, 33-37; Lc. 6, 43-45; 13, 23-25

Poarta cea strâmtă

„Intrați pe poarta cea strâmtă, că largă este poarta și lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră prin ea. Că strâmtă este poarta și îngustă calea, care duce la viață și puțini sunt cei care o află”.

Dar să-ți dai tu toată-averea,
Nimic nu te folosești,
Și mergi ca să-ți iei răsplata
Și în veci să te muncești.

Tu atunci vei plânge-amar,
Dar să știi că-i în zadar
Vei plânge neîncetat,
Dar nu vei fi ascultat

De aceea, dragul meu,
Părăsește drumul rău,
Încă o dată eu îți spun
Să mergi pe drumul cel bun

Proorocii mincinoși

„Păziți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi îmbrăcați în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori, După roadele lor îi veți cunoaște. Oare se culeg struguri din măracini sau smochine din ciulini?”.

Pomul se cunoaște după fructe

„Într-adevăr, orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău să facă roade bune. Orice pom, care nu face rod bun se taie și se aruncă în foc. Așadar, din fructele lor îi veți cunoaște pe ei. Căci nu este pom bun, care face rod rău, nici pom rău, care face rod bun. Sau spuneți pomul bun și rodul lui bun, sau spuneți pomul rău și rodul lui rău, căci din rod se cunoaște pomul. Pui de vipere, cum puteți voi grăi cele bune, răi fiind? Că din prisosul inimii grăiește gura. Omul cel bun din comoara cea bună a inimii scoate cele bune, iar omul cel rău din comoara cea rea scoate afară cele rele. Dar vă spun, că pentru orice cuvânt deșert pe care-l vor rosti oamenii, vor da seama de el în ziua judecății. Căci din cuvintele tale vei fi găsit drept și din cuvintele tale vei fi osândit”.

Credința trebuie urmată de fapte

Mt. 7, 21-29; Lc. 6, 46-49

„Pentru ce dar îmi ziceți: Doamne, Doamne și nu faceți ceea ce vă spun? Nu oricine care-Mi zice: Doamne, Doamne va intra în Împărăția cerurilor, ci acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, oare n-am proorocit noi în numele Tău și n-am scos noi demoni afară în numele Tău și multe minuni am făcut în numele Tău? Și atunci le voi mărturisi: „Niciodată nu v-am cunoscut. Depărtați-vă de la Mine, cei care lucrați fărădelegea”. Pentru aceea oricine, care aude cuvintele Mele și le face va fi asemenea bărbatului înțelept, care și-a zidit casa pe piatră. Și a căzut ploaie, au venit râurile, au suflat vânturile, și au bătut în casa aceea, dar ea n-a căzut, căci era întemeiată pe piatră. Și oricine, care aude aceste cuvinte ale Mele și nu le face va fi asemenea omului nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. Și a căzut ploaie, au venit apele, au suflat vânturile și au lovit în casa aceea și ea s-a prăbușit și mare a fost prăbușirea ei”.

După ce Iisus a sfârșit cuvântările acestea, mulțimile rămaseră uimite de învățătura Lui, căci îi învăța pe ei ca unul care are putere și nu cum îi învățau cărturarii lor.

SERVITORUL SUTAȘULUI

Mt. 8, 1, 5-13; Lc. 7, 1-10

După ce Iisus a sfârșit toate cuvântările acestea spuse în auzul poporului, și după ce s-a pogorât de pe munte, urmat de mulțime de

popor, a intrat în Capernaum. Și servitorul unui sutaș, la care acesta ținea foarte mult, era bolnav pe moarte. Și când a auzit de Iisus, că este în Capernaum, a trimis la El pe niște bătrâni ai Iudeilor, ca să-L roage să vină să tămăduiască pe servitorul său. Acela venind la Iisus, îl rugă stăruitor, zicând: „El este vrednic să-i faci aceasta, căci iubește neamul nostru și el însuși a zidit sinagoga”. Iisus a zis: „Eu voi veni și-l voi tămădui”. Și a plecat El împreună cu ei. Dar pe când nu era încă departe

Sutașul îl roagă pe Iisus pentru sluga sa care era bolnavă, făcându-se nevrednic de prezența lui Iisus în casa sa.

Când i se îmbolnăvise sluga, pe care-o iubea,
Un sutaș veni la Tine, să Te roage pentru ea;
Și Ți-a zis: „Eu nu sunt vrednic, ca să intri-n casa mea.
Dacă spui de-aici o vorbă, sluga se va vindeca!”

Și eu știu că sunt nevrednic ca în casa mea să vii
Dar Te rog cu umilință: „Doamne, nu mă ocoli!”
Fiindcă Tu ești Adevărul, veșnic și neschimbător,
Tu ești Calea, Tu ești Viața, ești speranța tuturor!

de casă, sutașul trimise la El prieteni, zicându-I: „Doamne, nu Te osteni, căci nu sunt vrednic ca să intri sub acoperișul meu. De aceea eu însumi nu m-am socotit vrednic ca să vin la Tine, ci zi numai cu cuvântul și se va tămădui servitorul meu. Căci și eu sunt om sub stăpânire și am sub mine ostași și zic unuia: „du-te” și se duce, și altuia: „vino” și vine. Și servitorului meu: „fă aceasta” și face”. Iar Iisus auzind acestea, Se minună de El și întorcându-Se, zise mulțimii, care-L urma: „Vă spun, nici în Israel n-am aflat atâta credință. Dar vă spun vouă: mulți vor veni de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam și cu Isaac și cu Iacov în Împărăția cerurilor; iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților”. Și sutașului Iisus îi zise: „Du-te, fie-ți precum ai crezut”. Și se tămădui servitorul în ceasul acela.

Când trimișii se întoarseră acasă, aflară pe servitor sănătos.

ÎNVIEREA FIULUI VĂDUVEI DIN NAIN

Lc. 7, 11-17

În ziua următoare Iisus s-a dus într-o cetate numită Nain. Și mulți ucenici ai Lui mergeau împreună cu El și o mulțime numeroasă. Când se apropie de porțile cetății, iată, scoteau un mort, singurul fiu al maicii sale și ea era văduvă și mulțime multă din oraș era cu ea. Domnul când o văzu I se făcu milă de ea și zise: „Nu plânge”. Și apropiindu-Se, Se atinse de sicriu, iar cei care-l duceau se opriră și El zise: „Tinere, îți zic: scoală-te!”. Și mortul se ridică în sus și începu să vorbească și-l dădu mamei lui. Atunci pe toți îi cuprinse frica și măreau pe Dumnezeu, zicând: „Prooroc mare s-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său”. Și cuvântul acesta despre El a ieșit în toată Iudeea și în toată împrejurimea.

TRIMIȘII LUI IOAN BOTEZĂTORUL

Mt. 11, 2-6; Lc. 7, 18-23

Ucenicii lui Ioan i-au dat lui de știre în închisoare – despre toate acestea. Iar Ioan după ce a auzit în temniță de faptele lui Hristos, trimise pe ucenicii săi să-L întrebe: „Tu ești Cel Care trebuie să vină sau să așteptăm pe altul?”. Când sosiră bărbații aceia la Iisus, ziseră: „Ioan Botezătorul ne-a trimis la Tine, zicând: „Tu ești Cel Care va să vină sau să așteptăm pe altul?”. În acel ceas Iisus a vindecat pe mulți de boli, de răni, de duhuri rele și multor orbi le-a dăruit vederea. Și Iisus răspunzând, le-a zis: „Duceți-vă și spuneți lui Ioan cele ce vedeți și ce auziți: Orbii văd, șchiopii merg, leproșii se curățesc, surzii aud, morții se scoală, săra-

cilor li se binevestește și fericit este acela care nu se va sminti din pricina Mea”.

„... și am văzut cum el, cu fiul văduvei din Naim, o mângâie pe neputândându-i să nu mai plângă, apoi înviază pe fiul ei

Văzând, Doamne, pe văduva care plângea cu amar, ai înviat pe fiul ei, pe care-l credea să nu mai trăiască, și, dându-i-l, ți-ai spus: „pe mine, subțioarele de oamnei, gloriu sufletul cel amorțit cu păcate.

IISUS MĂRTURISEȘTE PE IOAN

Mt. 11, 7-19; Lc. 7, 24-35; 16, 16

După ce trimișii lui Ioan au plecat, Iisus a început să vorbească către mulțime despre Ioan și zicea: „Ce ați ieșit să vedeți în pustie? O trestie clătinată de vânt? Atunci, ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei care sunt îmbrăcați în haine scumpe și trăiesc în desfățare sunt în casele împărătești. Atunci, ce ați ieșit să vedeți? Un prooroc? Într-adevăr, Eu vă spun: mai mult decât un prooroc. Acesta este despre care s-a scris: „Iată, Eu trimit Îngerul Meu înaintea feței Tale care-ți va pregăti calea înaintea Ta”. Adevărat vă spun: Dintre cei născuți din femei nu s-a ridicat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Dar cel mai mic

în Împărăția cerurilor este mai mare decât el. Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină. Căci toți proorocii și legea până la Ioan au proorocit. Iar din zilele lui Ioan Botezătorul până acum Împărăția cerurilor se ia prin străduință și cei care stăruiesc cu încăpățănare o cuceresc. Cine are urechi de auzit să audă”.

Pe când Iisus sta la masă în casa fariseului Simon, o femeie păcătoasă din cetate a venit cu un vas plin cu mir mirositor pe care l-a vărsat pe picioarele Lui, după ce le udase cu lacrimile sale și le ștergese cu părul capului său. Fariseul se mira, osândind în cugetul său și pe femeie și pe Iisus. Atunci Mântuitorul arătând că dragostea femeii e superioară raportului lui, a zis: „Iartă-ți păcatele ei cele multe, că a iubit mult. Iertate îți sunt păcatele tale... Credința ta te-a mântuit, mergi în pace”.

Iar când Simon fariseul, mândru-n casă Te primea,
Când femeia păcătoasă, la picioare îți plângea,
Simon se gândea în sine: „Asta prooroc de-ar fi,
Ar ști cine îl atinge și nu i-ar îngădui...”.

Și eu, Doamne, de păcate sunt atâta de încăreat,
Unde oare-n altă parte, să le plâng, să fiu iertat?
Numai Tu ești Adevărul, veșnic și neschimbător,
Tu ești Calea, Tu ești Viața, ești speranța-n viitor!”.

Și tot poporul, auzind și vameșii, dădură slavă lui Dumnezeu și se botezară cu botezul lui Ioan. Iar fariseii și legiuitorii, nebotezându-se la el, au lepădat voia lui Dumnezeu pentru ei. „Așadar, cu cine voi asemăna pe oamenii acestui neam? Și cu cine sunt ei asemenea? Sunt asemenea copiii lor, care stau în târg și strigă unii către alții și zic: V-am cântat din fluier și n-ați jucat. V-am cântat de jale și n-ați plâns. Căci a venit Ioan Botezătorul nici mâncând pâine, nici bănd și ziceți: are demon! A venit Fiul Omului mâncând și bănd și ziceți: Iată un om, care mănâncă și bea, prieten al vameșilor și al păcătoșilor”. Și înțelepciunea a fost găsită dreaptă de către toți fiii ei.

FEMEIA PĂCĂTOASĂ

Lc. 7. 36-39

Și unul din farisei L-a rugat ca să mănânce cu el și după ce a intrat în casa fariseului S-a așezat la masă. Și iată, o femeie, care în cetate era o păcătoasă, aflând că El stă la masă în casa fariseului, aducând cu ea un alabastru plin cu mir și stând dinapoi, lângă picioarele lui, plângând, a început să-I ude picioarele cu lacrimi și să I le șteargă cu părul capului ei și-I săruta picioarele și I le ungea cu mir. Iar fariseul care-L chemase la masă, când a văzut, își zise în sine; „Dacă acesta ar fi prooroc, ar ști cine și ce fel de femeie este aceasta, care se atinge de El, că este păcătoasă”. Drept răspuns, Iisus zise către el: „Simone! am să-ți spun ceva”. Iar el zise: „Spune, Învățătorule!” „Doi oameni erau datori unui oarecare cămătar: unul era dator cinci sute de dinari, iar celălalt cincizeci. Dar neavând ei cu ce să plătească, le-a iertat amândurora datoria. Care dintre ei deci, îl va iubi mai mult?” Și răspunzând, Simon zise: „Socotesc că acela căruia i s-a iertat mai mult”. Iar Iisus îi zise: „Drept ai judecat”. Și întorcându-Se către femeie, zise lui Simon: „Vezi această femeie? Am intrat în casa ta și apă pe picioare nu mi-ai dat, iar ea Mi le-a udat cu lacrimi și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu Mi-ai dat, iar ea de când am intrat nu a încetat să-Mi sărute picioarele. Nu Mi-ai uns capul cu untdelemn, iar ea Îmi unse picioarele cu mir. De aceea îți spun: Iertate-i sunt păcatele ei cele multe, că mult a iubit, iar cui i se iartă puțin, puțin iubește”. Iar ei îi zise: „Iertate-ți sunt păcatele”.

Și cei care ședeau la masă cu El începură a-și zice în ei înșiși: „Cine este Acesta care iartă și păcatele?” Dar El zise către femeie: „Credința ta te-a mântuit, du-te în pace”.

FEMEILE UCENICE

Lc. 8, 1-3

După aceasta, El călătorea prin orașe și prin sate și propovăduia și vestea Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Și cei doisprezece apostoli

erau cu El și unele femei, care fuseseră tămăduite de duhuri rele și de boli: Maria, numită Magdalena, din care ieșiseră șapte demoni, Ioana, femeia lui Huza, dregător al lui Irod, Susana și multe altele, care-I slujeau din averile lor.

FAMILIA DOMNULUI IISUS HRISTOS

Mt. 12, 46-50; Mrc. 3, 20-21, 31-35; Lc. 8, 19-21

Iisus a intrat în casă și mulțimea s-a adunat din nou încât nu mai puteau nici pâine să mănânce. Și când auziră ai Săi aceasta, plecară într-acolo ca să-L ia cu sila, că ziceau: „Și-a ieșit din fire”. Pe când Iisus încă vorbea mulțimii, Mama și frații Lui veniră căutând să-i vorbească și pentru că nu puteau să intre la El din pricina mulțimii, stăteau afară. Și au trimis la El ca să-L cheme. Și cineva i-a spus: „Iată, Mama Ta și frații Tăi și surorile Tale sunt afară, Te caută”. El le-a răspuns: „Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?” Apoi privind pe cei care ședeau în jurul Său, le-a zis: „Iată mama Mea și frații Mei! Că oricine va face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri, acela Mi-e frate și soră și mamă”.

DEMONIZATUL MUT ȘI ORB

Mt. 12, 22-29; Mrc. 3, 23-28; Lc. 11, 15-23

Atunci I s-a adus un demonizat orb și mut și El l-a vindecat, încât el vorbea și vedea. Și mulțimile se minunau și ziceau: „Nu cumva oare este acesta fiul lui David?” Iar fariseii, auzind aceasta, ziceau: Acesta nu scoate afară demoni decât cu Belzebut, căpetenia demonilor. Și cărturarii

La rugămintea tatălui, Mântuitorul vindecă pe fiul său, care era luatec și pătimea foarte rău!

care veniseră de la Ierusalim, ziceau: „Are pe Belzebut!” Și că: „Prin domnul demonilor scoate pe demoni”.

Iisus însă, cunoscând gândurile lor, le zise: „Orice împărăție, care se răzvrătește împotriva sa însăși nu va putea dăinui. Și orice oraș sau casă, care se răzvrătește în sinea ei nu va dăinui. Și dacă satana scoate afară pe satana, s-a răzvrătit împotriva sa însuși, deci cum va sta împărăția lui? Și dacă Eu scot pe demoni cu Belzebut, fiii voștri cu cine-i scot? De aceea ei vă vor fi vouă judecători. Deci, dacă Eu scot afară demonii cu Duhul lui Dumnezeu, Împărăția lui Dumnezeu a ajuns la voi. Sau cum poate cineva să intre în casa celui puternic și să-i răpească lucrurile dacă nu va lega mai întâi pe cel puternic? Și atunci îi va jefui casa. Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu adună cu Mine, risipește”.

PĂCATUL ÎMPOTRIVA DUHULUI SFÂNT

Mt. 12, 30-32; Mrc. 3, 29-30

De aceea vă spun: „Orice păcat și orice vorbă de batjocură se vor ierta oamenilor, dar batjocura împotriva Duhului Sfânt nu li se va ierta.

Și oricine va rosti vreun cuvânt împotriva Fiului Omului i se va ierta, iar dacă va rosti împotriva Duhului Sfânt, nu-i va fi iertat, nici în veacul de acum, nici în cel viitor; ci va fi vinovat de păcat veșnic. Cine nu este cu Mine, împotriva Mea este și cine nu strânge cu Mine, risipește”.

PILDA SEMĂNĂTORULUI

Mt. 13, 1-9; Mrc. 4, 1-9; Lc. 8, 4-8

În aceeași zi Iisus a ieșit de acasă și s-a așezat pe malul mării. Și se adunară la El mulțimi multe încât a trebuit să se suie într-o corabie ca să stea și toată mulțimea ședea pe țărm. Și-i învăța multe în pildele și în învățătura Sa, zicându-le: „Ascultați! Ieși semănătorul să semene. Și se întâmplă, pe când semăna, că o parte din sămânță căzu lângă drum și veniră păsările și o mâncară. Iar alta căzu pe un loc pietros, unde nu avea mult pământ și îndată răsări, pentru că nu avea pământ adânc. Și când s-a ridicat soarele, se ofili și, fiindcă n-avea rădăcină, se uscă. O altă parte căzu între spini și spinii crescură și o înăbușiră și nu dădu rod. Iar alta căzu pe pământ bun și răsărind și crescând, dădu rod și au adus: una treizeci, alta șaizeci, iar alta o sută”. Și le zise: „Cine are urechi de auzit, să audă”.

PENTRU CE A VORBIT DOMNUL IISUS HRISTOS ÎN PILDE?

Mt. 13, 10-17; Mrc. 4, 11-12; Lc. 8, 9-10

Și ucenicii se apropiară și-i ziseră: „Pentru ce le vorbești în pilde?” Iar El răspunzându-le, zise: „Pentru că vouă vi s-a dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu li s-a dat. Că celui care are i se va da și-i

va prisosi, iar celui care n-are și ce are i se va lua. De aceea le vorbesc în pilde, pentru că mulțimile văzând, nu văd și auzind, nu aud și nici nu pricep. Și se împlinește cu ele proorocia lui Isaia, care zice: „Cu auzul veți auzi, dar nu veți înțelege și privind veți privi, dar nu veți cunoaște. Căci inima acestui popor s-a învârtoșat și cu urechile greu au auzit și ochii și-au

În pilda semănătorului arătată nouă de Mântuitorul prin Dumnezeu-Iisus Hristos. Semănătorul e te Hristos însuși. Sămânța e te Cuvântul lui Dumnezeu. Pământul cel de multe feluri e te lumea, omenirea, inima și Sufletul fiecărui om în parte, pământ bătut în care se calcă sămânța și se răpește de păsări, sunt Sufletele care nesocotind Cuvântul Dumnezeiesc, îl lăsară să fie răpit de diavolul; iar ei rămân nerodnici. Pământul pietros arată pe Sufletele care primesc Cuvântul, dar în vreme de ispită se leapăda de a-l ajuta să rodească și astfel se fac nerodnice. Pământul spinos arată pe Sufletele copleșite de grija averilor și a deșertăciunilor, care înabuză de în sine Cuvântul lui Dumnezeu și astfel se fac nerodnici. Pământul bun arată pe Sufletele bune care primesc Cuvântul lui Dumnezeu cu inimă bună și curată, îl țin și fac roade, **fiecare după puterea sa: unele 30, altele 60 și altele 100.**

Din acest fel de pământ bun au ieșit în urma semănăturilor făcute de Mântuitorul Hristos în Săr Matei, Zachei, Mădalenele, Samaritencele, Mărite Egiptence și alții, care trecând de la întunericul păcatelor în lumina frecventării virtuților creștinești, și-au agonisit moștenirea veșnică, și puturea se veselește fericiți în Împărăția lui Dumnezeu.

închis, ca nu cumva să vadă cu ochii și să audă cu urechile și să înțeleagă cu inima și să se întoarcă și să-i tămăduiesc. Deci, ferice de ochii voștri că văd și de urechile voastre că aud. Că adevăr vă spun: Mulți prooroci și drepți au dorit să vadă ceea ce vedeți voi și n-au văzut și să audă ceea ce voi auziți și n-au auzit”.

TÂLCUIREA PILDEI SEMĂNĂTORULUI.

Mt. 13. 18-23; Mrc. 4. 10. 13-20; Lc. 8. 11-15.

Și când a fost singur, cei care erau în jurul Lui, împreună cu cei doisprezece, L-au întrebat despre pilde. Iar El le-a zis: „Nu știți pilda aceasta? Cum dar veți înțelege toate pildele? Semănătorul seamănă cuvântul. Cele de lângă drum sunt aceia în care se seamănă cuvântul, dar după ce-l aud, îndată vine satana și ia cuvântul semănat în inimile lor, ca nu cumva crezând să se mântuiască. Tot așa, cele semănate pe loc pietros, sunt aceia care, când aud cuvântul, îndată îl primesc cu bucurie. Dar n-au rădăcină în ei înșiși, ci durează până la un timp, apoi, când vine un necaz sau o prigoană din pricina cuvântului, îndată se poticnesc. Cele semănate între spini; sunt cei care aud cuvântul, dar, pătrunzând în ei grijile veacului acestuia și amăgirea bogăției și poftele după celelalte, acestea înăbușesc cuvântul și-l fac neroditor. Iar cele semănate pe pământul cel bun sunt aceia care ascultă cuvântul cu inimă curată și bună, și-l primesc și aduc roade: unul treizeci, altul șaizeci, iar altul o sută”.

LUMINA. NIMIC NU RĂMÂNE ASCUNS

Mrc. 4, 21-25; Lc. 8, 16-18

Și apoi le zise: „Oare făclia se aduce ca să fie pusă sub obroc sau sub pat? Oare nu se aduce să fie pusă în sfeșnic pentru ca cei ce intră să vadă lumină? Că nu este ceva tănuit, care să nu fie dat în vileag și nici n-a fost ceva ascuns, decât ca să vină la iveală. Dacă are cineva urechi de auzit, să audă!”

Și le-a mai zis: „Fiți cu luare-aminte la ceea ce auziți! Cu ce măsură măsurați, vi se va măsura, iar vouă, celor care auziți, vi se va da cu adaos. Că celui care are i se va da, iar celui care n-are și ceea ce i se pare că are i se va lua”.

SĂMÂNȚA ȘI SECERIȘUL

Mrc. 4, 26-29

Și zise: „Împărăția lui Dumnezeu este ca un om care aruncă sămânța în pământ; fie că doarme, fie că veghează noapte și zi, sămânța răsare și crește, el însuși nu știe cum! Că pământul rodește de la sine, mai întâi fir de iarbă verde, apoi spic, apoi grâu deplin în spic. Iar când rodul este copt, îndată trimite secera, pentru că timpul secerișului a sosit”.

SĂMÂNȚA BUNĂ ȘI NEGHINA

Mt. 13, 24-30

Apoi le puse înaintea o altă pildă zicând: „Împărăția cerurilor este asemenea omului care seamănă sămânță bună în țarina sa. Dar pe când oamenii lui dormeau, vrăjmașul lui veni și semănă neghină între grâu și se duse. Iar după ce creșcu grâul și făcu rod, atunci se arată și neghina. Și când veni răservitorii stăpânului casei, îi ziseră: „Stăpâne! Oare n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde dar are neghină?” Iar el le răspunse: „Un om vrăjmaș a făcut aceasta”. Iar servitorii i-au zis: „Vrei să ne ducem s-o smulgem?” El însă a zis: „Nu! Ca nu cumva smulgând neghina să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească împreună până la seceriș și la vremea secerișului voi zice secerătorilor: Smulgeți mai întâi neghina și legați-o în snopi ca să fie arsă, iar grâul strângeți-l în grânarul meu”.

GRĂUNTELE DE MUȘTAR

Mt. 13, 31-32; Mrc. 4, 30-32; Lc. 13, 18-19

Și din nou zise: „Cu ce să asemănăm Împărăția lui Dumnezeu sau prin ce pildă s-o înfățișăm? Cu grăuntele de muștar, care, când se seamănă în pământ, este mai mic decât toate semințele. Dar după ce s-a semănat, crește și se face mai mare decât toate ierburile și face ramuri mari, încât păsările cerului se pot adăposti sub umbra lui”.

ALUATUL

Mt. 13, 33; Lc. 13, 20-21

Și iarăși zise: „Cu ce voi asemana Împărăția lui Dumnezeu? Este asemenea cu aluatul pe care l-a luat o femeie și l-a pus în trei măsuri de făină, până ce s-a dospit tot”.

TÂLCUIREA PILDEI NEGHINEI

Mt. 13, 36-43

Atunci Iisus, lăsând mulțimile, intră în casă. Ucenicii Lui se apropiară de El și-I ziseră: „Lămurește-ne pilda cu neghina din țarină”. El răspunse: „Cel ce seamănă sămânța cea bună este Fiul Omului, iar țarina este lumea. Sămânța cea bună sunt fiii Împărăției, iar neghina sunt fiii celui rău. Vrăjmașul care le-a semănat este diavolul, iar timpul secerișului este sfârșitul veacului și secerătorii sunt Îngerii. Deci, precum se alege neghina și se arde în foc, tot astfel va fi la sfârșitul veacului. Fiul Omului va trimite pe Îngerii Săi și ei vor culege din Împărăția Lui toate smintelile și pe cei ce fac fărădelegea. Și-i vor arunca în văpaia focului, unde va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Atunci dreptii vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă!”

Iisus spuse toate acestea în pilde multimilor și fără pilde nu le vorbea nimic, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin proorocul, care zice: „Deschide-voi gura mea în pilde, striga-voi cele ascunse de la întemeierea lumii”.

Dormind lucrătorii, vrăjmașul a semănat neghină prin grâu!

ALTE PILDE

Comoara. Mărgăritarul. Năvodul. Bunul gospodar.

Mt. 13, 44-53

„Împărăția cerurilor este asemenea cu comoara ascunsă în țarina pe care a găsit-o un om și a ascuns-o, și de bucurie, s-a dus și a vândut tot ce avea și a cumpărat țarina aceea”.

„Împărăția cerurilor este iarăși asemenea unui negustor, care caută mărgăritare bune. Și găsind un mărgăritar de mare preț, se duce și vinde tot ce are și-l cumpără”.

„Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare și care prinde tot felul de pești. Iar după ce s-a umplut, pescarii îl trag la mal și șed jos și aleg ce este bun în vase, iar ce este rău aruncă afară”. Tot astfel va fi la sfârșitul lumii. Îngerii vor ieși și vor despărți pe cei răi din

mijlocul celor drepti. Și-i vor arunca în cuptorul focului; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților”.

Apoi Iisus le-a zis: „Ați înțeles toate acestea?” Ei i-au zis: „Da! Doamne!” Și El le spuse: „De aceea orice cărturar cu învățătură despre

Sfinții Apostoli văzând valurile mării infuriate năpustindu-se asupra-le și primejdindu-i a-i înghiți împreună cu corabia, au alergat la Mântuitorul ce dormea la cârmă și l-au deșteptat, grădî: „Învățătorule! Învățătorule! Măntuiește-ne că pierim!”. Mântuitorul a înăstît furtuna și marea. Așa să facem și noi în primejdurile noastre spre a ne mântui.

Când Iisus era pe mare și-adormi lângă catarg,
Ucenicii i-au spus tare: „Valurile-n noi se sparg...”

El își ridică privirea, când furtuna se-nvrăjbi
Și-și mărturisi uimirea, când lor astfel le grăi:
„Unde e Credința voastră? căci prin Ea tu biruiești!
Și chiar marea te ascultă și prin ea pe munți clinești!
Zise atunci furtunii: taci. Și tu mare, te oprește.
Ucenicii să-i împaci, căci cu groază Te privesc...”
Și-atunci fulgere, talaze, vânt și mare, se opriră...
Luna scânteie în raze și-ucenicii toți grăiră: ‘

„Cine este Acesta oare? că furtuna potoli,
Și marea ascultătoare la-al Său glas, ea se opri?”
O, Iisuse! Tu ești Viața. Tu ai zidit Cer și Pământ.
Toată firea-Ți știe fața, numai eu... rămân pământ...

Împărăția cerurilor este asemenea cu un om gospodar, care scoate din vistieria sa lucruri noi și lucruri vechi”.

Și cu multe pilde ca acestea le grăia cuvântul, precum puteau ei să înțeleagă. Și fără pilde nu le grăia, dar ucenicilor Săi le lămurea toate, între El și ei. După ce Iisus sfârși toate pildele acestea plecă de acolo.

POTOLIREA FURTUNII PE MARE.

Mt. 8, 23-27; Mrc. 4, 35-41; Lc. 8, 23-25

În aceeași zi, după ce se înseră, Iisus le zise: „Să trecem pe țărmul celălalt”. Și lăsând ei mulțimea L-au luat cu ei, așa cum era în corabie și plecară. Și erau și alte corabii cu El. Pe când ei mergeau cu corabia, El adormi. Și se stârni furtună mare de vânt și corabia se umplea de apă și erau în primejdie. Iar El era în partea dindărăt a corabiei dormind pe căpătâi și ei L-au deșteptat și I-au zis: „Stăpâne! Stăpâne! Suntem pierduți. Nu ți-e teamă că pierim? Doamne! Scapă-ne, că pierim”. Și când se sculă,

Mantoulul apăsător în latura vadașilor, este întâmpnat de un om cu două nece pe care l-a tămăduit.

certă vântul și zise mării: „Taci! Încetează!” Și vântul se potoli și se făcu liniște mare. Iar lor le zise: „Ce sunteți așa fricoși? Unde vă este credința? Cum, n-aveți credință?” Și ei se înfricoșară și frică mare îi cuprinse și ziceau unii către alții: „Oare cine-i Acesta că și vântul și marea se supun Lui?”

DEMONIZATUL DIN ȚINUTUL GADAREI.

Mt. 8, 18, 28-38; 9, 1; Mrc. 5, 1-20; Lc. 8, 26-39

Și veniră de cealaltă parte a mării, în ținutul Gadarenilor. Și când ieși din corabie, L-a întâmpinat un om cu duh necurat, care-și avea locuința în morminte și cu haină nu se îmbrăca și în casă nu petrecea și nimeni nu putea să-l lege cu lanțuri. Încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea. Pentru că de multe ori fusese legat cu obezi și lanțuri, dar rupea lanțurile și sfărâma obezile și nimeni nu putea să-l potolească. Și era alungat de demonul în pustiu. Și fără încetare, ziua și noaptea era prin munți și morminte strigând și lovindu-se cu pietre. Văzând însă pe Iisus de departe, alergă și I se închină, și strigând cu glas puternic, îi zise: „Ce ai cu mine, Iisuse Fiul lui Dumnezeu Cel Preaînalt? Te jur pe Dumnezeu, să nu mă chinuiești”. Că Iisus îi zicea: „Duh necurat, ieși din acest om”. Și-l întrebă: „Care ți-e numele?” El a răspuns: „Legiune mi-e numele, pentru că suntem mulți”. Și-L rugară toți demonii zicând: „Dacă ne scoți afară, trimite-ne în porcii aceia, ca să intrăm în ei”. El le dădu voie și le zise: „Duceți-vă!” Și duhurile necurate ieșiră din om și intrară în porci. Și turma se repezi în mare de pe stânci și se înecă în mare. Și erau ca la două mii de porci. Iar cei care păzeau porcii, văzând ceea ce se întâmplase au fugit și au vestit în oraș și prin satele dimprejur toate cele ce se petrecuseră cu cei demonizați.

Oamenii au ieșit să vadă ce s-a întâmplat. Și ajungând la Iisus au văzut pe cel ce fusese demonizat, stând îmbrăcat și întreg la minte și s-au înspăimântat. Iar cei care văzuseră, le povesteau cum s-a întâmplat. Atunci gadarenii L-au rugat să plece din hotarele lor, că erau cuprinși de mare frică. Și când se sui El în corabie, cel ce fusese demonizat îl rugă să-l ia cu El. Dar Iisus nu-l lăsă, ci-i zise: „Du-te acasă la ai tăi și vestește-le câte ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine”. El plecă și începu să vestească în Decapole tot ce-i făcuse Iisus și toți se minunau. Văzând Iisus mulțimi multe în jurul Său, porunci să treacă dincolo. Și după ce intră în corabie, trecu dincoace și veni în orașul Său.

FEMEIA BOLNAVĂ ȘI FIICA LUI IAIR

Mt. 9, 18-26; Mrc. 5, 21-43; Lc. 8, 40-56

După ce Iisus trecu în corabie, pe celălalt țărm se adună la El popor mult și-L primiră bine, pentru că toți îl așteptau. Atunci a venit unul dintre

mai marii sinagogii, numit Iair și văzându-L, l-a căzut la picioare și l-a rugat stăruitor să intre în casa lui, zicând: „Copila mea este pe moarte,

Iisus vindecă pe femeia bolnavă de seurgerea sângelui!

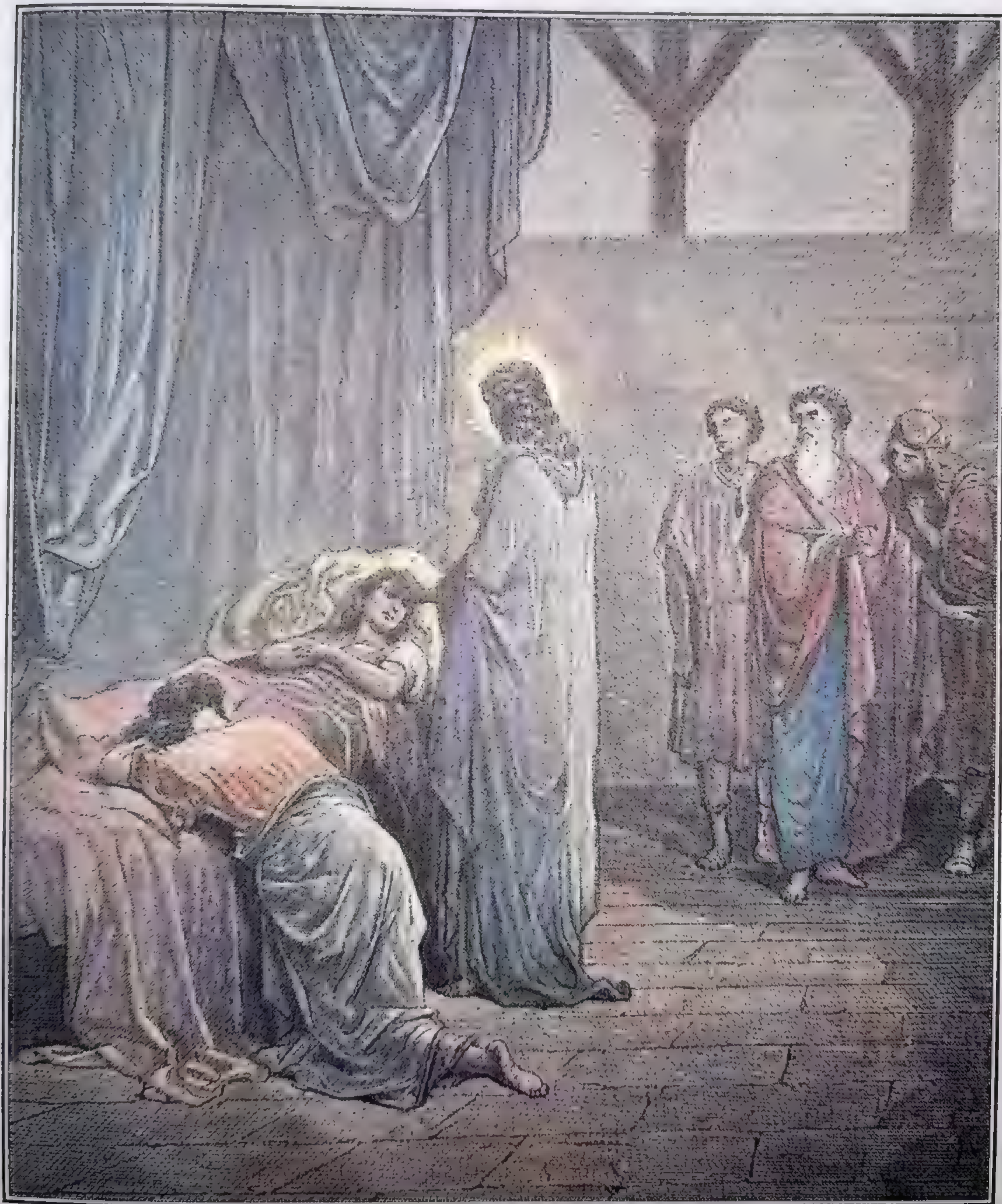
Altă dată o femeie, ce de-o viață suferea,
Prin Credință vru să ieie mântuire, pentru ea;
Pe tăcute se atinse de-a Sa haină și simți
Că în trup, boala, se stinse, și-al ei sânge se opri.

„Cine s-a atins de Mine? e-am simțit cum a plecat
Într-un altul, ce prin sine, din putere Me-a luat...!”
Ucenicii și chiar Petru îi răspunse: Doamne vezi
Gloatele se strâng spre Tine că nici nu-ți vine să crezi!

Și atunci femeia care, sănătatea-și dobândi,
Îi răspunse: „Eu sunt, Doamne, ceea care din Puterea Ta răpi
„Mergi în Pace, tu femeie, prin Credință ai primit,
Din Puterea ce-n vecie sănătate-a dăruit”.

vino și pune-Ți mâinile pe ea ca să scape și să trăiască”. Și Iisus plecă cu el și popor mult îl urma și-l îmbulzea.

O femeie care avea scurgere de sânge de doisprezece ani și care îndurase multe de la mulți doctori și cheltuisese tot ce avusese, dar nimic nu folosise, ci-i mergea din ce în ce mai rău, auzind despre Iisus, a venit în mulțime și pe la spate se atinse de haina Lui, că-și zicea: „Dacă mă voi atinge măcar de hainele Lui, voi fi tămăduită”. Și îndată izvorul sângelui

Iisus înviază pe fiica lui Iair!

ei a încetat și ea a simțit în trupul ei că s-a tămăduit de boală. Dar Iisus, cunoscând în Sine puterea care ieșise din El, s-a întors către mulțime și a întrebat: „Cine s-a atins de hainele Mele?” Dar toți se lepădă. Și I-au zis ucenicii: „Vezi mulțimea care Te împresoară și întrebi: „Cine s-a atins de Mine?” Iisus însă zise: „S-a atins de Mine cineva, că am simțit puterea care a ieșit din Mine”.

Și El se uita împrejur s-o vadă pe aceea care făcuse aceasta. Iar femeia, care știa ce i se întâmplase, înfricoșată și tremurând a venit și a căzut înaintea Lui și I-a spus tot adevărul, de față cu tot poporul. Iisus însă i-a zis: „Fiică, credința ta te-a mântuit, du-te în pace și fii vindecată de boala ta”.

Pe când El încă vorbea, au venit unii de la mai marele sinagogii, zicând: „Copila ți-a murit! De ce mai superi pe Învățătorul?” Dar Iisus, neținând seamă de vorba spusă de ei, zise mai marelui sinagogii: „Nu te teme! Crede numai. Și se va mântui”. Și n-a lăsat pe nimeni să meargă cu El, decât numai pe Petru, pe Iacob și pe Ioan, fratele lui Iacob. Au venit în casa mai marelui sinagogii și au văzut tulburare și pe cei care plângeau și se tânguiau mult și după ce a intrat, Iisus le-a zis: „Pentru ce vă tulburați și plângeți? Copila n-a murit, ci doarme”.

Ei însă L-au luat în râs că știau bine că a murit.

Iisus însă dându-i pe toți afară, a luat cu El pe tatăl copilei, pe mama ei și pe cei ce erau cu El și a intrat unde era copila. Apucând mâna copilei, I-a zis: „Talita, Kumi”, adică: „Copilă îți spun: Scoală-te”.

Și se întoarse duhul ei și învie îndată.

Și copila se sculă îndată și umbla, că era de doisprezece ani. Toți au fost cuprinși de mare uimire. Dar El le porunci stăruitor ca nimeni să nu afle de aceasta. Apoi le-a spus să-i dea copilei să mănânce.

Și s-a răspândit vestea aceasta în ținutul acela.

DOI ORBI ȘI UN MUT

Mt. 9, 27-34

Plecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El și strigau și ziceau: „Miluiește-ne pe noi, Fiul lui David”. Iar după ce a intrat El în casă, orbii s-au apropiat iar Iisus le-a zis: „Credeti că Eu pot face aceasta? Ei i-au zis: „Da! Doamne!”. Atunci S-a atins de ochii lor, grăind: „Fie vouă după credința voastră”. Și li se deschiseră ochii. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime zicând: „Luați seama, să nu știe nimeni”. Dar ei după ce ieșiră, răspândiră vestea despre El în tot ținutul acela.

Și după ce ei plecară, iată au adus la El un om mut, având demon. Și scoțându-i-se demonul, mutul a început să vorbească iar mulțimile se

minunau zicând: „Niciodată nu s-au arătat astfel de lucruri în Israel. Fariseii însă ziceau: „Cu domnul demonilor scoate pe demoni”.

Pentru credința lor, Mântuitorul vindecă pe cei doi orbi!

IISUS PENTRU A TREIA OARĂ LA NAZARET

Mt. 13, 54-58. Mrc. 6, 4-6

Și venind în patria Sa îi învăța în sinagoga lor, încât erau uimiți și ziceau: „De unde are El înțelepciunea aceasta și puterile? Nu-i El oare fiul teslarului? Oare Mama Lui nu se numește Maria și frații Lui Iacob, Iosif, Simon și Iuda? Și surorile Lui nu sunt oare la noi? De unde deci, are El toate acestea?” Și se sminteau între ei din pricina Lui.

Dar Iisus le-a zis:

„Un prooroc nu este disprețuit decât în patria sa, între rudele sale și în casa sa”. Și n-a putut să facă acolo nici o minune, din cauza necredinței lor ci doar tămădui câțiva bolnavi punându-Și mâinile peste ei. Și se mira de necredința lor. Și umbla prin satele dimprejur și învăța. Că El însuși mărturisise că un prooroc nu-i cinstit în patria Lui.

MISIUNEA APOSTOLILOR

Secerișul și secerătorii

Mt. 9, 35-38; 10, 1.5-12; 11, 1; Mc. 6, 7-13; Lc. 9, 1-6

Iisus străbătea toate orașele și satele și învăța în sinagogile lor și predica Evanghelia Împărăției, vindecând orice boală și orice neputință în popor. Și când văzu mulțimile I se făcu milă de ele, că erau necăjite și părăsite, ca oile fără păstor. Atunci zise El ucenicilor Săi: „Seceriș este mult, dar lucrătorii sunt puțini! Rugați deci pe Domnul secerișului, ca să scoată lucrători la secerișul său”.

Apoi îi chemă la Sine pe cei doisprezece ucenici ai Săi și le dădu lor putere asupra duhurilor necurate, ca să le scoată și să tămăduiască orice boală și orice neputință. Pe cei doisprezece îi trimise Iisus să propovăduiască

Urmași de azi ai Sfinților Apostoli sunt sfinții Episcopi ai Bisericii noastre ortodoxe. Ei trec o parte din darul lor celorlalți sfinți slujitori ai Bisericii noastre, sunt Preoții și Diaconii. Astfel s-a întemeiat de către Însuși Domnul taina Preoției și până azi nu poate fi cineva un slujitor al Bisericii lui Hristos, fără să aibă această taină.

Pe un plai Iisus ureat,
Toată noaptea S-a rugat
După zorilor născut
Ucenici au venit.

El ales-a dintre ei
Doisprezece învățați
Ca mereu să-l însoțească
Și Cuvântul să vestească!

împărăția lui Dumnezeu și să vindece pe cei bolnavi, poruncindu-le: „Nu mergeți în calea păgânilor și nu intrați în nici un oraș samaritean, ci mai cu seamă mergeți către oile cele pierdute ale casei lui Israel”.

Când mergeți să propovăduiți, ziceți: „S-a apropiat împărăția cerurilor. Tămăduiți pe cei neputincioși, înviați morții, curățiți leproșii, scoateți afară pe demoni. În dar ați luat, în dar să dați! Nu agonisiți aur, nici argint, nici bani în cingătorile voastre. Nici traistă la drum, nici două haine, nici

Creștinii sunt surprinși de păgâni în timpul slujbelor și uciși fără milă, împlinindu-se cuvântul Mântuitorului: „Veți fi urâți pentru numele Meu”!

încălțăminte, nici toiag, că vrednic este lucrătorul de hrana lui. Deci în orice oraș sau sat veți intra, cercetați cine-i vrednic în el și acolo să rămâneți până când veți pleca. Iar când intrați în casă, urați-i „Pace casei acesteia!”. Și dacă casa aceea este vrednică, pacea voastră să vină peste ea, iar dacă nu-i vrednică, pacea voastră întoarcă-se la voi. Și dacă cineva nu vă va primi, nici nu va asculta cuvintele voastre, ieșind din casa lui sau din orașul acela, scuturați praful de pe picioarele voastre. Adevăr vă spun, în ziua judecății va fi mai ușor pământului Sodomei și Gomorei decât orașului aceluia. Iată, Eu vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți dar înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii. Și feriți-vă de oameni, că vă vor duce pe voi înaintea sinedriilor și vă vor bate cu biciul în sinagogile lor. Și veți fi duși, din pricina Mea, înaintea stăpânitorilor și împăraților, spre mărturie lor și păgânilor. Iar când vă vor duce pe voi înaintea lor, nu vă îngrijiți cum sau ce să răspundeți, că vi se va da vouă în acel ceas ce

să vorbiți. Pentru că nu voi sunteți cei care vorbiți, ci Duhul Tatălui vostru este Cel ce grăiește întru voi. Și va da spre moarte frate pe frate și tatăl pe fiu și copiii se vor scula împotriva părinților și-i vor ucide. Și din pricina numelui Meu veți fi urâți de toți, dar cel care va răbda până la sfârșit, acela se va mântui. Iar când vă vor prizoni pe voi într-un oraș, fugiți într-altul, că adevăr vă spun: nu veți sfârși de mers prin orașele lui Israel, până când va veni Fiul Omului. Nu este ucenic mai presus de învățătorul său, nici servitor mai presus de stăpânul său. Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul său și servitorul ca stăpânul său. Dacă pe stăpânul casei L-au numit Belzebul, cu atât mai mult pe casnicii Lui. Deci, nu vă temeți de ei, că nu este nimic ascuns care să nu fie descoperit și nimic tainic care să nu ajungă cunoscut. Ceea ce Eu vă spun vouă la întuneric spuneți voi la lumină și ceea ce auziți la ureche spuneți tare de pe acoperișurile caselor. Nu vă temeți de cei care ucid trupul, iar sufletul nu-l pot ucide. Temeți-vă mai degrabă de acela care poate să piardă și sufletul și trupul în Gheenă.

Oare nu se vând două vrăbii pe un ban? Și nici una din ele nu cade pe pământ fără știrea Tatălui vostru. Vouă însă și perii capului vă sunt numărați. Pentru aceea nu vă temeți, voi sunteți mai presus decât vrăbiile. Prin urmare, oricine care Mă va mărturisi pe Mine înaintea oamenilor, voi mărturisi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri; dar Cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.

Să nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Că am venit să despart pe om de tatăl său și pe fiică de mama sa și pe noră de soacra ei. Astfel că vrăjmașii omului sunt casnicii lui. Cel care-și iubește tatăl sau mama mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Și cel care-și iubește fiul sau fiica mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Și cel care nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine. Cine-și păstrează viața sa, o va pierde, iar cine-și pierde viața sa pentru Mine, o va câștiga. Cel ce vă primește pe voi, pe Mine Mă primește și cel ce Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Cine primește prooroc în nume de prooroc, plată de prooroc va lua și cine primește pe un drept în nume de drept, răsplata dreptului va lua. Și cel care va da de băut unuia din acești mai mici un pahar cu apă rece, în nume de ucenic, adevărat vă spun: nu-și va pierde plata sa".

Și ei plecând, umblau prin sate vestind Evanghelia și propovăduiau ca oamenii să se pocăiască și izgoneau mulți demoni și ungeau cu untdelemn mulți bolnavi și-i vindecau.

Când sfârși Iisus de dat învățături celor doisprezece ucenici ai Săi, trecu de acolo mai departe, ca să învețe și să propovăduiască în orașele lor.

TĂIEREA CAPULUI SFÂNTULUI IOAN

Mt. 14, 6-12. Mrc. 6, 21-29. Lc. 9, 7-9

Și întâmplându-se o zi cu bun prilej, când Irod de ziua nașterii sale făcu un ospăț boierilor și fruntașilor săi și căpeteniilor Galileii, și intrând fata Irodiadei și dansând înaintea oaspeților, îi plăcu lui Irod și celor ce ședeau cu el la masă. Iar regele zise fetei: „Cere-mi orice voiești și-ți voi da”. Și se jură el cu jurământ, zicând: „Orice-mi vei cere îți voi da, până la jumătate din regatul meu”. Ea ieși și întrebă pe mama sa: „Ce să cer?” Iar ea îi zise: „Capul lui Ioan Botezătorul”. Și ea, sfătuită de mama sa, intră în fugă la rege și-i ceru zicând: „Vreau să-mi dai acum pe tipsie capul lui Ioan Botezătorul”. Regele s-a întristat mult, dar, din pricina jurământului și a celor ce ședeau împreună cu el la masă, nu vru să-i înlăture cererea. Și regele îndată trimise pe un paznic al temniței și porunci să

Irod Antipa, fiind muștrat de Ioan fiindcă păcătura cu Irodiada, soția fratelui său, Filip, și pentru toate relele pe care le făcuse, a închis pe Ioan în temnița castelului Maheront. În ziua lui onomastică fiind îndemnat de Irodiada și fiica ei Salomeia, a trimis un călău și a tăiat capul Sfântului Ioan în temniță... Iată ce au făcut jocurile și petrecerile necuviincioase!

aducă capul lui Ioan. Acela se duse și-i tăie capul în temniță și-l aduse pe tîpsie și-l dădu fetei, iar fata îl dădu mamei sale.

Când auziră ucenicii lui, veniră și-i ridicară trupul și-l puseră în mormânt. Apoi se duseră să-l dea de veste lui Iisus.

După ce Irod a decapitat pe Sf. Ioan Botezătorul, ucenicii lui au luat trupul și l-au pus în mormânt.

Iar Irod tetrarhul, când auzi de toate cele ce se făceau de Iisus, era nedumerit, că se spunea de către unii că Ioan a înviat din morți, iar de către alții că Ilie s-a arătat, iar alții ziceau că un prooroc dintre cei vechi a înviat. Irod însă zicea: „Lui Ioan eu i-am tăiat capul, cine este dar Acesta despre care aud astfel de lucruri?” de aceea căuta să-L vadă.

ÎNTOARCEREA APOSTOLILOR

Preamărirea Tatălui

Mt. 11. 25-30, Mrc. 6. 30. Lc. 10. 1-12

Și s-au adunat apostolii la Iisus și l-au spus toate câte făcuseră și învățaseră.

În vremea aceea Iisus luă cuvântul și zise: „Mulțumescu-ți Ție, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Adevărat, Părinte, că așa ai binevoit Tu. Toate Mi-au fost date Mie de către Tatăl Meu și nimeni nu cunoaște pe Fiul, fără numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaște nimeni, fără numai Fiul și căruia va voi Fiul să-i descopere.

Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre, că jugul Meu este bun și sarcina Mea ușoară”.

Mare-a oală sărbătând taururile, cetățile și Țările Palestinei chema la Sine pe toți cei ce sufereau suferințe și trupește, zicând: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați. Eu vă voi odihni pe voi”. Lumea dornică de ușurare, alerea din toate părțile la El, aducându-și se bolnavii lor ca să-i vindece. Cei suferinzi cereau să le dea voie numai să se atingă de marginile veșmintelor Lui. Și câți se atingeau se tămăduiau.

CHEMARE CEREASCĂ

Veniți la Mine toți
Voi cei trudiți și apăsati,
Veniți la Mine toți
Voi cei nemângăiați...

Veniți la Mine toți
Cui Îrămantarea voastră grea,
Veniți la Mine toți
Și Eu vă voi descătușa...

Veniți la Mine toți
Și Eu vă voi înviora,
Veniți la Mine toți
Și Eu vă voi încuraja...

Iar rana ce vă-ndurerează
O pot ușor tămădui,
Și pacea Sufletului vostru
Numai la Mine-o veți găsi!

În lupta grea a vieții voastre
Eu Singur pot să vă fiu scut,
Eu Singur știu tot ce vă doare
Și numai Eu pot să v-ajut!

De-atâtea ori pe drumul vieții,
V-ați frânt în chinuri și nevoi,
De-atâtea ori al vostru Suflet
A stat în noapte și noroi...

Iar lumea crudă, fără milă,
V-a apăsât și v-a lovit,
Încât și inima și dorul,
Vi s-au uscat, s-au istovit.

Eu știu ce-nseamnă suferința,
Eu știu ce-nseamnă spinul crunt,
Căci bezna, frigul, sărăcia,
Erau în grajd când M-am născut.

Trimiterea celor șaptezeci de ucenici

După acestea, Domnul a ales alți șaptezeci de ucenici și i-a trimis doi câte doi înaintea feței Sale, în orice oraș și loc unde El Însuși avea să meargă. Și le spunea: „Secerișul este mult, dar lucrători sunt puțini! Rugați-vă deci de Domnul secerișului, ca să scoată lucrători la secerișul său! Mergeți! Iată, Eu vă trimit pe voi ca pe niște miei în mijlocul lupilor. Nu purtați pungă cu bani la voi, nici traistă, nici încălțăminte și pe nimeni nu salutați pe cale. Și în orice casă veți intra, întâi spuneți: „Pace casei acesteia! Și de va fi acolo un fiu al păcii, pacea voastră se va odihni asupra lui, iar de nu va fi, se va întoarce la voi.

Rămâneți în aceeași casă și mâncați și beți cele ce vi se vor da, că vrednic este lucrătorul de plata sa. Nu vă mutați din casă în casă. Și în oricare cetate veți intra și vă vor primi pe voi, mâncați ceea ce vi se va pune înainte. Tămăduiți bolnavii care sunt în ea și spuneți-le: S-a apropiat de voi Împărăția lui Dumnezeu. Și în orice cetate veți intra și în care nu vă vor primi, ieșiți în piețele ei și ziceți: „Și praful din cetatea voastră, care s-a lipit de picioarele noastre, vi-l scuturăm! Dar să știți aceasta: că Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi”. Vă spun: că Sodomei îi va fi mai ușor în ziua aceea decât cetății aceleia”.

MUSTRAREA ORAȘELOR NEPOCĂITE

Mt. 11, 20-24. Lc. 10, 13-16

Atunci Iisus începu să mustre orașele în care se făcuseră cele mai multe minuni ale Sale, pentru că nu s-au pocăit. „Vai ție, Horazine! Vai ție, Betsaido! Că dacă în Tir și în Sidon s-ar fi făcut minunile care s-au făcut în voi, de mult în sac și cenușă s-ar fi pocăit. Dar vă spun: Tirului și

Eu l-am făcut din îndurătoare,
Căci zădărnici sunt toate loviturile Mele.
Eu l-am făcut dintr-un al mîncărilor,
Căci l-am făcut dintr-un al mîncărilor.

Pe cerul Meu l-am făcut dintr-un al mîncărilor,
Eu l-am făcut pe Lazăr din mormant,
Eu l-am făcut dintr-un al mîncărilor,
Eu l-am făcut dintr-un al mîncărilor.

Pe cerul Meu l-am făcut dintr-un al mîncărilor,
Eu l-am făcut pe Lazăr din mormant,
Eu l-am făcut dintr-un al mîncărilor,
Eu l-am făcut dintr-un al mîncărilor.

Încrederea în mîntuire
Să nu o pierdeți niciodată.
Eu am făcut din Magdalena
O stea a cerului curat;

Pe Saul l-am făcut Apostol,
L-am luminat pe Constantin,
Dintr-un pierdut al neputinței,
Eu am creat un Augustin.

Veniți! Credința voastră slabă,
Cu Har Cereș se va-nțrezi;
Veniți! Căci ultima nădejde
La pieptul Meu o veți afla!

Iubirea minilor voastre,
O vesteți în tot locul Meu
Veniți! Căci Har Cereș
Eu sunt în Omul Dumnezeu!

Sidonului în ziua judecății le va fi mai ușor decât vouă. Și tu, Capernaume, care te-ai înălțat până la cer, până la iad te vei coborî. Căci, dacă s-ar fi făcut în Sodoma minunile care s-au făcut în tine, ar fi rămas până în ziua de astăzi. Însă vă spun: Pământului Sodomei în ziua judecății îi va fi mai ușor decât ție”. Cel care vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă și cel care se leapădă de voi, de Mine se leapădă. Iar cel care se leapădă de Mine, se leapădă de Cel care M-a trimis pe Mine”.

DOMNUL IISUS HRISTOS LA IERUSALIM

Mt. 8, 19-22. Lc. 9, 52-62. In. 5, 1

După aceasta era o sărbătoare a iudeilor și Iisus se sui la Ierusalim, și trimise vestitori înaintea Sa. Și ei plecând, intrară într-un sat de samarineni ca să-I pregătească găzduire. Dar ei nu-L primiră, pentru că El se îndrepta spre Ierusalim. Atunci Iacob și Ioan, ucenicii Lui, când văzură aceasta, Îi ziseră: „Doamne, vrei să zicem ca să se pogoare foc din cer și să-i mistuiască, precum a făcut și Ilie?” Dar El, întorcându-Se, îi certă și le zise: „Nu știți ai cărui duh sunteți? Că Fiul Omului n-a venit să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască”. Și plecară în alt sat.

Pe când mergeau ei pe cale, un cărturar apropiindu-se de El, îi zise: „Învățătorule! Te voi urma oriunde Te vei duce”. Iisus însă îi zise: „Vulpile au vizuini și pasările cerului cuiburi, dar Fiul Omului n-are unde să-Și plece capul”. Apoi zise către altul: „Vino după Mine”. Și acela zise: „Doamne, dă-mi voie întâi să mă duc să îngrop pe tatăl meu”. Iisus îi zise: „Lasă morții să-și îngroape morții lor, iar tu mergi de vestește Împărăția lui Dumnezeu”. Și altul I-a zis: „Doamne, eu îți voi urma Ție, dar întâi dă-mi voie să-mi iau rămas bun de la cei din casa mea”. Iisus însă zise către el: „Nimeni punându-și mâna pe plug și uitându-se înapoi nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu.”

SAMARINEANUL MILOSTIV

Lc. 10, 25-37

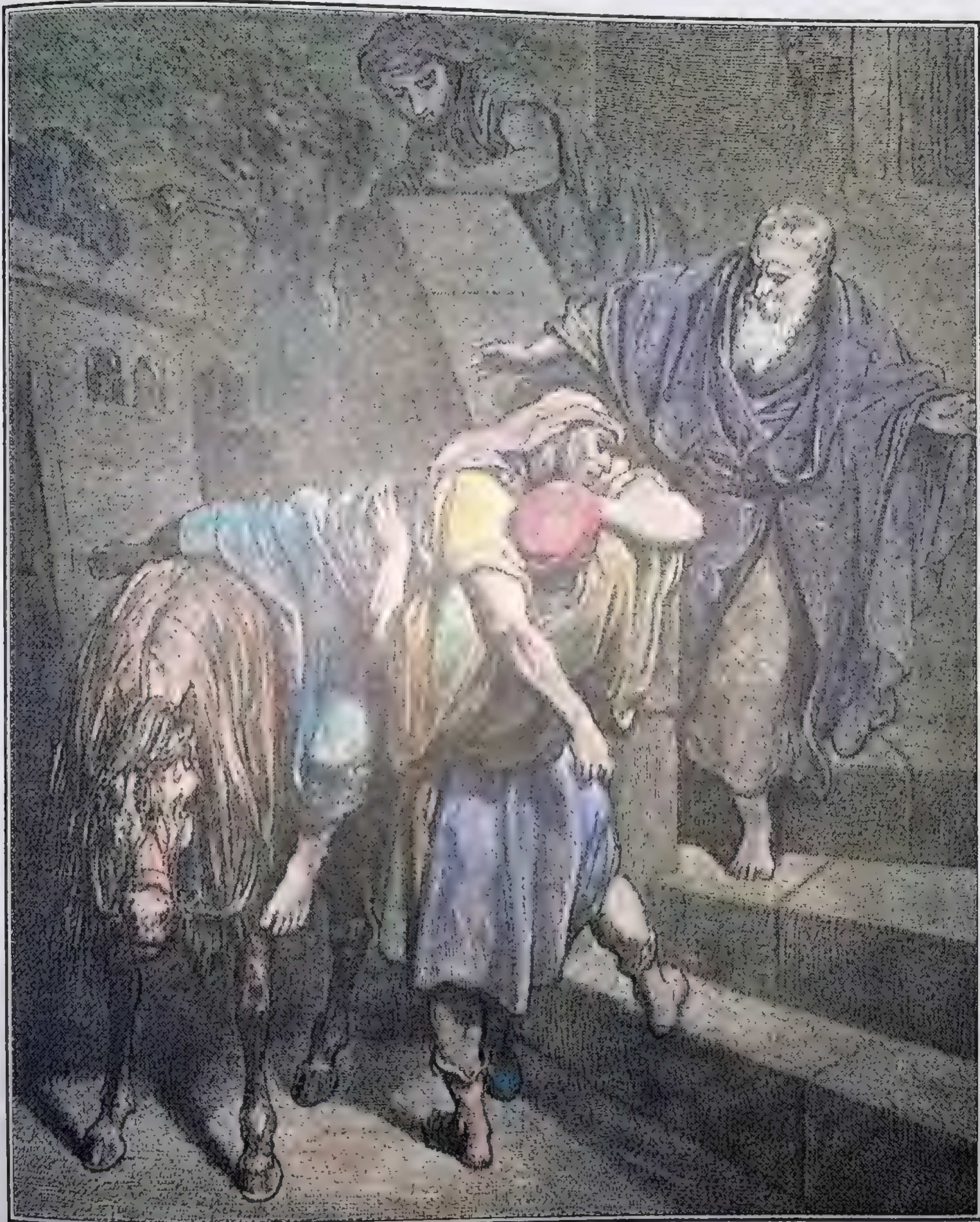
Și iată, un învățător de Lege se sculă ca să-L ispitească, zicând: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Iar El l-a întrebat: „Ce este scris în Lege? Cum citești?” Și el a zis: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din tot cugetul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Iisus i-a zis: „Drept ai răspuns; fă aceasta și vei fi viu. El însă, vrând să se îndreptățească pe sine, a zis către Iisus: „Și cine este aproapele meu?” Iisus răspunzând, a zis: „Un om oarecare se cobora din Ierusalim la Ierihon și a căzut în mâinile unor tâlhari,

care după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, s-au dus, lăsându-l aproape mort. Un preot însă, din întâmplare, cobora pe același drum și, văzându-l, a trecut

Bunătatea cea nemărginită a lui Dumnezeu și bunătatea cu care El a înzestrat și înzestrează pe aleșii Săi, o vedem zugrăvită de însuși Mântuitorul în culori vii, grăitoare, împodobită cu raze strălucitoare și lumină călăuzitoare, în pilda din Sf. Evanghelie, cu omul căzut, disperat și bătut până aproape de ucidere de tâlhari, și milosul samarincean care l-a salvat.

pe alături. De asemeni, și un levit, ajungând la acel loc și văzându-l, a trecut și el pe alături. Însă un samarinean, mergând pe acea cale, a ajuns lângă el și văzându-l, i s-a făcut milă. Și, apropiindu-se, îi legă rănilor turnând untdelemn și vin, și suindu-l pe asinul său, l-a dus la un han și a îngrijit de

Samarineanul milostiv ajunge cu omul bolnav la un han, unde îl dă în grija lor spre a-l tămădui. Hanul unde Samarineanul milostiv a lăsat pe cel bolnav, simbolizează Biserica, iar cei doi dinari dați gazdei, simbolizează Vechiul și Noul Testament.

el. Și a doua zi dimineată, scoțând doi dinari i-a dat gazdei și i-a zis: „Îngrijește de el și oricât vei mai cheltui, îți voi da eu când mă voi întoarce.

Care dintre acești trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut în mâinile tâlharilor?” Iar el a zis: „Cel care și-a făcut milă cu el”. Și i-a zis Iisus: „Mergi și fă și tu asemenea”.

MARTA ȘI MARIA

Lc. 10, 38-42

Pe când mergeau ei spre Ierusalim, a intrat El într-un sat și o femeie numită Marta L-a primit în casa ei. Iar aceasta avea o soră, care se numea Maria și care s-a așezat jos, la picioarele lui Iisus, ascultând cuvântul Lui. Marta însă se îngrijea mult ca să servească pe oaspeți. – și apropiindu-se, a zis: „Doamne, oare nu socotești că sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i deci, ca să vină să-mi ajute”.

Cele două surori: Marta și Maria, au primit cu drag în casa lor pe Mântuitorul. Din învățăturile și din discuția lor, înțelegem că noi trebuie să ne îngrijim mai întâi de sine și apoi de trup.

Iar Iisus răspunzându-i, a zis: „Marto, Marto, te îngrijești și pentru mulți te silești, ci un singur lucru mai trebuie; că Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua”.

ÎNVĂȚĂTURI PRIVITOARE LA RUGĂCIUNE

Mt. 6, 9-13; Lc. 11, 1-13; Mt. 7, 7-11

Și a fost, pe când El se ruga într-un loc, după ce a încetat, unul dintre ucenicii Lui a zis către El: „Doamne, învață-ne să ne rugăm, așa cum și Ioan a învățat pe ucenicii lui”.

Și a zis către ei: „Cine dintre voi, dacă va avea un prieten și se va duce la el la miezul nopții și-i va zice: „Prietene, împrumută-mi trei pâini, pentru că un prieten al meu a sosit de la drum și n-am ce să-i pun înaintea”. Iar acela răspunzând dinlăuntru, ar zice: „Nu-mi da de lucru, ușa acum este încuiată și copiii mei sunt cu mine în pat, nu pot să mă scol ca să-ți dau”. Eu vă spun vouă: chiar dacă nu se va scula să-i dea pentru că îi este prieten, însă din pricina îndrăznelii lui se va scula și-i va da tot ceea ce-i trebuie”.

Și Eu vă spun: Cereți și vi se va da! Căutați și veți afla! Bateți și vi se va deschide! Că oricine cere ia și cine caută află și celui care bate i se va deschide. Și cine dintre voi, tată fiind, de-i va cere fiul său pâine, îi va da piatră? Sau de-i va cere pește în loc de pește îi va da șarpe? Sau de-i va cere un ou îi va da scorpie? Deci, dacă voi, fiind răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în cer, va da Duh Sfânt celor ce-L cer de la El.

IUDEII ÎNVINUIESC PE IISUS

Mt. 12, 43-45; Mrc. 3, 22, 23, 26, 30; Lc. 11, 27-28

Atunci scoase și un demon și acesta era mut. Și îndată ce ieși demonul, mutul vorbi și mulțimile se minunau. Iar cărturarii, care veniseră din Ierusalim, ziceau că are pe Belzebul și că, cu „domnul demonilor alungă demonii”. Și chemându-i, le-a vorbit în pilde: „Cum poate satana să scoată pe satana? Și dacă satana s-a sculat împotriva lui însuși și s-a dezbinat, nu poate dăinui, ci are sfârșit.

Iar când duhul necurat a ieșit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă și n-o găsește. Atunci zice: mă voi întoarce la casa mea de unde am ieșit și venind, o află goală, măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele decât el și intrând, locuiesc acolo și starea de pe urmă a omului acela se face mai rea decât cea dintâi. Așa va fi și cu acest neam rău”.

Iisus le-a vorbit astfel, pentru că ziceau: „Are duh necurat”. Pe când spunea El acestea, o femeie din mulțime ridicându-și glasul, i-a zis: „ferice de pântecul care Te-a purtat și de pieptul la care ai supt. Iar

Iisus a zis: „Adevărat. Ferice de cei care ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc!”

Iisus Hristos vindecă pe omul mut și îndrăcit iar poporul se mira de toate acestea. Fariseii însă cârteau, zicând că: „cu domnul dracilor se poate pe draci”

IUDEII CER SEMN

Mt. 12, 38-42; Lc. 11, 29-36; Mrc. 8, 11-12

Fariseii l-au ieșit înainte și au început a-l pune întrebări cerându-l să le arate un semn din cer, ispitindu-L. Dar Iisus, suspinând adânc cu duhul

Său, zise: „Pentru ce neamul acesta cere semn? Adevăr grăiesc vouă că acestui neam nu i se va da semn!”

Iar după ce s-au adunat mulțimi, a început să spună: „Neamul acesta este viclean, cere semn și semn nu i se va da, decât numai semnul lui Iona proorocul; căci precum Iona a fost semn ninivitenilor, tot astfel va fi acestui neam și Fiul Omului. Că precum a stat Iona, în pântecul chitului trei zile și trei nopți, tot astfel Fiul Omului va sta în inima pământului trei zile și trei nopți.

Bărbații niniviteni se vor scula la judecată cu neamul acesta și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit după propovăduirea lui Iona și iată, este aici mai mult decât Iona.

Împărăteasa de la miazăzi se va scula la judecată cu neamul acesta și-l va osândi. Pentru că a venit de la marginile pământului să audă înțelepciunea lui Solomon, și iată aici este Cineva mai mare decât Solomon”.

PARALITICUL DE LA BETEZDA

In. 5, 2-47

Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor este o scăldătoare, care se numește, pe evreiește Betezda, având cinci pridvoare. În acelea zăcea mulțime de bolnavi: orbi, șchiopi, uscați, care așteptau mișcarea apei. Căci un Înger al Domnului se pogora la un anumit timp și tulbura apa, și cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, de orice boală era ținut.

Mântuitorul Hristos vindecă pe slăbănogul de 38 de ani, fiindcă el nu avea pe nimeni care să-l ajute!

Acolo era un om, care pătimea de treizeci și opt de ani de boala sa. Pe acesta văzându-l Iisus zăcând și știind că pătimea de multă vreme, i-a zis: „Vrei să te faci sănătos?” Bolnavul l-a răspuns: „Doamne, n-am om, ca să mă bage în scăldătoare, când se tulbură apa; deci, până sosesc eu, altul înaintea mea se pogoară”.

Iisus i-a zis: „Scoală-te! Ia-ți patul tău și umblă”. Și omul îndată se făcu sănătos și-și luă patul și umbla. Iar în ziua aceea era sâmbăta. Pentru aceea ziceau iudeii celui ce fusese vindecat: „E zi de sâmbăta și nu-ți este iertat să-ți iei patul”. Dar el a răspuns: „Cel care m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: „Ia-ți patul tău și umblă!” Deci ei l-au întrebat: „Cine este omul, care ți-a zis: „Ia-ți patul tău și mergi?” Cel care fusese vindecat însă nu știa cine este Cel ce-l tămăduise, căci Iisus se făcuse nevăzut în mulțimea care era în acel loc. După aceasta Iisus l-a găsit în templu și i-a zis: „Iată, te-ai făcut sănătos, să nu mai greșești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău”. Atunci omul acela s-a dus și-a spus iudeilor că Iisus este cel care l-a făcut sănătos. Din pricina aceasta iudeii îl urmăreau pe Iisus, și căutau să-L omoare pentru că făcea aceste vindecări sâmbăta.

Iisus însă le-a răspuns: „Tatăl Meu până acum lucrează și Eu lucrez”.

Deci, din cauza aceasta mai mult căutau iudeii să-L omoare, nu numai pentru că desființa Sabatul, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-se pe Sine întocmai cu Dumnezeu.

Dar Iisus răspunzând, le-a zis: „Adevăr, adevăr vă spun: Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, dacă nu vede pe Tatăl făcând, căci ceea ce face Tatăl și Fiul le face asemenea. Căci Tatăl iubește pe Fiul și-i arată toate câte face El, și-i va arăta lucruri mai mari decât acestea, ca să vă minunați voi. Căci precum Tatăl scoală morții și le dă viață, tot astfel și Fiul dă viață celor ce El voiește. Pentru că Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, ca toți să cinstească pe Fiul, precum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul nu cinstește pe Tatăl, Care L-a trimis.

Adevăr, adevăr vă spun, că cine ascultă cuvântul Meu și crede Celui ce M-a trimis, are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci a trecut din moarte la viață. Adevăr, adevăr vă spun, că va veni ceasul și acum a venit, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care vor auzi vor învia. Căci precum Tatăl are viață întru Sine, tot astfel a dat și Fiului viață să aibă întru Sine. Și l-a dat putere să facă judecată, pentru că este Fiul Omului.

Nu vă mirați de aceasta, că vine ceasul, în care toți cei din morminte, vor auzi glasul Lui și vor ieși cei ce au făcut cele bune spre învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele spre învierea osândirii. Nu pot să fac Eu de la Mine însumi nimic, precum aud judec și judecata Mea este dreaptă pentru că nu caut voia Mea, ci voia Tatălui, Care M-a trimis. Dacă mărturisesc Eu pentru Mine însumi, mărturia Mea nu este adevărată. Altul este Cel care mărturisește pentru Mine și știu că adevărată este mărturia

pe care o dă pentru Mine. Voi ați trimis la Ioan și el a mărturisit adevărul; iar Eu nu iau mărturia de la om, ci vă spun aceasta ca să vă mântuiți.

Acela era făclia care ardea și lumina, dar voi ați voit să vă veseliți numai un ceas în lumina lui. Eu însă am mărturie mai mare decât a lui Ioan, căci lucrurile pe care Mi le-a dat Tatăl ca să le săvârșesc, aceste lucruri pe care Eu le fac, mărturisesc pentru Mine, că Tatăl M-a trimis.

Și Tatăl, Cel ce M-a trimis, Însuși a mărturisit pentru Mine, însă voi nici glasul Lui nu l-ați auzit vreodată, nici fața Lui n-ați văzut-o. Și cuvântul Lui nu-l aveți neclintit în voi, pentru că voi nu credeți în Acela, pe care El însuși L-a trimis.

Nu vă mirați de aceasta, că vine ceasul în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui ..., că însuși Domnul într-o poruncă cu glasul Arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu se va pogori din cer, și cei morți vor învia. Și vor ieși cei ce au făcut cele bune întru învierea vieții; iar cu ce au făcut cele rele, întru învierea osândirii (In. 5, 28-29; 1 Tes. 4, 16).

Cercetați de aproape Scripturile, pentru că voi socotiți că în ele aveți viață veșnică și tocmai ele sunt care mărturisesc despre Mine, voi însă nu voiți să veniți la Mine, ca viață să aveți. Slavă de la oameni nu iau.

Dar v-am cunoscut pe voi, că nu aveți iubirea lui Dumnezeu în voi. Eu am venit în numele Tatălui Meu și nu Mă primiți, dacă altul va veni în numele său, pe acela îl veți primi. Cum puteți voi să credeți, când primiți salvă unul de la altul și slava cea de la unicul Dumnezeu n-o căutați? Să nu socotiți că Eu vă voi învinui la Tatăl; cel care vă învinuiește este Moisi; în care voi v-ați pus toată nădejdea. Și dacă l-ați crede pe Moisi, M-ați crede și pe Mine, căci acela pentru Mine a scris. Dar dacă voi nu credeți în Scripturile lui, cum veți crede cuvintele Mele?"

IISUS MUSTRĂ PE CĂRTURARI ȘI FARISEI

Mt. 23, 1-36; Lc. 11, 37-54

În timp ce Iisus vorbea, un fariseu L-a rugat ca să prânzească la el și intrând în casa lui S-a așezat la masă. Fariseul însă s-a mirat văzând că Iisus nu S-a spălat înainte de masă. Domnul însă i-a zis: „Acum voi, fariseilor, curățiți partea din afară a paharului și a blidului, dar lăuntru vostru este plin de răpire și de răutate. Nesocotiților! Oare cel care a făcut partea din afară n-a făcut și partea dinlăuntru? Dați de pomană mai degrabă cele ce sunt înlăuntru și iată, toate vă sunt curate. Dar vai vouă, fariseilor! Că dați zeciuială din izmă și ierburi lecuitoare și din orice legumă și lăsați de o parte judecata și iubirea de Dumnezeu. Acestea se cuvenea să le faceți și pe acelea să nu le lăsați.

Vai vouă, fariseilor! Că vă plac scaunele cele dintâi în sinagogi și salutările în piețe.

Vai vouă, fariseilor și cărturarilor fățarnici! Că sunteți ca mormintele ce nu se văd și pe care oamenii calcă fără să știe.

Răspunzând unul dintre legiuitori, Îi zise: „Învățătorule, spunând acestea și pe noi ne ocărăști”. El însă zise: „Vai și vouă, legiuitorilor! Că împovărați pe oameni cu grele poveri; iar voi nici cu unul din degetele voastre nu le atingeți.

Vai, vouă! Că zidiți mormintele proorocilor, iar părinții voștri i-au ucis.

Așadar, sunteți martori și încuviințați faptele părinților voștri, pentru că ei i-au omorât; iar voi le zidiți mormintele. Pentru aceea și înțelepciunea lui Dumnezeu a zis: Voi trimite la ei prooroci și apostoli și dintre ei vor omorî și vor prizoni; ca să se ceară de la neamul acesta sângele tuturor proorocilor, care s-a vărsat de la întemeierea lumii, de la sângele lui Abel până la sângele lui Zaharia, care a pierit între altar și templu. Adevărat vă spun: va fi cerut înapoi de la neamul acesta.

Vai vouă, legiuitorilor! Că ați acaparat cheia cunoașterii; voi însă n-ați intrat și ați oprit și pe cei care voiau să intre”.

Ieșind El de acolo, cărturarii și fariseii au început să-L urască cu înverșunare și să-L facă să vorbească despre mai multe, pândindu-L și căutând să prindă ceva din gura Lui, ca să-l găsească vină.

ÎNTOARCEREA UCENICILOR

Lc. 10, 17-24; In. 6, 1-2

Cei șaptezeci de ucenici s-au întors cu bucurie, zicând: „Doamne, și demonii ni se supun în numele Tău!” Însă El le-a zis: Văzutu-l-am pe satana căzând din cer ca fulgerul. Iată, v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu vă va vătăma. Pentru aceasta însă, nu vă bucurați, că duhurile vi se supun, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri. În clipa aceea Iisus S-a bucurat cu Duhul și a zis: Mulțumescu-Ți Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de înțelepți și de pricepuți și le-ai descoperit celor neștiutori! Da, Părinte, că așa a fost bunăvoința înaintea Ta. Totul Mi S-a dat Mie de Tatăl Meu și nimeni nu știe cine este Fiul decât numai Tatăl și cine este Tatăl nimeni nu știe decât numai Fiul și acela căruia va vrea Fiul să-i descopere”.

Și întorcându-Se către ucenici, le-a zis îndeosebi: „fericiți sunt ochii care văd cele ce vedeți voi, căci vă spun: mulți prooroci și împărați au vrut să vadă cele ce vedeți voi și n-au văzut și să audă cele ce voi auziți și n-au auzit”.

După acestea Iisus se duse dincolo de marea Galileii, care se numește și marea Tiberiadei. Și L-au urmat mulțime mare de popor pentru că vedea minunile pe care le făcea celor bolnavi.

ÎNMULȚIREA PÂINILOR

Mt. 14, 13-23; Mrc. 6, 31-45; Lc. 9, 10-17; In 6, 3-15

Și le zise Iisus: „Veniți numai voi înșivă deosebi într-un loc pustiu și vă odihniți puțin!” Căci erau mulți, cei care veneau și care plecau și ei n-aveau timp nici să mănânce. Și-i luă pe ei cu Sine și Se duse într-un loc pustiu, spre cetatea Betsaida. Și mulți îi văzură plecând și au priceput și au alergat pe jos într-acolo din toate cetățile și au ajuns înaintea lor. Ieșind Iisus din corabie văzu mulțime de popor și I Se făcu milă de ei, pentru că erau ca niște oi, care n-au păstor. Și după ce Se sui pe munte Iisus șezu acolo cu ucenicii Săi și începu să-i învețe multe despre Împărăția lui Dumnezeu; iar pe cei care aveau trebuință de tămăduire îi vindeca. Dar făcându-se târziu, ucenicii Săi s-au apropiat de El și I-au zis: „Locul este pustiu și ora acum e târzie; dă-le drumul, ca ducându-se în locurile și satele dimprejur, să-și cumpere pâine, căci n-au ce să mănânce”. Iar El răspunzând, le zise: „N-au trebuință să se ducă! Dați-le voi să mănânce”.

Apoi Iisus ridicându-și ochii și văzând că vine la El mulțime mare, zise lui Filip: „De unde să cumpărăm pâine ca să mănânce aceștia?” Aceasta

însă o zicea, ca să-l încerce, că El știa ce avea să facă. Iar Filip i-a răspuns: „De două sute de dinari nu va ajunge pâinea ca să ia fiecare câte puțin”.

Dar ucenicii I-au zis: „N-avem aici decât cinci pâini și doi pești, afară doar dacă ne vom duce noi să cumpărăm de mâncare la toată mulțimea aceasta”. Căci erau ca la cinci mii de bărbați. El le zise însă: „Câte pâini aveți?”. Căci erau ca la cinci mii de bărbați. El le zise însă: „Câte pâini aveți?”. Și ei aflând i-au zis: „Cinci pâini și doi pești”. Și le Mergeți și vedeți!” Și ei aflând i-au zis: „Cinci pâini și doi pești”. Și le porunci să-i așeze pe toți în mai multe cete pe iarbă verde. Și s-au așezat pești și privind la cer a binecuvântat și a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, ca să le pună înaintea lor și cei doi pești i-a împărțit la toți. Și toți au mâncat și s-au săturat. Și după ce s-au săturat, Iisus le-a zis ucenicilor: „Strângeți firimiturile care au rămas, ca să nu se piardă ceva”. Și adunară douăsprezece coșuri pline de firimituri din pâine și din pește. Și erau cei ce mâncaseră pâinile ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și copii.

Această minune s-a întâmplat îndată după ce Domnul nostru Iisus Hristos a venit spre
 înălțarea la cer. Într-o zi, după ce Iisus și apostolii au ieșit din Ierusalim și au mers
 spre Betanet, au văzut o mulțime de oameni care erau adunați acolo pentru a se
 tămădui. Iisus a văzut că mulțimea era foarte mare și a zis: „Unde să cumpărăm
 mâncare pentru toți acești oameni?” Apostolii au răspuns: „Nu avem decât doi
 pești și cinci pâini”. Iisus a luat pâinile și peștii și a binecuvântat, apoi a dat
 de mâncare oamenilor. Toți au mâncat și s-au săturat, și au rămas douăsprezece
 coșuri pline de firimituri.

Pentru aceea oamenii care văzuseră minunea făcută de Iisus, ziceau: „Acesta este cu adevărat Proorocul care va să vină în lume”. Deci, cunoscând Iisus că aveau de gând să vină și să-L ia cu de-a sila ca să-L facă rege, S-a retras din nou în munte El singur.

Și îndată Iisus i-a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui pe celălalt țărm la Betsaida până ce El va da drumul mulțimilor. Și dând drumul mulțimilor, Iisus Se sui în munte să se roage. Și făcându-se seară încă era acolo singur.

IISUS MERGE PE MARE

Mt. 14. 24-33; Mrc. 6. 46-52; In. 6. 16-21

Când s-a făcut seară, ucenicii Săi s-au coborât la mare. Intrând în corabie au trecut de cealaltă parte a mării, la Capernaum. Și iată că-i prinse întunericul și Iisus încă nu venise la ei. Și marea se întărâta fiindcă sufla un vânt puternic.

Când se întunecă și făcând seară ucenicii săi s-au coborât la mare. Intrând în corabie au trecut de cealaltă parte a mării, la Capernaum. Și iată că-i prinse întunericul și Iisus încă nu venise la ei. Și marea se întărâta fiindcă sufla un vânt puternic.

Iar corabia în vremea aceea era în mijlocul mării, în furia valurilor, căci vântul era împotrivă. Însă la a patra strajă din noapte, după ce meraseră cam 25 sau 30 de stadii, veni Iisus la ei, umblând pe mare.

Mântuitorul apropiindu-Se de corabie, Sfantul Petru l-a cerut voie ca să vină la el pe apă. Iisus i-a zis: „Vino!” Și Petru a început să meargă pe apă, însă înfricoșându-se și văzând că se duce la fund, a strigat după ajutor la Mântuitorul, zicând: „Doamne, scapă-mă!”

Măltrecă totanul greșelilor mele, Mântuitorule, și creștini să alina în ele, nădăruie-mă mâna, ca lui Petru, mântuiește-mă Dumnezeu și mă miluiește!

Vifor de vânturi îndoită avânt în mine Petru se arăda, dar va anula-te pe mine în ele, fiind eu nepot și umblând pe apă. Te-a cunoscut Dumnezeu adevărat și a doborât mâna de mântuire.

ÎNȚINDE MIE MÂNA TA, PĂRINTE!...

O, Doamne sfinte, rătăcesc într-una
Pe marea vieții-n vifor de irpite
Napraznică-mă birue furtuna
Și fiecare val în el mă-nghite...

În Tine-mi pun nădejdea cea din urmă;
Ascultă, Doamne, ruga mea fierbinte,
Ma smulge din a valurilor turmă,
Întinde mie mâna Ta, Părinte!...

Ca Petru, auzind a Ta chemare,
Pe val sunt gata ca să vin la Tine
Dar mă-nfioară volbura din mări
Și simt slăbind puterile din mine...

Mă fură-n lare năvalnicele ape
Și noapte neagră mi se țasa-n fața
La cine să-ndrept rugă, să mă scut
Întinde mie mâna Ta, Părinte!...

Iisus îi văzu pe ei cum se chinuiau vâslind, pentru că vântul le era împotrivă. Și voia să treacă pe lângă ei. Dar ucenicii L-au văzut mergând pe mare și s-au înspăimântat, zicând că e o nălucă și de frică au strigat. Dar Iisus le-a vorbit îndată, zicând: „Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți”. Și răspunzându-l Petru, zise: „Doamne, dacă ești Tu poruncește-mi să vin la Tine pe apă”. Iar Iisus i-a zis: „Vino!” Și ieșind Petru din corabie, umbla pe apă ca să meargă la Iisus. Văzând însă că vântul era puternic se înfricoșă și începând a se afunda, strigă, zicând: „Doamne, scapă-mă!” Și îndată Iisus întinzând mâna, l-a apucat și i-a zis: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?”

Și suindu-se ei în corabie, vântul încetă. Iar cei care erau în corabie, venind, se închinară înaintea Lui, zicând: „Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu ești Tu”. Și tare erau uimiți în sinea lor și se minunau. Căci nu pricepuseră nimic din minunea pâinilor, deoarece le era inima împietrită. Și îndată corabia ajunsese la Capernaum, locul la care mergeau ei.

VINDECĂRI ÎN GHENIZARET

Mt. 14, 34-36; Mrc. 6, 53-56

Și trecând dincolo, sosiră pe țărmul Ghenizaretului și traseră la mal. Și ieșind ei din corabie, îndată recunoscându-L oamenii locului aceleia străbătând tot ținutul acela, începură să aducă bolnavi pe paturi acolo unde auzeau că este El. Și oriunde intra El, în sate, în orașele sau în orașe, puneau la răspântii pe neputincioși și-L rugau ca să le îngăduie să se atingă măcar de poala hainei Sale și câți se atingeau de El se tămăduiau.

IISUS: PÂINEA VIETII

În. 6, 22-59

A doua zi mulțimea care fusese dincolo de mare a văzut că nu era acolo altă corabie decât numai una în care intraseră ucenicii Lui, și că Iisus nu intrase în corabie cu ucenicii, ci ucenicii Lui plecaseră singuri, și că alte corăbii veniseră de la Tiberiada aproape de locul unde au mâncat pâinea după binecuvântarea Domnului.

Pentru aceea, când văzu mulțimea că Iisus nu era acolo, nici ucenicii Lui, s-au suit și ei în corăbii și s-au dus la Capernaum să-L caute pe Iisus. Și găsindu-L de cealaltă parte a mării îi ziseră: „Învățătorule, când ai ajuns aici?” Iisus le răspunse și zise: „Adevăr, adevăr vă spun: Mă căutați nu pentru că ați văzut minunile, ci pentru că ați mâncat din pâini și v-ați

Când inima mea geme și se zbate
Sub îndoieli și deznădejdi crude.
Zadarnic întind brațele spre frate
E viscol greu și nimeni nu m-aude!

Zadarnic, lumii cer ajutorare
Ca-ntr-un pustiu mor biete-mi cuvinte...
De-asupra lumii, numai Tu ești mare:
Întinde mie mâna Ta, Părinte!...

săturat. Lucrați nu pentru hrana cea pieritoare, ci pentru hrana aceea, care rămâne spre viața veșnică, pe care Fiul Omului v-o va da, căci pe Acesta L-a pecetluit Dumnezeu Tatăl". Deci, ziseră către El: „Ce trebuie să facem, ca să lucrăm lucrurile lui Dumnezeu?" Iisus răspunse și le zise: „Acesta este lucrul lui Dumnezeu: să credeți în Cel pe care L-a trimis El".

Deci, îl ziseră: „Dar ce semn faci Tu, ca să vedem și să credem în Tine? Ce lucrezi? Părinții noștri au mâncat mană în pustie, precum este scris: „pâine din cer le dădu să mănânce". Iarăși Iisus le zise: „Adevăr, adevăr vă spun: Nu Moisi v-a dat pâine din cer, ci Tatăl Meu vă dă pâinea adevărată din cer; căci pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii viață".

Dar ei ziseră către El: „Doamne, dă-ne nouă pururea această pâine". Și Iisus le zise: „Eu sunt pâinea vieții, cel care vine la Mine nu va flămânzi și cel care crede în Mine nu va înseta niciodată. Dar Eu v-am spus că M-ați și văzut și nu credeți.

Tot ce-Mi dă Mie Tatăl va veni la Mine și pe cel care vine la Mine, nu-l voi da afară; că M-am pogorât din cer nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis. Iar voia Tatălui Celui care M-a trimis este aceasta: să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat, ci să-l înviez în ziua de apoi. Căci voia Tatălui Meu este aceasta: Ca oricine vede pe Fiul și crede în El, să aibă viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi". Deci, Iudeii murmurau împotriva Lui, pentru că zisese: „Eu sunt pâinea care S-a pogorât din cer". Și ziceau: „oare nu este Acesta Iisus, fiul lui Iosif? Nu știm noi pe tatăl Său și pe mama Sa? Cum dar spune El, că din cer M-am pogorât"? Iisus răspunse și le zise: „Nu murmurați între voi! Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l va atrage Tatăl care M-a trimis și Eu îl voi învia în ziua de apoi.

În prooroci este scris: „Și vor fi toți învățați de Dumnezeu". Deci, oricine a auzit de la Tatăl și a învățat, vine la Mine. Nu că L-a văzut cineva pe Tatăl, în afară numai cel care este de la Dumnezeu, Acela L-a văzut pe Tatăl. Adevăr, adevăr vă spun: Cine crede în Mine are viață veșnică. Eu sunt pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit; aceasta este pâinea, care se pogoară din cer, pentru ca tot cel ce mănâncă din ea să nu moară. Eu sunt pâinea cea vie, care S-a pogorât din cer; dacă cineva mănâncă din pâinea aceasta, va fi viu în veac; și pâinea pe care Eu o voi da este trupul Meu, pe care-L voi da pentru viața lumii".

Deci Iudeii se certau între ei, zicând: „Cum poate Acesta să ne dea trupul Lui să-L mănâcăm?" Dar Iisus le zise: Adevăr, adevăr vă spun, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi înșivă. Cel care mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat mâncare și sângele Meu cu adevărat băutură. Cel care mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, rămâne întru Mine și Eu întru El. Așa cum

M-a trimis pe Mine Tatăl Cel viu și Eu viez prin Tatăl, tot astfel și cel care Mă mănâncă pe Mine și acela va fi viu prin Mine. Aceasta este pâinea care S-a pogorât din cer, nu precum au mâncat părinții voștri mana și au murit; cine mănâncă această pâine va fi viu în veac”.

Acestea le-a spus când învăța în sinagoga din Capernaum.

UNII DIN UCENICI PĂRĂSESC PE IISUS

În. 6, 60-71; 7, 2

Dar mulți dintre ucenici, auzindu-L, ziseră: „Greu este cuvântul acesta, cine poate să-l asculte?” Iar Iisus știind întru Sine că ucenicii Lui murmură în altă privință, le zise: „Aceasta vă smintește? Dar dacă veți vedea pe Fiul Omului suindu-Se acolo unde era mai înainte? Duhul este care dă viață, trupul nu folosește nimic; cuvintele pe care vi le-am spus, ele sunt Duh și viață. Sunt însă unii dintre voi care nu cred”. Căci Iisus știa dintru început, cine sunt cei care nu cred și cine este cel care avea să-L vândă. Și zicea: „Pentru aceasta v-am spus că nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-i este dat de la Tatăl Meu”.

Din clipa aceasta mulți dintre ucenicii Lui s-au întors înapoi la casele lor și nu mai umblau cu El.

Mărturia lui Petru

Atunci Iisus zise celor doisprezece: „Nu cumva voiți și voi să vă duceți?” – „Doamne”, – îi răspunse Simon Petru, „la cine ne vom duce? Cuvintele vieții veșnice le ai Tu; și noi am crezut și am cunoscut că Tu ești Hristos, Fiul Dumnezeuului Celui viu”. Iisus le răspunse: „Oare nu v-am ales Eu pe voi, cei doisprezece? Și unul dintre voi este diavol!”...

Iar El vorbea de Iuda al lui Simon Iscarioteanul, căci acesta fiind unul dintre cei doisprezece, era cel care avea să-L vândă.

Și după acestea Iisus umbla prin Galileea, căci nu voia să umble în Iudeea, pentru că Iudeii căutau să-L omoare.

FARISEII ȘI DATINA BĂTRÂNILOR

Mt. 15, 1-20; Mrc. 7, 1-23

Fariseii și unii dintre cărturarii veniți din Ierusalim s-au adunat la Iisus. Și văzând pe unii dintre ucenicii Lui că mănâncă pâinea cu mâinile necurate, adică nespălate, murmurau. Căci fariseii și toți Iudeii, dacă nu-și spală mâinile până la cot, ținând rânduiala bătrânilor, nu mănâncă; și când vin din piață nu mănâncă până nu se spală. Sunt și multe alte obiceiuri din bătrâni, pe care le-au primit să le păzească: spălarea paharelor, a ulcioarelor, a căldărilor de aramă și a paturilor. Și după aceea, fariseii și cărturarii L-au întrebat: „Pentru ce ucenicii Tăi nu urmează rânduiala bătrâni-

lor; ci mănâncă pâinea cu mâinile necurate? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă pâine?" Iar El răspunzând, le zise: „Pentru ce și voi călcați po-

Inima omului este ca o cetate pe care vor să o cuprindă doi cuceritori. Lupte crâncene se dau zilnic între lumea cerească în frunte cu Măriștii, spre cucerirea omului pentru Împărăția lui Dumnezeu; și între lumea infernală, zăcându-l cel rău, în frunte cu diavolul, spre cucerirea omului pentru iad și tortură veșnică! Totul depinde de noi, ca ea să fie Biserică a lui Dumnezeu, sau atelierul satanei!

ÎNDEMN DUHOVNICESC

Strigă Domnul după tine
Sufletele iubit
Ce amâni de azi pe mâine
Și-alergi razna ca un câine
Rătăcit.

Nu vezi poștele deșarte
Cum te-au copleșit
Și se stinge viața – frate
Cum se stinge-n vânt departe
Un chibrit?

Domnul strigă iarăși – frate
Frumos Sufletele
Tu alergi. Însă știi oare
C-ai să mergi la judecare
Tot la El?!

Va veni ziua dreptății,
Va veni curând,
Când în fața Lui cu toții
Vom sta-ngălbeniți ca morții
Tremurând!

Gloate mari de Îngeri foarte
Atunci vor veni
Și din zări îndepărtate
Se vor strânge gloate, gloate
Se vor osândi!

Va fi mare jale-atunci,
Plâns îngrozitor,
Se vor strânge-n văi adânci
Ca pâraiele prin lunci
Lacrimile lor!

Se vor despărți cu jale
Copii de părinți,
Unii spre-a iadului vale
Și alții cântând pe cale
Cu cete de Sfinți!

Ascultă iubite frate
Strigătul duios,
Domnul nu vrea a scrie-n carte
Să fii apucat de moarte
Așa păcătos!

runca lui Dumnezeu pentru rânduiala voastră? Bine a proorocit Isaia despre voi, fățarnicilor, cum este scris: Poporul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui e departe de Mine și în zadar mă cinstește, învățând învățături, care sunt porunci omenești; căci voi lăsând porunca lui Dumnezeu la o parte, țineți datina oamenilor: spălarea prin afundare a ulcioarelor și a paharelor și multe altele asemenea acestora faceți”. Și le zise: „Bine, ați lepădat porunca lui Dumnezeu, ca să păstrați rânduiala voastră.

Căci Moisi a zis: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și cine vorbește de rău pe tatăl său și pe mama sa, să fie pedepsit cu moartea”. Iar voi ziceți: „Dacă un om va zice tatălui sau mamei sale: Corban, adică dăruit lui Dumnezeu este ceea ce puteai avea de la mine, nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa, călcând astfel cuvântul lui Dumnezeu pentru rânduiala voastră pe care voi v-ați dat-o, și multe asemenea ca acestea faceți”. Și chemând iarăși mulțimea, le zise: „Ascultați-Mă toți și înțelegeți. Nu este nimic care intră din afară în om să poată să-l spurce, ci cele ce ies din om îl spurcă. Dacă are cineva urechi de auzit, să audă”.

Atunci apropiindu-se ucenicii îl ziseră: „Știi că fariseii auzind cuvântul Tău s-au scandalizat?” Dar El răspunzând, zise: „Orice răsad, pe care nu l-a sădit Tatăl Meu, Cel ceresc, va fi smuls. Lăsați-i! Sunt povățuitori orbi ai orbilor. Și orb pe orb, dacă povățuiește, amândoi vor cădea în groapă”.

Și după ce intră de la mulțime în casă, ucenicii L-au întrebat despre această parabolă. Atunci Petru, luând cuvântul, îl zise. „Lămurește-ne nouă parabola aceasta”. Iar El le zise: „Așadar nici voi nu pricepeți? Nu înțelegeți oare că tot ce intră în om, din afară, nu poate să-l spurce?

Pentru că nu intră în inima lui, ci în pânțece și se aruncă afară unde îi e locul. Că bucatele sunt toate curate. Și zise „că ceea ce iese din om aceea spurcă pe om, căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile cele rele, păcatele trupului, înșelăciunile, omorurile, adulterul, pofta de înavuțire, lăcomiile, vicleniile, hoția, destrăbălarea, privirea pizmașă, defăimarea, trufia, sminteala, toate relele acestea ies dinlăuntru și spurcă pe om. Acestea sunt care spurcă pe om, dar a mânca cu mâinile nespălate nu spurcă pe om”.

IISUS HRISTOS ÎN TIR ȘI SIDON

FIICA CANANEENCII

Mt. 15, 21-28; Mrc. 7, 24-30

Sculându-se de acolo Se duse în ținutul Tirului și al Sidonului și a intrat într-o casă, vrând ca nimeni să nu știe, dar nu a putut să rămână necunoscut, căci îndată auzind despre El o femeie, a cărei fiică avea duh necurat, a venit și a căzut la picioarele Lui, ea fiind păgână, din Fenicia Siriei. L-a rugat ca să scoată duhul necurat din fiica ei, zicând:

„Miluiește-mă Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este chinuită cumplit de un demon”. El însă nu-i răspunse nici un cuvânt. Și apropiindu-se ucenicii Săi Îl rugară: „Dă-i drumul, că strigă în urma noastră”. Iar El răspunzând zise: „Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel”. Femeia, apropiindu-se, I se închină zicând: „Doamne, ajută-mi!” Și-i zise Iisus: „Lasă să se sature mai întâi copiii, căci nu-i bine să se ia pâinea

La rugămintea ucenicilor și la stăruința femeii cananeene, Iisus îi vindecă pe fiica ei și se fac vindecări de diferite boli.

Ca și femeia cananeancă strigă către Tine: „Miluiește-mă, Cuvântule, că am suflet bântuit de porniri diavolești și fac nebunește cele ce nu se cuvin!

copiilor și să se arunce câinilor”. Iar ea Îi răspunse: „Adevărat, Doamne! Dar și câinii mănâncă, sub masă, din firimiturile fiilor”.

Și Iisus îi zise: „Pentru acest cuvânt, du-te în pace, a ieșit demonul din fiica ta”. Și când sosi acasă, găsi copila culcată în pat și demonul ieșit.

VINDECAREA UNUI SURDO-MUT

Mt. 15, 29-31; Mrc. 7, 31-37

Plecând din ținutul Tirului și al Sidonului veni, prin Sidon, spre marea Galileei, prin mijlocul ținutului Decapole, și suindu-se în munte, șezu acolo.

Și veniră la El mulțimi numeroase, având cu ei șchiopi, orbi, muți, ciungi și mulți alții și-i puseră la picioarele Lui, și El i-a vindecat. Și l-au adus un surd, care era și mut și L-au rugat să-și pună mâna peste el. Și luându-l din mulțime, de o parte, își puse degetele în urechile lui și scutpând, îi atinse limba. Și privind la cer, suspină și zise: „Efata!” – adică

„deschide-te”. Și îndată i se deschiseră urechile iar legătura limbii s-a dezlegat și vorbea bine.

Și se mirau foarte mult mulțimile, zicând: „Pe toate le-a făcut bine! Și pe surzi i-a făcut să audă și pe muți să vorbească, pe ciungi sănătoși, pe șchiopi să umble și pe orbi să vadă”.

Adeseori se poate întâmpla ca în timpul procesului de învățare timp de trei zile, Iisus fiu omului să fie însoțit de un grup de oameni care au venit să-l vadă pe el și pe cei doi discipoli. Într-o zi, Iisus a mers cu ei la un loc numit Betanai, unde a mâncat cu ei. Într-o altă zi, Iisus a mers cu ei la un loc numit Betanai, unde a mâncat cu ei. Într-o altă zi, Iisus a mers cu ei la un loc numit Betanai, unde a mâncat cu ei.

Iar Iisus le porunci să nu spună nimănui, dar cu cât le porunceau, cu atât mai mult ei vesteau și slăveau pe Dumnezeu lui Israel.

A DOUA ÎNMULȚIRE A PÂINILOR

Mt. 15, 31-39; Mrc. 8, 1-10.

În zilele acelea fiind iarăși mulțime multă și neavând ce să mănânce, i-a chemat Iisus pe ucenicii Săi și le-a zis: „Milă Îmi este de mulțime, că iată, de trei zile stau lângă Mine și n-au ce mânca și dacă le voi da drumul flămânzi la casele lor, se vor sfârși de foame pe drum, căci unii dintre ei au venit de departe și nu vreau să le dau drumul flămânzi”.

Și ucenicii Îi răspunseră: „Cum va putea cineva să-i sature pe ei cu pâine, aici, în pustiu?” Și-i întrebă Iisus: „Câte pâini aveți?” Iar ei ziseră: „Șapte”. Și Iisus porunci mulțimii să șadă jos pe pământ și luând cele șapte pâini, a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt și a dat ucenicilor Săi, ca să le împartă mulțimii. Aveau și câțiva peștișori și binecuvântându-i, le-a spus să-i pună și pe aceștia înaintea lor. Și mâncară toți și se săturară și adunară șapte coșuri pline de firimituri. Iar cei care mâncaseră erau ca la patru mii de oameni, afară de femei și de copii.

Și după ce dădu drumul mulțimii, Se sui în corabie și trecu în ținutul Magdalei și al Dalmanutei.

FARISEII ȘI SADUCHEII CER SEMN

Mt. 16, 1-4; Mrc. 8, 13

Apropiindu-se fariseii și saducheii, ispitindu-L, l-au cerut să le arate semn din cer. Iar El, răspunzându-le, zise: „Când se face seară voi ziceți: va fi frumos, căci cerul este roșu. Iar dimineata ziceți: astăzi va fi furtună, căci cerul este roșu-închis. Fățarnicilor! Fața cerului știți să o tălmăciți, iar semnele timpului nu puteți? Neam viclean și desfrânat cere semn și semn nu i se va da decât semnul proorocului Ionî”. Și lăsându-i, intrând iarăși în corabie, trecu de cealaltă parte.

ALUATUL FARISEILOR

Mt. 16, 5-12; Mrc. 8, 14-21; Lc. 12, 1-21

Iar ucenicii Lui, când au sosit de cealaltă parte, au văzut că uitaseră să ia pâine, căci n-aveau decât o singură pâine cu ei în corabie. Și Iisus le-a poruncit zicând: „Luați seama, feriți-vă de aluatul fariseilor și de aluatul lui Irod, și de al saducheilor”. Și cugetau între ei, zicând: „Spune asta fiindcă n-avem pâine...”

Iar Iisus, cunoscându-le cugetul, le-a zis: „Ce cugetați, că n-aveți pâine? Încă nu pricepeți, nici nu înțelegeți? Încă aveți inima împietrită? Având ochi, nu vedeți și având urechi nu auziți? Și nu vă aduceți aminte,

când am frânt cele cinci pâini la cei cinci mii, câte coșuri pline cu firimituri ați strâns?”

„Douăsprezece” I-au zis ei.

„Dar când am frânt cele șapte la cei patru mii, câte coșuri pline cu firimituri ați strâns?” – „Șapte” au zis ei. Și le-a zis: „Nu înțelegeți încă? Cum nu pricepeți că nu despre pâine v-am vorbit? Ci v-am vorbit despre aluatul fariseilor și al saducheilor”.

Între timp, adunându-se zeci de mii de oameni, încât se striveau unii pe alții, Iisus a început să le vorbească mai întâi ucenicilor Lui: „Feriți-vă de aluatul fariseilor, care este fățarnicia”.

Popor mult mergea după Iisus, primându-l pe el și le vorbea de pre înțărița lui Dumnezeu, iar pe cei ce aveau trebuință de tămăduire, îi vindeca!

Atunci au înțeles că nu le-a spus să se ferească de aluatul pâinii, ci de învățătura fariseilor și a saducheilor.

„Nimic nu este acoperit, care nu va fi descoperit și nimic ascuns care nu va fi cunoscut. De aceea, câte ați spus la întuneric vor fi auzite la lumină și ceea ce ați vorbit în șoaptă, în camere, se va propovădui de pe acoperișuri.

Dar, vă spun vouă, prietenilor Mei: Nu vă temeți de cei careucid trupul și după aceea nu pot să facă nimic mai mult. Vă voi arăta însă, de cine să vă temeți: să vă temeți de acela, care după ucidere, are putere să arunce în gheena. Adevărat vă spun: de acela să vă temeți. Oare nu se vând cinci vrăbii pentru doi bani? Și nici una din ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu. Cât despre voi, și perii capului vostru, toți sunt numărați. Deci, nu vă temeți, voi sunteți mai prețuiți decât multe vrăbii. Dar vă spun: „Oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, și Fiul Omului îl va mărturisi pe acela înaintea Îngerilor lui Dumnezeu. Iar cel care se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, lepădat va fi înaintea Îngerilor lui

Bogatul căruia i-a rodit țarina, se gândește să mărească hambarele pentru a pune produsele, fără să se gândească, că: poate la noapte i se va cere sufletul

Și venind noroade multe
Într-o zi ca să-L asculte
Oare cine din popor
L-a luat pentru păcător
„Am un frate! Zău, la braț
Măstăcă-mă și o împartă cu mine
Iar tu nu faci nimic
Cine, omule, M-a pus

Să vă fiu judecător
Să-mi de-aveți împărțitor?
Și se-ntoarse spre mulțime
„Sa nu se încredințeze nimeni
Nu aveți credință
Face viața tenență!
Spre mai multă ncredințare,
Spuse pilda grăitoare!

Dumnezeu. Și oricine va spune cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; iar celui care va huli împotriva Duhului Sfânt nu i se va ierta. Iar când vă vor duce la sinagogi și la stăpâniri și la dregătorii, nu vă îngrijiți cum sau ce veți spune, căci Duhul Sfânt vă va învăța în ceasul acela ce trebuie să spuneți”.

Atunci, cineva din mulțime I-a zis: „Învățătorule, zi fratelui meu să împartă moștenirea cu mine”. Dar El i-a zis: „Omule, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?”. Iar către ei a zis: „Luați seama! Feriți-vă de orice pornire către îmbogățire. Căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor sale”.

Bogatul nechibzuit

Apoi le spuse o pildă: „Unui om bogat îi rodi țarina din belșug. Și el cugetă în sine, zicând: „Ce voi face?, Că n-am unde să-mi adun roadele!”. Și zise: „Aceasta voi face: Voi strica hambarele mele și mai mari le voi zidi și voi strânge acolo toate roadele și bunurile mele.

Și voi zice sufletului meu: Suflete! Ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani. Odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te!”. Iar Dumnezeu i-a zis: „Nebune! În noaptea aceasta îți vor cere sufletul! Dar cele ce ai pregătit ale cui vor fi?

Așa este cu cel ce-și strânge sieși comori, dar în Dumnezeu nu se îmbogățește”.

ÎNDEMNURI LA VEGHERE

Lc. 12, 35-53.

Apoi le zise: „Să vă fie mijloacele încinse și făcliile aprinse și fiți asemenea oamenilor, care așteaptă pe stăpânul lor, când se va întoarce de la nuntă, ca venind și bătând, îndată să-i deschidă.

Fericiți sunt servitorii aceia, pe care stăpânul, venind, îi va găsi priveghind! Adevăr vă spun că se va încinge și-i va pune să șadă la masă și venind lângă ei, îi va servi. Și dacă va veni în straja a doua și dacă va veni în a treia și-i va găsi așa, priveghind, fericiți sunt ei! dar să știți aceasta, că dacă ar ști stăpânul casei în care ceas va veni hoțul, ar veghea și nu ar lăsa să i se spargă casa.

Deci, fiți gata și voi, că în clipa când nici nu vă gândiți va veni Fiul Omului”.

Servitorul credincios

Atunci Petru îl zise: „Doamne, pentru noi spui pilda aceasta sau și pentru toți?”. Și Domnul zise: „Oare cine este iconomul credincios și înțelept, pe care stăpânul îl va pune peste slugile sale, ca să le dea la

vreme măsura lor de grâu? Fericit este servitorul acela, pe care stăpânul său, venind, îl va găsi făcând astfel! Adevăr vă spun, că-l va pune peste toată averea sa. Iar dacă va zice servitorul acela în inima sa: stăpânul meu zăbovește să vină și va începe să bată pe servitori și pe servitoare și să mănânce, să bea și să se îmbete, va veni stăpânul servitorului aceluia în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul în care el nu gândește și-l va tăia în două și partea lui o va pune cu necredincioșii. Iar servitorul acela, care a cunoscut voia stăpânului său și n-a pregătit sau n-a făcut după voia lui, va fi bătut crunt. Însă acela care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de pedeapsă, va fi bătut mai puțin. Căci oricui i s-a dat mult, i se va cere mult și oricui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere. Foc am venit să arunc pe pământ și cât aș vrea să fie acum aprins! Și cu botez am a Mă boteza, și câtă nerăbdare am până ce se va îndeplini! Socotiți că am venit să dau pace pe pământ? Vă spun că nu, ci dezbinare. Căci de acum înainte, cinci de vor fi într-o singură casă, vor fi dezbinați: trei împotriva a doi, și doi împotriva a trei. Învrăjbiți vor fi: tatăl împotriva fiului și fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei și fiica împotriva mamei; soacra împotriva norei și nora împotriva soacrei sale”.

SEMNELE TIMPULUI

Lc. 12, 54-59.

Și apoi zise mulțimilor: „Când vedeți norii ridicându-se dinspre apus, numaidecât spuneți: ploaie mare vine și așa este; iar când suflă vântul de la miazăzi, atunci ziceți că va fi arșiță și așa este. Fățarnicilor! Fața pământului și a cerului știți să o deslușiți, dar vremea aceasta cum de nu știți s-o deslușiți? Pentru ce, dar, nu judecați prin voi înșivă ce este drept?

Când mergi cu pârâșul tău la judecător, dă-ți silința să te scapi de el pe drum, ca nu cumva să te târască la judecător și judecătorul să te dea pe mâna temnicerului, iar temnicerul să te arunce în închisoare. Îți spun: Nu vei ieși de acolo până ce nu vei plăti și ultimul bănuț”.

ORBUL DE LA BETSAIDA

Mrc. 8, 22-26

Venind la Betsaida I-au adus un orb și L-au rugat să se atingă de el. Iisus, luând pe orb de mână, îl scoase afară din sat și după ce scuipe pe ochii lui, punând mâinile asupra lui, îl întrebă dacă vede ceva. Și acesta, ridicându-și ochii, zise: „Văd oameni mișcându-se, îi văd ca pe niște copaci. După aceea, iarăși puse mâinile pe ochii lui și-l făcu să vadă bine și

s-a tămăduit și pe toate le vedea limpede. Și-l trimise acasă, zicând: „Să nu intri în sat, nici să spui cuiva din sat”.

Pentru credința lui nestrămutată, Iisus vindecă pe Vartimei orbul, care ședea la marginea drumului, cerșind.

MĂRTURISIREA LUI PETRU

Mt. 16, 13-20; Mrc. 8, 27-30; Lc. 9, 18-21

Apoi venind Iisus în părțile Cezareei lui Filip întreabă pe ucenicii Săi, zicând: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?”. Iar ei au zis: „Unii, Ioan Botezătorul, alții Ilie, iar alții Ieremia sau unul dintre prooroci”. Iisus le zise: „Dar voi cine ziceți că sunt Eu?”. Atunci Simon Petru răspunzând,

zise: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Cel viu”. Iisus răspunzând, îi zise: „Fericit ești Simone, fiul lui Iona, că nu trup și sânge ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu Cel din ceruri. Și Eu îți spun ție: tu ești Petru și

Piatra despre care vorbește Mântuitorul, este **mărturisirea credinței** făcută de Sf. Petru în numele tuturor apostolilor, pentru că Mântuitorul nu a întrebat numai pe Petru, ci pe toți, zicând: „Voi cine îmi ziceți că sunt?” De asemenea și puterea dată de a lega și a dezlega, a dat-o tuturor, cum zice Mântuitorul mai departe: „Amin, amin grăiesc vouă: Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer; și oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în cer”. Deci, această putere a dat-o Iisus tuturor Apostolilor, nu numai lui Petru.

pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui. Și-ți voi da cheile Împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ, va fi legat și în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri”. Atunci porunci ucenicilor să nu spună nimănui că El este Hristosul.

IIISUS VESTEȘTE PATIMILE SALE

Mt. 16, 21-28; Mrc. 8, 31-39; Lc. 9, 22

De atunci a început Iisus să le arate ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim și să pătimească multe de la bătrâni, de la arhierei și de la cărturari și să fie omorât și a treia zi să învie. Și Petru luându-L la o parte, începu să-L dojenească, zicând: „Fie-Ți milă de Tine, Doamne! Aceasta să nu Ți se întâmple”. Dar El, întorcându-Se și privind la ucenicii